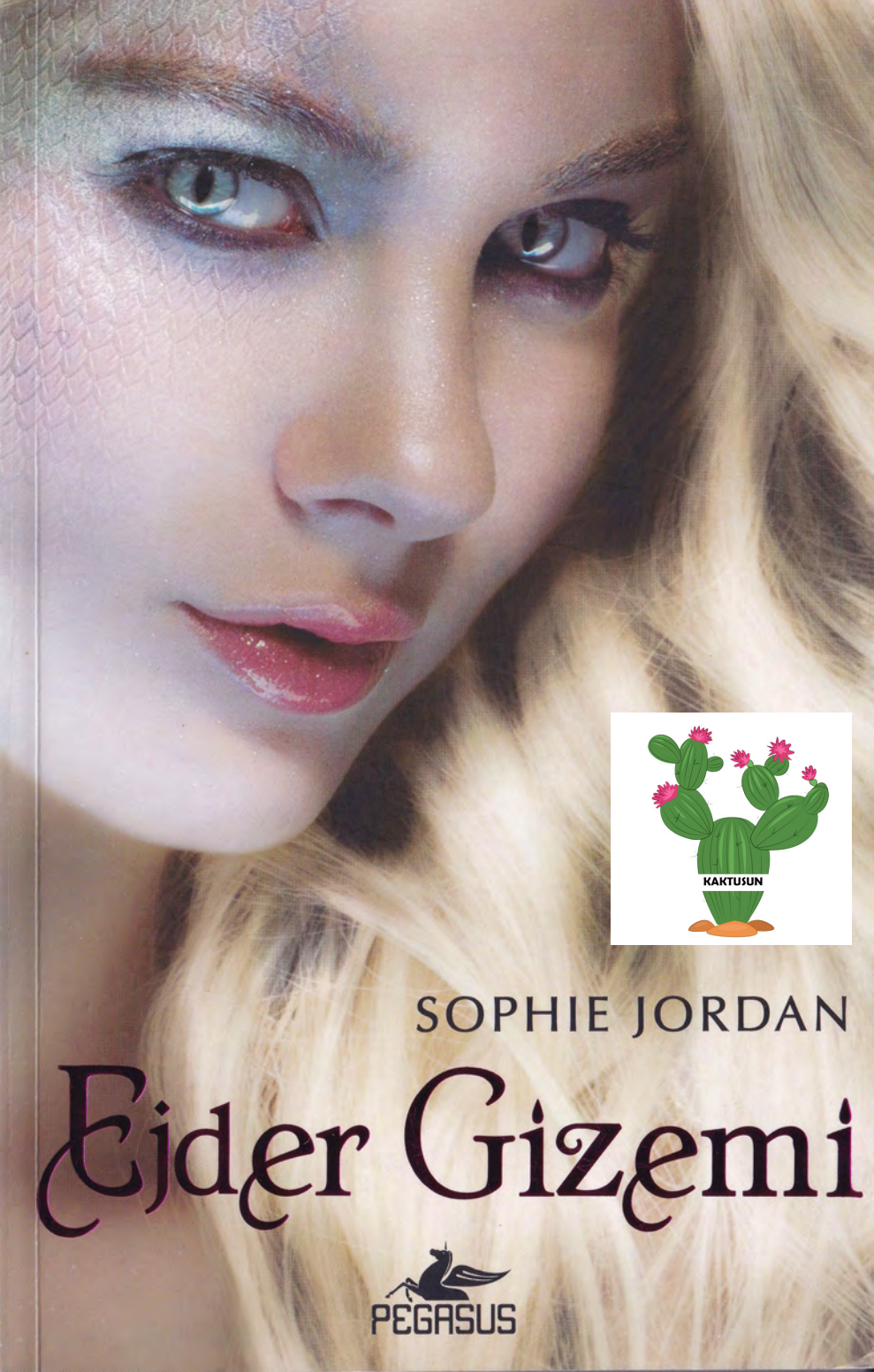

SOPHIE JORDAN

Ejder Gizemi

PEGASUS

İMKÂNSIZ BİR AŞK
AMANSIZ RAKİPLER
ÖLÜMCÜL SEÇİMLER

Jacinda sevdiği erkeğin hayatını kurtarmak için inanılmaz bir şey yapmış, türünün en büyük sırrını ortaya çıkarmıştır. Şimdi Will'i bir daha asla göremeyebileceğini bilerek sürüsünün yanına dönmelidir. Daha da kötüsü Will'in zihni sise maruz kalmış, anıları silinmiştir. Jacinda'nın neden gitmek zorunda kaldığını bilmemektedir.

Kasabaya dönen Jacinda düşmanca tavırlarla karşılanır. Kendisi ve ailesinin iyiliği için sadakatini kanıtlaması gereken genç kızın yanında duranların arasında, onu hep istemiş olan, bir sonraki lider Cassian ile Jacinda'nın yeni güçlere kavuşan kız kardeşi Tamra da vardır. Jacinda, Will'i unutmalı ve hayatına devam etmelidir. Ama yine de içten içe bir araya geleceklerini ummaktadır. Jacinda kalbinin sesini dinleyip aşk uğruna her şeyi riske atabilecek midir?

Ejder Ateşi'nin devam kitabında yasak aşk hiç olmadığı kadar yakıcı.

"Heyecan verici mücadeleler, gerilimli firarlar, inanılmaz bir yakışıklı ve talihsiz âşıklarıyla *Ejder Gizemi* hayal gücünüzü zorluyor."

–Kirkus Reviews

THG
62728
BRA
27.28 BRA

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-343-236-4

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

EJDER GİZEMİ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pegasus Yayınları: 789
Gençlik: 109

Ejder Gizemi
Draki Serisi 2
Sophie Jordan
Özgün Adı: Vanish

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzelti: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2014
ISBN: 978-605-343-236-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Sharie Kohler, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
HarperCollins Publishers'ın alt yayıncısı
HarperCollins *Children's* Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SOPHIE JORDAN

EJDER GİZEMİ

Draki Serisi - 2

İngilizceden Çeviren:
Dilan Toplu

PEGASUS YAYINLARI

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

Bir yayın hakları temsilcisinden çok daha fazlası olan

Maura'ya.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

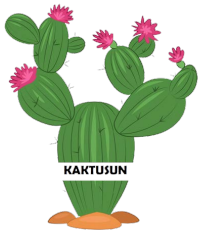

Gerçekten seven bir kalp asla unutmaz.

-Özdeyişler-

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1

Bazen rüyalarımda düştüğümü görüyorum.

Elbette bu rüyaların başında uçuyor oluyorum. Çünkü yaptığım şey bu, ben buyum. Sevdiğim şey bu.

Birkaç hafta önce olsa, dünyada bundan çok sevdiğim bir şey olmadığını söylerdim ama artık çok şey değişti. Hatta her şey.

Bu rüyalarda, göklerde özgürce dolaşıyorum, olması gerektiği gibi. Ve sonra bir şey oluyor çünkü birdenbire hızla alçalmaya başlıyorum. Kanatlarım havayı dövüyor, çığlıklarım rüzgârda kayboluyor ve yere çakılıyorum. Kanatsız bir insan. Draki falan olmayan sıradan bir kız. Güçsüz. Kaybolmuş.

Şu anda da hissettiklerim tam olarak böyle: Düşüyorum ve buna engel olamıyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yok. O eski kâbusa takılıp kalmış durumdayım.

Her seferinde yere temas etmeden hemen önce uyanıyor ve ancak böyle kurtuluyorum. Ama bu gece rüya görmüyorum. Bu gece gerçekten yere çakıldım ve tam da beklediğim gibi, canım çok yandı.

Yanağımı buz gibi soğuk pencereye yaslayıp gecenin yanımdan hızla geçmesini izlemeye koyuldum. Cassian arabayı kullanırken ben de gözlerimi hareketsiz karanlığa odaklamaya, taşlık arazileri ve sıvalı dışları evleri tarayarak tüm bu olup bitenlere neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biz dur işaretini görüp de yavaşlamaya başlayınca dünya durdu sanki. Üzerimizde uzanan derin, yıldızsız bir deniz gibi görünen karanlık gökyüzü âdeta bize sesleniyor, ona sığınabileceğimizi söylüyordu.

Arka koltukta Tamra'dan herhangi bir tepki alabilmek için dil döken annemin fısıltısını duyunca yanağımı camdan ayırıp onlara baktım. Cildi bir ölününki gibi solgun olan ve annemin kollarında tir tir titreyen Tamra bomboş bakıyordu.

"O iyi mi?" diye sordum yeniden çünkü bir şeyler söylemek zorundaydım. Bilmek zorundaydım. Bunu ona yapan ben miydim? Bu da mı benim suçumdu? "Nesi var?"

Annem kaşlarını çatıp başını iki yana sallayarak konuşmamam gerektiğini belli etti. İkisini de hayal kırıklığına uğratmış, bozulmaz kuralı yıkıp gerçekte ne olduğumu insanlara, daha da kötüsü avcılara göstermiştim ve şimdi hepimiz bunun bedelini ödemek zorundaydık. Bunun farkında olmanın yarattığı suçluluk duygusu beni koltuğuma yapıştıracak kadar ağırdı. Yeniden önüme döndüm, istemsizce titriyordum. Kollarımı bağlayıp ellerimi de bedenime yapıştırdım, sanki böyle yapınca titremeleri geçecekmiş gibi.

Cassian beni, bu geceki olayın adamları peşimize takacağı konusunda uyarmıştı ve bu kovalamacanın çoktan başlayıp başlamadığını merak ediyordum. Will'i kaybetmiştim. Tamra da hasta ya da şoktaydı. Ya da daha kötüydü. Annem yüzüme bile bakamıyordu. Her nefes alışım acı doluydu ve gece boyu yaşanan olaylar gözlerimi yakıyordu. Will'in ailesinin önünde insan kılığımdan sıyrılıp dönüşmem. Kupkuru havanın içinde ona ulaşabilmek için uçmam. Ama dönüşmeseydim ve Will'e doğru uçmasaydım, o ölmüş olacaktı ve ben bunun düşüncesine bile katlanamıyordum. Artık Will'i, beni bulacağına söz vermiş olsa da asla göremeyecektim ama en azından hayattaydı.

Cassian hiçbir şey söylemiyordu. Söylemesi gereken tüm sözcükleri, annemi bizimle birlikte arabaya binmeye ikna etmek için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarf etmişti zaten, yapabileceğimiz tek şeyin kaçtığımız eve dönmek olduğuna ikna edebilmek için. Direksiyonu sıkı sıkı tutmaktan eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Chaparral'dan uzaklaşıp rahatlayana kadar bu duruşu bozacağını sanmıyordum. Hatta muhtemelen, güvenli bir şekilde sürünün yanına dönene kadar. *Güvenli.* Bir kahkahayla –hıçkırık da olabilir– boğuldum. Bir daha kendimi hiç *güvende* hissedebilecek miyim?

Kasabanın yanından hızla geçiyor, evlerin giderek azalmasını seyrediyorduk. Kısa bir süre sonra buradan kurtulmuş olacaktık. Bu çölden ve avcılardan. Will'den. Sonuncusu, açık yarama tuz basmak gibiydi ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İkimizin bir geleceği olabilir miydi ki zaten? Bir draki ile draki avcısının? *Damarlarında benim türümün kanının dolaştığı bir draki avcısının?*

Bu kısım hâlâ zihnimde dönüp duruyor, beynim onu algılamayı reddediyordu. Gecenin karanlığında parıldayan mor kanın görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu. Tıpkı benimkine benzeyen kanın. Başım zonkluyor, bu korkunç gerçeği kabullenmek istemiyordu. Will'in açıklaması ne kadar geçerli olursa olsun, onu ne kadar seversem seveyim, hiçbir şey onun damarlarındaki çalıntı kanın benim türüme ait olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Şehrin sınırlarından çıkarken Cassian yavaşça nefesini bıraktı.

"Buraya kadarmış," diye mırıldandı annem, Chaparral'la aramızdaki mesafe gitgide artarken.

Dönüp bakınca arka pencereden yolu izlediğini gördüm. Daha iyi bir yaşama dair tüm umutlarını Chaparral'da bırakıyordu. Burası, sürüden uzakta yeni bir başlangıç yapmak için geldiğimiz yerdi. Oysa şimdi, yeniden aralarına dönüyorduk.

"Özür dilerim, anne," dedim. Laf olsun diye de değildi üstelik.

Annem başını iki yana sallayıp ağzını açtı ama tek kelime bile etmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir sorunumuz var," dedi Cassian. Önümüzde yolu kapatan birçok araç vardı ve bizi yavaşlamak zorunda bırakıyorlardı.

Cassian arabalara yaklaşırken hissizleşen dudaklarımla "Onlar," demeyi başarabilmiştim.

"Onlar mı?" diye sordu annem hemen. "Avcılar mı?"

Başımla onu onayladım. Avcılar. *Will'in ailesi.*

Parlayan farlar karanlığı deliyor ve Cassian'ın yüzünü aydınlatıyordu. Dikiz aynasına baktığını görünce U dönüşü yapıp kaçmayı planladığını fark etmiştim. Ama artık bunun için çok geçti. Araçlardan biri kaçışımızı engellemek üzere hareketlendi ve içinden inenler etrafımızı sardı. Cassian frene asıldı ve direksiyondaki ellerini gevşetti. Onları ezip geçmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordum. Will'in varlığını sezerek, onun orada, onların arasında olduğunu bilerek bakındım.

Kaba, yüksek sesler arabadan inmemizi istedi. Parmaklarımı yanarcasına çıplak bacaklarıma bastırdım, sanki derimin altındaki draki'ye ulaşmak ister gibiydim.

Arabamızın motor kapağına bir yumruk indi ve loş ışıkta bir silahın silüeti gözüme çarptı.

Cassian'ın bakışları benimkilerle buluştu ve bana zaten bildiğim bir şeyi söyledi. Hayatta kalmak zorundaydık. Bu, sadece türümüzün *yapabileceği* şeyi yapmamızı gerektirse de. Bu gece başımıza bu belayı açan, çoktan yaptığım şey. Sırrımızı biraz daha açığa çıkaracak değildik ya.

Başımı salladım ve düşmanlarımızla yüzleşmek için arabadan çıktım.

Will'in kuzeni Xander diğerlerinin arasından öne çıktı ve kibirli suratını bana çevirdi. "Sahiden kaçabileceğini mi sandın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ezici bir acı göğsümü dolduruyor, bu canavarlar yüzünden bu gece kaybettiklerim öfkemi körüklüyordu. Boğazımda ekşi bir tatla beraber kül birikirken kendimi yaşanabileceklere hazırlamaya çalıştım.

Avcılardan biri arka cama yumruğuyla vurup anneme ve Tamra'ya bağırdı: "Çıkın arabadan!"

Annem olabildiğince gururlu bir şekilde arabadan Tamra'yı da çekerek çıktı. Tamra, Büyük Kaya'dan beri daha da solgunlaşmıştı, nefesi hırıltılıydı. Benimkiler gibi kahverengi olan puslu gözleri boş bakıyordu, sanki zarla kaplıydılar. Dudakları aralıktı ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Uzanıp anneme ona destek olmakta yardım ettim. Tam'in cildi buz gibiydi, cilt bile denemezdi. Soğuk mermer, belki.

Cassian, Xander'ın karşısına tam da olduğu üzere bir prens gibi dikildi. Işık, saçının mor ve siyah tutamlarında parıldıyordu.

Dudaklarımı ıslattım, Xander'ı beni dönüşürken görmediğine nasıl ikna edebileceğimi merak ediyordum. "Ne istiyorsun?"

Will'in kuzeni parmağıyla beni dürttü. "Seninle başlayacağız. Her neysen artık."

"Onu rahat bırak," diye çıkıştı Cassian.

Xander'ın dikkati Cassian'a kaydı. "Sonra da sıra sana gelecek, koca oğlan... zaten sen nasıl oldu da Will'le o uçurumdan düşüp tek sıyrık bile almadın?"

"Will nerede?" diye çıkıştım. Bilmek zorundaydım.

Xander yakındaki arabalardan birini parmağıyla gösterdi. "Arkada, kendinden geçmiş yatıyor." Gözlerimi kısıp baktım ve bir arabanın arkasında iki büklüm bir figür gördüm. *Will.* Çok yakında ama aynı zamanda aramızda bir okyanus varmış kadar uzakta. Onu son gördüğümde bana beni tekrar bulacağına dair söz vermişti. Yaralıydı ama bilinci yerindeydi. Bu durumu değiştirmek için kendi ailesinin ona ne yaptığını düşününce titredim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doktora ihtiyacı var."

"Sonra. Önce ikinizle ilgilenmem lazım."

"Bak," dedi Cassian önüme geçerek. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama..."

"*Bence* sussan iyi edersin. Burada konuşan benim!" Xander, Cassian'ı omzundan tuttu. Büyük hata.

Cassian hırladı, teni kor gibi parıldıyordu. Ani birkaç hareketten sonra Xander yerdeydi, kendi ifadesi de yanındakiler gibi şaşkındı.

"Halledin şunu!" diye bağırdı Xander.

Diğerleri Cassian'ın etrafını sardı. Çığlık attım, avcıların arasındaki Cassian'ın yüzünü gördüm. Yumruk seslerinden rahatsız olarak ona yardım etmeye kararlı bir şekilde ileri çıktım ama birileri beni tuttu.

Hayvani bir kükreme duyuldu. Cassian'dan geliyordu. Avcılardan birkaçı birden onu tutuyordu. Angus ayağını onun sırtına bastırırken sırıttı. Cassian, yanağı asfalt yola yapışmış halde bana baktı ve bakışlarımız kenetlendi. Kara gözleri titredi, göz bebekleri incelip çizgi haline gelmeye başladı.

Dudaklarımın arasından buhar kaçtı ama bunu bastırdım ve başımı salladım, ona kendisini tutmasını, beklemesini söylemeye çalışıyordum. Belki de bu durumdan hâlâ konuşarak kurtulabilirdik. Belki onun da draki olduğunu açığa çıkarması gerekmezdi. Belki onu hâlâ koruyabilirdim. Belki de buradan annem ve Tamra'yla gidebilirdi.

Bir silahın soğuk öpücüğü kaburgalarıma dokundu ve donakaldım. Annem çığlık attı ve bana yardım etmek için aptalca bir şey yapmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Tamra'nın yanında kal, anne. Sana ihtiyacı var!"

Xander'ın kara bakışları üzerimde nefretle dolaştı. "Ne gördüğümü biliyorum. Kanatlı bir ucube."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Korkunun beni alev gibi sarmaması için savaşıyordum. Hemen, orada draki'ye dönüşmemem beni şaşırtmıştı.

"Jacinda," diye adımı haykırdı Cassian, tekrar debelenmeye başlarken.

Xander konuşmaya devam ediyordu. "Endişelenme. Seni öldürmeyeceğim. Bu sadece bayıltıcı ok atıyor. Seni canlı tutup ne olduğunu çözeceğiz."

Cassian debelenip kurtulmaya çalıştığı için onu dövmeye başlamışlardı.

"Durun!" Xander'ı itip geçmiştim ama Angus beni durdurmuştu. Onu tekmelemelerini acıyla izledim. "Durun! Lütfen, durun!" Kalbim sıkışıyordu. Ya bizim ya onların canı yanacaktı.

Ellerine düşmemize izin veremezdim.

Alev nefesimi bırakmadan önce ani bir soğuk rüzgâr etrafımı sardı. Doğal olmayan bir soğuktu bu. Ani ısı değişimi yüzünden titredim.

Arkamı dönüp Tamra'yı gördüğümde boğazım sıkıştı. Tek başına duruyordu, annemse birkaç adım arkasında şaşkın şaşkın ona bakmaktaydı.

Tamra'nın yüzü ölü gibi solgun, gözleri artık kendi gözleri değildi. Buz grisi gözleri kalbimi donduruyordu. Bedeninden buhar gibi bir şey yükseliyordu. Ama bu soğuktu. Soğuk duman genişledi, etrafımızı saran bir buluta dönüştü.

İki büklüm olduktan sonra başını geriye atan Tamra bluzunu elleriyle keskin bir hareket yaparak yırttı. Elleri birden inci beyazı bir ışıkla parıldamaya başlamıştı.

Böyle bir rengi daha önce sadece bir kişide, sürümüzün gölgelendiricisi Nidia'da görmüştüm. Tamra'nın saç diplerinin gümüşi bir beyaza dönüştüğünü, sonra da bu rengin saçlarının geri kalanına yayıldığını gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buhar iyice yoğunlaşmıştı, bana evimi, kasabamızı serin bir battaniye gibi örten sisi hatırlatıyordu. Bizi, avcılardan ve düşmanlarımızdan saklayan, sığınamızı şans eseri bulanların zihinlerini bulandıran sisi.

"Tamra!" diyerek ona uzanacak oldum ama Cassian saldırganlardan kurtulmuştu ve beni tuttu.

"Ona karışma," dedi Cassian.

Yüzüne baktım ve gözlerindeki derin, ilkel tatmini gördüm. Cassian... olanlardan *memnundu. Olamayacak* şeyden memnundu. Tamra daha önce değişim geçirmemişti. Şimdi nasıl geçirebiliyordu ki?

Bakışlarımı ondan çekmişken değişim tamamlanmıştı. Tekrar ona baktığımda Tamra yerden birkaç adım havalanmıştı. İncecik kanatları arkasında açılıp kapanıyor, sivri uçları gümüşi omuzlarının üzerinde duruyordu.

"Tamra." Nefes aldım, görüntüsünü sindirmeye ve bu yeni gerçekliği kavramaya çalışıyordum. Kız kardeşim bir draki'ydi. O kadar uzun süre boyunca böyle bir ortak yanımız olmayacağını düşünmüştük ki. Ama şimdi o sadece draki değil, ayrıca gölgelendiciydi.

İç ürperten sakin bakışı yoldaki herkes üzerinde gezindi. Sanki tam olarak ne yapacağını biliyormuş gibiydi. Zaten öyledir diye tahmin ettim. Bu içgüdüseldi.

Onu izlerken hareket edemiyordum. Parıldayan teni ve pigmentleri çekilmiş saçlarıyla hem güzel hem korkutucuydu. Sis üzerimize duman gibi çöktü. O kadar yoğundu ki yüzümün önüne getirdiğim elimi bile zor görüyordum. Avcılar tamamen görünmez olmuştu ama onların bağırıp çağırdığını, birbirlerine çarptıklarını ve öksüre öksüre yere domino taşları gibi yığıldıklarını duyabiliyordum. Önce biri, sonra bir başkası, sonra bir başkası daha. Sonra hiç. Sessizlik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamra'nın sisi yapması gerekeni yaptıktan sonra yaşanan ölüm sessizliğinin arasında bir ses aradım. Her yerde gölgeler vardı, sisin önündeki her şey, her insan etkilenmişti. *Will.*

Cassian'dan sıyrılıp hem havayı hem de zihinleri dolduran buharla çaresizce savaştım. Avcılar ayaklarımın dibinde yatıyordu, Tamra haklarından gelmişti. Her tarafa yayılan sisin arasında hiçbir şey göremiyor, sisin soğuk öpücüğünün arasında kollarımı çılgınca sallayarak Will'in yattığı arabayı arıyordum.

Sonra onu bir arabanın arka koltuğunda yatarken gördüm. Ön kapı yavaşça açıldı ve sisi içeri aldı. Sis onun uyuyan bedenini neredeyse nazikçe sardı. Bir an için hareket edemedim. Sadece izleyebildim, kendi nefesimle boğuluyordum. Yaralıyken bile güzeldi.

Sonra aksiyon uzuvlarımı harekete geçirdi. Arka kapıyı açtım ve ona uzandım.Titreyen parmaklarım yüzünü ve alnına düşmüş bal rengi saçları okşadı. Saçları ipek gibiydi.

Cassian kükrercesine adımı söyleyince irkildim. "Jacinda. Gitmeliyiz! Şimdi!"

Sonra Cassian beni buldu ve arabadan sürükledi. Diğer eliyle de Tamra'yı tutuyordu. Tamra'yı anneme itti. Tamra'nın yeni, parıldayan vücudu çöl gecesini aydınlatıyor, yükselen sisin içinde bize yol açıyordu.

Çok geçmeden bu sis kalkacaktı. Tamra gittiğinde. Kaçtığımızda. *Sis, yanında avcıların anılarıyla kalkacak, yok olacaktı.*

Bir keresinde Tamra'ya yeteneğinin daha ortaya çıkmadığını söylemiştim. Geç açılacağını anlatmıştım. Buna inanmasam bile böyle demiştim. Ona umut vermek için. İçten içe sürüdeki herkes gibi onun draki'sinin ölü olduğunu düşünüyordum. Ama aslında türümüzün en nadir görünen ve revaçta örneklerinden biriymiş. Tıpkı benim gibi.

Direksiyondaki Cassian gaza bastı ve yolda hızla ilerlemeye başladık. Arkamı dönüp büyük, beyaz buluta baktım. Will onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içindeydi. Parmaklarımı döşemenin basınçtan yırtıldığını hissedene kadar koltuğa bastırdım. Hayır, onu şimdi düşünemezdim, canımı çok yakardı bu.

Bakışlarım kız kardeşimin solgun versiyonuna kaydı ve kendimi başka bir yere bakmak zorunda hissettim. Kendi ikizimin görünüşü şimdi bana bu çöl kadar yabancı geliyordu.

Titrek bir nefes aldım. Eve, dağlara ve bize tanıdık olanlara gidiyorduk. Kendim olmanın güvenli olduğu tek yere. Sürüye geri dönüyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Sürümüzün gizli kasabası, sislerin arasından büyülü bir şey gibi yükseliyordu. Dar, toprak yol, uzun ve sise bürünmüş ağaçlara doğru genişleyerek yerini kasabaya bırakıyordu. Cassian derin bir nefes aldı ve göğsümdeki sıkıntı hafifledi. *Ev.*

İlk bakışta asma ve yabani sarmaşıklardan oluşan bir karmaşa gibi görünen şeyin biraz daha yakından bakınca aslında bir duvar olduğunu görebiliyordunuz. Ardındaysa dünyam güven içinde saklanıyordu. Yaşayabileceğimi sandığım tek yer. En azından Will'le tanışana kadar.

Kemerli girişte bir nöbetçi bekliyordu. Nidia'nın sisi etrafını yoğun bir şekilde sarmıştı. Ludo'yu bir bakışta tanıdım. Severin'in, kaslarıyla böbürlenmeyi seven, oniks drakisi yalakalarından biri. Bizi görünce gözlerini devirdi ve tek kelime bile etmeden içeri girdi.

Burada nöbetçi olması tuhaftı. Nidia'nın kulübesinin burada olmasının bir sebebi vardı, bu şekilde kimin gelip gittiğini görebiliyordu. O ve gözetleme kuleleri normal güvenlik önlemlerimizdi ama bu nöbetçi yeni çıkmıştı, sebebini merak ettim. Bu durumun sorumlusu biz miydik? Kasabadan izinsiz ayrılmamız güvenlik önlemlerini en üst seviyeye taşımalarına mı sebep olmuştu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cassian, geldiğimizi fark etmiş gibi dışarı çıkmış olan Nidia'nın kulübesinin önüne park etti. Gerçekten de bizi fark etmiş olabilirdi, işi buydu sonuçta.

Kollarını bağlamış, oldukça sakin duruyor, gümüşi saçları omzundan dökülüyordu. *Tamra'nınkilerle neredeyse aynı olan saçlar.* Bakışlarım istemeden de olsa arabanın arka koltuğunda oturan ve kendisi de artık bir gölgelendirici olan kız kardeşime kaydı. Annem, sanki gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırcasına saçlarına dokunuyordu. Bunu defalarca yaptığını görmüştüm.

Ben arabadan inerken Nidia, "Evinize döndünüz," diye mırıldandı. Dudaklarındaki tebessüm, gözlerindeki bakışla hiç uyuşmuyordu. Aklıma sürüden ayrıldığımız gece geldi; Nidia'nın penceredeki gölgesi ve benim gitmemize, kaçmamıza izin verdiğinden emin oluşum. "Geri geleceğinizi biliyordum. Burada kalmak için gitmen ve esas ait olduğun yerin burası olduğunu anlaman gerekiyordu."

Çevremi özümsedim, cildim nemli havanın tadını çıkarıyordu; sanırım Nidia haklıydı. Vücudum, ayaklarımın altından bana enerji veren toprağın yaydığı hisle titriyordu. Burası benim evimdi. En yakın arkadaşımı görmek için hevesle sokaklara bakındım ama ortalıkta ne Az ne de başka biri vardı.

Arabadan inerlerken, annem kolunu koruma içgüdüsüyle Tamra'nın boynuna doladı, Nidia da yardım etmek için yanlarına gitti. Kız kardeşim güçlükle yürüyordu.

"Nihayet kararını verdin demek," dedi Nidia ve Tamra'nın solgun yanağına düşen gümüş rengi saçları geriye attı. "Bunun artık an meselesi olduğunu biliyordum. Bizim türümüzde ikizler çok nadirdir, Jacinda'nın böyle bir yeteneği varken sende bir şey olmaması mümkün değildi."

Cassian, yalnızca kendisinin değil, tüm sürünün değersiz gördüğü kız kardeşimi inceliyordu. Ne düşündüğünü yalnızca tahmin edebi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirdim ama Tamra'nın türümüzün sahip olabileceği en güçlü ve en gözde yeteneklerden birine sahip olduğu ve sürümüzün gelecekteki koruyucusu olacağı aşikârdı.

Cassian sanki ona baktığımı hissetmişçesine bana döndü. Ben de dikkatimi diğerlerine çevirip onların ardından içeri girdim.

Kulübenin içindeki tanıdık kokular başımı döndürmüştü. Sotelenmiş balığın mutfak penceresine asılarak kurumaya bırakılan otların rahatlatıcı kokusuyla karışan aroması. Üzerime çöken o sıcaklık hissinden silkelenip kurtuldum ve kendime, bunun gergin bir geri dönüş olduğunu hatırlattım. Hâlâ Severin'le ve diğer kadimlerle yüzleşmem gerekiyordu. Orayı terk ettiğim zaman, neredeyse kanatlarımın kırpılması emrini vermek üzereydiler, bunu unutamazdım.

"İşte. Donuyorsun, değil mi? Ben de dönüşümümün ilk günlerinde böyleydim, bir daha hiç ısınamayacağımı sanıyordum." Nidia, elini nazikçe Tamra'nın alnına koydu. "Sana biraz kök çayı yapayım. Bir şeyler içmek kendine gelmene ve dinlenmene yardımcı olur." Mutfağa giderek bir kupa aldı ve içine kettledaki buharlı sıvıdan doldurdu.

"Kendime gelmek derken, eski halime dönmemi mi kastediyoruz?" Uzun zamandır konuşmadığından pürüzlü çıkan sesi kulak tırmalıyordu. Chaparral'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşuyordu. Sesini yeniden duymanın verdiği rahatlamayla derin bir oh çektim. Aptalca gelebilirdi ama en azından bu yanının değişmediğini görmek beni memnun etmiş, içime su serpilmişti.

Nidia hâlâ buhar yaymaya devam eden kupayı Tamra'nın dudaklarına dayadı. "İstediğin bu mu?"

Tamra önce bana, sonra Cassian'a ve son olarak da anneme baktı. Gözleri ürkekti. "Bilmiyorum," diye fısıldadı çayından bir yudum almadan önce ve gözlerini kırpıştırdı.

"Çok mu sıcak?" dedi Nidia, elini çayın üzerinde gezdirerek suyu soğutan bir sis gönderirken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem, onu korumak istercesine Tamra'nın yanına eğilip oturdu. Gözleri Cassian'daydı. "Şimdi ne olacak?" Ses tonu geri dönmemizin sebebi ben değil de Cassian'mış gibi cüretkârdı. "Her an buraya gelebilirler, sonra ne olacak? Bizi cezalandıracak mısın?"

Sürü liderinin oğlu olduğu için Cassian'ın itibarı büyüktü. Nihayetinde sürünün kontrolünü ele alma sırası ona geçecekti.

Bir sandalyeye çökerek onun yüzüne baktım. Koyu renk gözlerinde bir şey parıldıyordu. "Jacinda'ya onu koruyacağıma dair söz verdim, aynı şeyi Tamra için de yaparım, senin için de."

Annem güldü. Ama sesi yapmacık ve kuru geliyordu. "Beni de araya sıkıştırdığın için sağ ol ama beni bir an bile düşündüğünü sanmıyorum."

"Anne...," diye başladım ama sözümü kesti.

"Önemli de değil. Jacinda ve Tamra'yı koruyacağına söz verdiğin sürece sorun yok, benim için önemli olan tek şey onlar."

"Söz veriyorum. Kızlarını korumak için elimden geleni yapacağım."

Annem başını salladı. "Umarım bu yeterli olur." Yeniden Tamra'ya döndü, bakışlarındaki pişmanlığın sebebinin, *insan* olan tek kızını da kaybetmiş olmak olduğunu biliyordum.

Oturduğum yerden hafifçe kalkarak elimi bacağımla koltuk arasına sıkıştırdım. Birden, annemin *beni* kaybettiği için de yas tuttuğunu fark edince rahatsız olmuştum. Yıllardır buna devam etmişti.

Annemin güvenliğimiz için, benim güvenliğim için pazarlık ettiğini ve neredeyse yalvardığını görmek benim için çok zordu çünkü her şeyin sorumlusu bendim. Will'le geçirdiğim son gece, aklımda dönüp duruyordu. Sürünün bana kızmak için tonla sebebi vardı. Az kalsın ölüyorduk, az kalsın sürüdeki herkesin ölümüne sebep oluyordum. Hem de yalnızca birkaç haftadır tanıdığım bir çocuk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için. Tamra olmasaydı, sırrımız düşmanlarımızın eline geçecek ve en önemli savunma silahımızı kaybetmiş olacaktık.

Soğuk hava sırtımı ve başımı ürpertirken, birden fark ettim ki *Will hiçbir şey hatırlamayacaktı.* Arabada baygın halde yatıyor olmasına rağmen Tamra'nın yaydığı sisin çok yakınında olduğu için o da gölgelenmiş olacaktı. Çaresizce, birlikte geçirdiğimiz son gecenin bir kısmını hatırlamasını umut ettim; hayatından öylece çıkıp gitmediğimi anlamasına yetecek kadar bir kısmı. Neden onu bıraktığımı anlaması gerekiyordu, buna mecburdu.

Kadimler gelip de kapıyı bile çalmadan Nidia'nın evine girdiklerinde, Will'in, başıma neler geldiğini bilmeyeceği fikrine karşı koymaya çalışıyor ve titriyordum. İri yarı cüsseleriyle küçük oturma odasını doldurdular.

"Döndünüz demek," dedi Severin ve derinden gelen sesi, aslında bunu bekliyor olmama rağmen irkilmeme sebep oldu.

Chaparral'a kaçtığımızdan beri sesi kulağımdan gitmiyor, beni işlediğim suçlardan ötürü kanat kırpma cezasına mahkûm ettiğini söyleyeceğini düşünüyordum. Donuk bir kabullenmeyle ona döndüm.

Severin'in ardından birçok kadim daha geldi, hepsinin katı vücutları birbirine benziyordu. Sahip oldukları konumu gösterecek özel bir simgeleri yoktu çünkü yalnızca doğuştan gelen duruşları ve hissizleşen yüzlerinden bile onları ayırt edebiliyordunuz. İçlerinden birini sürünün geri kalanından ayırt edemediğim tek bir anım bile yoktu.

Severin hepimizi hızla taradıktan sonra, bakışlarını Tamra'ya sabitledi. Gözleri hafifçe titreşti; Tamra'nın geçirdiği değişime verdiği tek tepki de bu oldu. Şimdi her detayına dikkat ederek kız kardeşimi inceliyor, hiçbir şeyi atlamıyordu. Ne gümüş grisi gözlerini ne sedef gibi saçlarını. Ona da, uzun zamandır bana baktığı gibi bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kardeşimi onun delici bakışlarından korumak için aralarına girme isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

"Tamra." Bu kelimeyi sanki ilk kez söylüyormuş gibiydi. Bir adım atarak Tamra'nın yanına yaklaştı ve elini omzuna koydu. Onun elini kardeşimin üzerinde görmek, midemde bir yumruya sebep oldu. "Dönüşmüşsün, ne kadar harika."

"Sanırım artık onu önemsemeye başladın." Ağzımdan ok gibi fırlayan bu cüretkâr sözleri geri almak için artık çok geçti.

Severin bana dik dik baktı. Bakışları soğuk ve gece gibi karanlıktı. "Bu sürüdeki her şey, herkes benim için önemlidir, Jacinda." Bunu söylediği sırada sahiplenen eli hâlâ Tamra'nın omuzundaydı ve ben, öne atılıp onu çekmemek için zor duruyordum.

Tabii. Sadece bazılarımız biraz daha önemli.

"Aksini ima etmen hiç de adil değil," diye ekledi.

Babasının bakışları altında ezilerek küçülmekten nefret ediyor, Cassian'a yapışmamak için zor duruyordum. Ama ne olduğum yerden kıpırdadım ne de gözlerimi Severin'den ayırdım. Kalbim ağrıyor, göğsüme sanki bir şey saplanıyordu. Türüme ihanet etmiş, Will'i kaybetmiştim. Artık ellerinden geleni yapabilirlerdi.

Severin'in dudakları, tehditkâr bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı. "Seni yeniden aramızda görmek çok güzel, Jacinda."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3

Eski evime bir tutuklu gibi götürüldüm. Hem önümde hem de arkamda kadimler yürüyordu, anlaşılan kendi isteğimle dönmemin onlar için hiçbir anlamı yoktu. Cassian bunu onlara anlatmaya çalışmış, hatta defalarca söylemişti ama tek umursadıkları şey, sürüden ayrılmış olmamdı. Benim için planları olduğu halde sürüden kaçmaya cesaret edebilecek kıymetli bir varlıktım ben.

Çocukluğumun geçtiği eve yeniden adım atmak garipti. Eskisinden daha küçük görünüyor ve insana orada hapsolduğunu hissettiriyordu. Kendime kızdım, burası eskiden bana yeterdi. Odanın havasızlığını içime çektim, gecenin bir yarısında sıvışıp gittiğimizden beri kimse buraya gelmemişti muhtemelen.

Kanepeye ve ortasındaki yastığa baktım, üzerinde kalıcı bir çukur oluşmuştu. Çünkü burası Tamra'nın yeri, onun sığınağıydı. Sürüden dışlanan çürük bir draki olarak saatlerce televizyonun önünde kendinden geçtiği olurdu. O olmadan burada olmamam gerekiyormuş gibi geliyordu ama şimdilik, işlerin böyle yürümesi gerektiğinin farkındaydım. Severin, Tamra'ya Nidia'yla kalmasını emretmişti. Annemin buna karşı çıkmama sebebinin, ona bu dönemde en iyi yardımcı olabilecek kişinin başka bir gölgelendirici olduğunu bilmesi olduğunu biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bizi de mi eve kapatacaksınız?" diye gürledi annem içeri giren kadimlere. Büyürken son derece zararsız ve aşina olduğum yüzler, şimdi bana suçlarcasına bakıyordu.

Yavaşça arkalarını dönüp çıktılar.

"Cassian'ın da Severin'le gittiğini gördün mü?" diye sordu annem pencereye koşarak. O, perdeyi aralarken ben de başımı evet anlamında salladım. "Umarım onu... bizi çok sert cezalandırmamaya ikna edebilir."

"Evet." Severin'in Tamra'nın dönüşümünden aldığı zevki düşünürsek, bize yumuşak davranma olasılığı yüksekti.

Annem bir hırıltı çıkararak perdeyi bıraktı. "İkisi hâlâ burada."

Pencereden, verandamızda duran iki kadimi gözetlemeye başladım. "Yakın zamanda gidecek gibi de görünmüyorlar. Tekrar kaçmayacağımıza emin olmak istiyorlar sanırım."

"Tamra, Nidia'nın yanında." Annem bunu, burada kalmamız için yeterli bir sebepmiş gibi söylemişti. Öyleydi de. Sürüden yine ayrılmak istesem bile, kız kardeşim olmadan hiçbir yere gitmezdim. Hele de şimdi. Tamra'nın şu anda neler yaşıyor olabileceğini düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. Kafası karışmış, kendini... kaybolmuş hissediyor olmalıydı.

"Tamra'yı almadan hiçbir yere gitmem," dedi annem düşündüklerimi dile getirircesine. Gözlerindeki öfke, ben aksini iddia etmişim gibi gösteriyordu.

Başka tarafa, ellerime, pencereden dışarıya, annem dışında her yere baktım. Dile getirmediği *diğer* şeyi duyduğumu anlamasını istemiyordum. Kızgın bakışlarının bana söylediği şeyi: *Ama seni almadan giderim.*

Belki de adil davranmıyordum. Belki suçluluk hissediyordum ve annemin böyle bir düşüncesi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem iç geçirince yeniden ona döndüm ve ellerini saçlarında gezdirişini izledim. Kıvırcık yumağın içinde birkaç tane beyaz tel vardı; ağaran ilk teller. "Geri döndüğümüze inanamıyorum," diye mırıldandı. "Başladığımız yere döndük, hem de daha kötü halde."

Bu sanki bana karşı yapılan bir suçlamaymış gibi olduğum yere sindim. Çünkü eve dönmemiz benim suçumdu, her şey benim suçumdu ve bunu biliyordum. O da öyle.

"Çok yorgunum," dedim. Yalan da değildi. Chaparral'dan ayrıldığımızdan beri uyuduğumu hatırlamıyordum, olanlar yüzünden kafam karmakarışıktı. Yaptığım korkunç hataları, Will'in nerede olduğunu, ne yaptığını, ne düşündüğünü, ne hatırladığını düşünüp duruyordum. Ya da hatırlayamadığını.

Kendimi daha önce hiç olmadığı kadar yaşlanmış hissederek odama yöneldim.

"Jacinda."

Adımı duyunca dönüp arkama baktım. Annemin gölgede kalan yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. "Sen..." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Şu çocuk. Will..."

"Ne olmuş ona?" Şu anda hakkında konuşmak istediğim en son şey Will'di ama anneme bazı cevaplar vermem gerekiyordu. Bu, yeni bir yaraya tuz basmak anlamına gelse bile.

"Onu unutabilecek misin?" Sesindeki umudu duymamak imkânsızdı.

Aklıma yeniden Büyük Kaya geldi. Will'in o taşlı yamaçtan, doğruca gecenin kucağına kayışı. O anda başka şansım yoktu, dönüşmek ve onu kurtarmak zorundaydım. Avcılar beni görecek olsa bile.

O zaman da başka şansım yoktu, şimdi de. "Unutmak zorundayım," dedim.

Annemin bal rengi gözleri, cevabı bilir gibi ışıldıyordu. "Ama yapabilir misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kez cevap vermedim çünkü sözcüklerin hiçbir anlamı yoktu. Bunu ona göstermek ve bana yeniden güvenebileceğini ispatlamak zorundaydım. Sadece ona da değil, herkese.

Dönüp ailemizin bir zamanki halini gösteren fotoğraflarla dolu koridordan geçerek yeniden odama yürümeye başladım. Yakışıklı bir baba, gülümseyen bir anne ve bir gün birbirlerinden bu kadar farklı olacaklarından habersiz, mutlu iki kardeş. Bizi nelerin beklediğini nereden bilebilirdik ki?

Ayakkabılarımı çıkarıp çekmecemden eski bir tişört ve şort alıp üzerimi değiştirdim. Göz kapaklarım ağırlaşırken odamın tavanını süsleyen parlak yıldızlara bile bakamıyordum.

Yalnızca birkaç dakika sonra, biri beni sarsarak uykumun şefkatli kollarından ayırdı.

"Jacinda! Uyan!"

Yastığı kafamın üzerinden çekip uykulu gözlerle Az'e baktım. Onu gördüğüme çok sevinmiş olsam da yastığı yeniden kafama çekip suçluluk hissinin ve kalp ağrısının bana ulaşamadığı uykuya dalmayı tercih ederdim.

"Az," dedim gözlerimi ovuşturarak. "İçeri nasıl girdin?"

"Verandada nöbette olan benim amcam, Kel. O izin verdi."

Doğruydu. Suçluymuşum gibi beni gözetleyen kadimlerden biri Az'in amcasıydı ve galiba gerçekten de suçluydum. Sonuçta an itibariyle ev hapsindeydim.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim, kelimeler ağzımda yuvarlanıyordu.

"Seni gördüğüme sevindim?" Yastıkla bana vurdu. "Serbest bırakıldıktan ve beni burada yapayalnız bırakarak kimbilir nereye gittikten sonra tek söyleyebildiğin bu mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annem biraz ısrarcıydı." Şimdi neden gittiğimizi ve sürünün benim için neler planlamış olduğunu açıklamanın sırası değildi. Belki de hâlâ yürürlükte olan planları.

O sırada aklıma, Will ve ailesinin beni neredeyse yakalamak üzere olduğu gün Az'in de benimle olduğu geldi. İkimiz de güpegündüz uçarak kuralları çiğnemiştik. Oturup endişeyle onu süzdüm. "Başın belaya girmedi, değil mi? Benimle birlikte gizlice uçtuğun için?"

Gözlerini devirdi. "Uyanıp da senin ortadan kaybolduğunu öğrendikten sonra kimse benimle ilgilenmedi bile. Sorguya çekmeleri hariç elbette."

Derin bir nefes alıp rahatlamış olarak kendimi yatağa bıraktım. En azından bu konuda vicdanım rahat olabilirdi.

Yer yer maviye boyanmış olan siyah saçlarını omzundan çekerek üzerime eğildi, gözleri ışıl ışıldı. "Gittiğinden beri neler olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. *Çünkü* yoktun!"

Yatağımda yuvarlanıp yastığıma sarıldım. "Üzgünüm, Az." Belli ki vicdanım o kadar da rahat değildi. Kabul etmem gerekir ki burada değilken Az'i o kadar da çok düşünmemiştim; Chaparral'deyken düşünecek çok fazla şeyim vardı zaten.

İçimde bir bıkkınlık vardı. Son zamanlarda yapabildiğim tek şey, özür dilemek olmuştu sanki.

Az burnunu çekti. "Eh, en azından şimdi evdesin. Belki de işler normale döner artık."

Will'i, kendi türüme onun için nasıl ihanet ettiğimi, kız kardeşimi ve şu anda kendini ne kadar yalnız hissediyor olabileceğini, kapımın önünde bekleyen kadimleri düşündüm. Herhangi bir şeyin normale dönebileceğinden pek emin değildim. Yine de her şeye rağmen, drakimin rahatça gelişebileceği bir yerde olduğum için rahatlamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada işler gerçekten berbat bir hal aldı. Severin sokağa çıkma yasağı getirdi ve oyun oynama saatlerimizi kısıtladı! İnanabiliyor musun? Haftada yalnızca bir kez hava topu oynayabiliyoruz. *Bir kez!* Sadece okul, iş, okul, iş. Tam bir diktatör!"

Bunların hepsi benim yüzümden miydi? Annem bizi alıp da gittiği için mi? Diğerleri de aynısını yapar diye mi?

"En azından hâlâ uçabiliyoruz," diye mırıldandı. "O da olmasa ne yapardım bilmiyorum. Tabii sadece belirli saatlerde grup uçuşu yapabiliyoruz, o değişmedi. Ama havada kaldığımız vakti kısıtladı."

"Cassian'ı gördün mü?" diye sordum.

Az, imalı imalı kaşını kaldırdı. "Ne zamandır onun nerede olduğuyla ilgileniyorsun sen?"

"Bizi bulup geri getirdiğinden beri."

"*Cassian* peşinizden mi geldi? Bunca zamandır sizinle miydi yani? İnsanlar da tura çıktığını söylüyordu." Kıkırdadı. "Tanrım, ah, Tanrım, hâlâ senin peşinde demek."

"*Benim* değil," diye düzelttim hemen. "Benim peşimde falan değil. Beni istiyorsa bile..."

"İstiyorsa mı?"

Ters ters bakarak devam ettim. "Beni *istiyorsa* bile yalnızca sürünün ateş püskürteni olduğum içindir." Bir eşya, sürünün değerli silahı.

Ama bu o zamandı, artık işler değişmişti. Şimdi Tamra vardı, uzun zamandır Cassian'a âşık olan Tamra. Belki de nihayet, onun da bu hislere karşılık verme vakti gelmişti. Bu olasılık bile, içimde bir umut dalgasının yükselmesini sağladı. Ve başka bir duygunun daha. Ne olduğunu bilemediğim ve daha önce hiç tatmadığım.

"Sebebi ne olursa olsun, bu sürüdeki herkes, Cassian'ın kendilerine sana baktığı gibi bakması için her şeyi yapar." Suratını asıp yatağıma devrildi. "Belki de ben bile."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen mi?" Gözlerimi kırpıştırdım.

"Evet. Ama merak etme, duygu sömürüsü yapmıyorum. Şansım olduğunu hiçbir zaman düşünmedim, kimse düşünmüyor." Göz kırptı. "Sen varken yani."

İnledim. Tıpkı Tam gibi konuşuyordu. Eski Tamra gibi. Cassian'ın ilgisi ve sürünün kendisini benimsemesi için yanıp tutuşan Tamra gibi. Ben ikisine de sahipken bana imrenerek bakan Tamra gibi. Ta ki Chaparral'a taşınıp da kendisine yeni bir hayat kurana kadar. Ki onu da, bir draki avcısının peşinden uçurumdan atladığım gece, ben elinden almıştım.

Az, düşüncelerimi duymuş gibi etrafına bakındı. "Tamra nerede?"

"Duymadın mı yani?"

"Neyi duymadım mı?"

"Nidia'nın yanında." Kız kardeşimin sürünün bir sonraki gölgelendiricisi olma yolunda ilerlediği haberinin yaratacağı karmaşayı düşününce mideme oturan yumruya rağmen, dudaklarımda bir tebessüm oluşmuştu. "İyileşmeye çalışıyor."

"Ne oldu ki?"

"Tamra dönüştü. Bir gölgelendirici oldu."

Az, gözlerini kocaman açtı. "Şaka yapıyorsun!" Dişlerinin arasından fısıldıyor ve dudağını ısırıyordu. "Artık buralardaki tek hazine sen değilsin yani."

"Sanırım öyle," diye mırıldandım ve birden bunun benim için iyi olup olmadığından emin olamadım. Eskiden sıradan bir draki olmak isterdim, herkes gibi. Sürünün, daima gözetim ve baskı altında tutulan muhteşem ateş püskürteni değil. Şimdi ise bu eşsizliğime minnettardım, beni hayatta tutan tek şey o olabilirdi. Bununla birlikte, Tamra'nın yeni keşfedilen yeteneğinin, ikimizin de daha sıkı bir kontrol altına alınacağı anlamına geldiğini de biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Az, devam etti. "Cassian artık onunla ilgilenmeye başlayacak mı bakalım."

Zemin gıcırdayınca yanımızda başka birinin daha olduğunu fark ettim. Annemin, konuştuklarımızı duymuş olabileceğini düşününce kızaran yüzümü kaldırdım.

Ama karşımdaki annem değil, daha da kötüsüydü.

Sıcaklık boynuma doğru indi. "Buraya nasıl girdin?" diye sordum, annemin onun buraya kadar gelmesine izin vermeyeceğini biliyordum. En azından bana haber verirdi.

Cassian, mordan çok siyaha dönüşmüş olan gözleriyle, dikkatle bana baktı. Mor renk olmaları için, bir şeyler hissediyor olması gerekiyordu ki bu da son derece nadir bir şeydi.

"Buraya nasıl girdin?" dedim tekrar ve o anda bunun aptalca bir soru olduğunu anladım. O da onlardan biriydi, gardiyanlarımdan biri. Sürünün müstakbel lideri, *prensi*, istediği yere girip çıkabilirdi. "Annem nerede?" Uzun gövdesinin ardını görebilmek için uğraşıyordum.

"Babamla konuşuyor."

Bunu duyunca tüylerim diken diken oldu. Severin'le annem, hiçbir zaman iyi bir ikili olmamıştı. Odamdan koşarak çıkıp annemi korumaya gitmemek için zor duruyordum ve bu gerçekten komikti. Asıl koruyucu olan annemdi, daima beni düşünen. Hatta istemediğim zamanlarda bile.

O yüzden kımıldamadım ve Cassian'ın söyleyeceklerini beklemeye başladım. En azından neler olup bittiğini anlatmasını umuyordum. Bana neler olacağını. Bunları Severin yerine ondan duymayı tercih ederdim. Büyük Kaya'dan beri bu işte ortaktık, buna inanmak zorundaydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerini Az'e dikmişti, çıkmasını ister gibiydi. Yalnız kalmamızı mı istiyordu? Ben almayayım. Az'e biraz daha yaklaştım, Cassian da gözlerini kıstı. Mesajımı almıştı.

"Ee? Babanla konuşmuş olmalısın, hüküm nedir?" Derin bir nefes aldım, bu gergin bekleyişten bir an önce kurtulup kanatlarımın kesilip kesilmeyeceğini öğrenmek istiyordum. Severin kendimi avcılara gösterdiğimi biliyor muydu? Cassian bunu ona söylemiş miydi? Bunu düşünmek bile canımı acıtıyordu. Annemin *bu* bilgiyi vermeye gönüllü olmasına imkân yoktu.

"Her şey yoluna girecek, Jacinda."

Başımı yana yatırdım. "Yani cezalandırılmayacak mıyım?"

"Onları geri dönmek isteyenin sen olduğuna ikna ettim. Sürü hayatına dönmeye can attığına ve davranışlarına dikkat edip daha yumuşakbaşlı olacağına." Üst dudağı hafifçe kıvrıldı. Aklıma beni bulduğu zaman Chapparal'da söyledikleri geldi, beni diğerlerinden farklı olduğum için sevdiğini söylemişti. Oysa şimdi benim de onlar gibi olmamı istiyordu.

Hızla burnumdan soludum. *Yumuşakbaşlı.* Uysal. Ezik. İtaatkâr. Bunlar sahip olduğum özellikler miydi ki?

"Yumuşakbaşlı? Jacinda?" Az, gerginliğin farkında olarak kıkırdadı. "Bunu yediler mi yani?"

Cassian ona sert bir bakış atıp yeniden bana döndü. Bir şey bekler gibiydi. Ama ne? Bunu kabul ettiğimi mi duymak istiyordu?

"Ah." Az'in bakışları, ancak ayılmış gibi, sert yüz ifadelerimiz arasında gidip gelmeye başladı. "Yani, tabi. Eminim Jacinda artık... Demek istediğim, o da buraya ait olduğunun farkında. Babanın bunu anlaması lazım. Neden orada, asla uyum sağlayamayacağı bir dünyada kalmak istesin ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben sessiz kalınca Az sorgular gibi bana döndü. Keşke ona, insanlar arasında yaşamak için bir sebep bulduğumu söyleyebilseydim. Nasıl olup da Will'e âşık olduğumu anlaması biraz zaman alacaktı ve sebebi ne olursa olsun, onunla bu konuşmayı Cassian'ın önünde yapmak istemiyordum.

Cassian'ın burun deliklerinin genişlemesine bakılırsa, bu zaten aklından geçmekte olan bir şeydi. Yüzünde, o esmer teninin altında kömür rengi parıltılar vardı; suyun altında yüzmekte olan bir canavar gibi. Sakinleştirmem gereken bir yaratık.

Aklıma hayvansı gücü, iri yarı cüssesinin Will'inkiyle beraber Büyük Kaya'nın tepesinde yuvarlanışı geldi. Uçurumun kenarına yuvarlanırken sergiledikleri o kontrolsüz güç; düşünmek bile tüylerimin ürpermesine ve mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme sebep olmuştu. Birbirlerini öldürmek istemiş ve bunu başarmaya çok yaklaşmışlardı.

Cassian, yumuşakbaşlı ve uysal bir draki olmayı kabul etmeyeceğimi anlayınca, "Annenle birlikte burada kalacaksın," dedi. Sorun, bu sözcükleri söylemek istememem değildi, sadece *sadık kalamayacağım* bir söz vermek istemiyordum. "Yeniden okula gitmeye başlayabilirsin ve işe. Okul, iş ve ev. Kız kardeşin de Nidia'yla kalacak."

Bunu duyunca şaşırdım. Bu ayrılığın kalıcı olacağını hiç düşünmemiştim. Bugüne kadar, Tam'le birbirimizden en fazla bir oda kadar uzaklaşmıştık. Ama bu beni ne kadar rahatsız ederse etsin, sanırım mantıklı bir karardı. Nidia ona ihtiyacı olan desteği verebilir ve yol gösterebilir ve onunla, annemle benim yapacağımızdan çok daha iyi ilgilenebilirdi.

Kendimi, olup bitenin bundan ibaret olduğuna ve sürünün bizi ayırmaya çalışmadığına ikna etmeye çalıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamra bir gölgelendirici oldu demek." Az hayretle başını sallıyordu. "Bunu herkese söylemeliyim, bu harika bir haber." Arkadaşım mutlulukla kolumu sıktı. "Hey, benim gitmem gerek."

Yatağımdan hoplayarak indi, belli ki sürünün geleceğinin güvence altına alındığı haberini herkesle paylaşmaya can atıyordu. Bir gün Nidia'nın yerini alabilecek yeni bir gölgelendiricimiz olduğu haberini.

Elbette Tamra hayatının geri kalanını sürüyle geçirme fikrine sıcak baktığı sürece. Ama neden bakmasındı ki? Bu değişikliğe alıştıktan sonra, artık görünmez olmadığını ve Cassian'la bir şansı olabileceğini fark edecekti.

Kapıdan çıkarken yeniden bana seslendi. "Sonra görüşürüz."

Ve sonunda Cassian'la yalnız kalmıştım. Sağ ol, Az.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4

Chaparral'dan beri hiç yalnız kalmamıştık. Dönüş yolunda dördümüz birden arabaya doluşmuş ve hiç konuşmadan yalnızca benzin almak, tuvalete gitmek ve bir ihtimal yiyecek bir şeyler bulmak amacıyla durarak kasabaya kadar gelmiştik. Ama şimdi, ikimiz başbaşaydık.

Üzerime yağdırmaya başlayacağından emin olduğum nasihatleri bekleyerek ona bakmaya başladım. Sonuçta haklı sebepleri vardı: Kendimi en büyük düşmanlarımıza ifşa etmiş, hatta daha kötüsü onlardan birini sevmiştim. Daha da kötüsü, kanını görmüş olmama rağmen *hâlâ* Will'i seviyordum. Cassian'a onun kötü biri olmadığını, yalnızca doğum kurbanı olduğunu nasıl anlatabilirdim ki? Kan naklini hasta olduğu sırada zorla yapmışlardı. Gerçi açıklama yapmam neyi değiştirecekti ki? Zaten Will'i artık görmeyecektim.

Sessizliğimiz sayesinde, ebeveynlerimizin sesini zor da olsa duyuyordum. Ses tonlarından bunun hararetli bir sohbet olduğu anlaşılıyordu.

"Babana ne söyledin?" Birden *yatağımda* olduğumu, Cassian'ın ne kadar yakınında durduğunu ve üzerime düşen gölgesini fark ederek yerimden kalktım. O hiç kıpırdamayınca ona sürtünerek pencerenin önündeki kabarık koltuğa geçmek zorunda kaldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne olduğunu insanlara gösterdiğini söyleyip söylemediğimi mi soruyorsun?" Bakışları bedenimi delip geçiyordu. "Avcılara?"

Yerin dibine geçmek üzereydim. Yaşananları onun ağzından duymak daha da korkunçtu, keşke hepsini inkâr edebilseydim.

"Evet. Onu soruyorum." Penceremin önündeki koltuğuma yerleşirken ne bu olayın hatırlatılmasından ne de herhangi bir şeyden rahatsızmışım gibi normal davranmaya çalışıyordum. Özellikle de *ondan*. Yatak odamda durup bana insanı tüketen, içini yakan bakışlarıyla bakarak ciğerlerimi sıkıştırmasından. "Babana bunu anlattın mı?"

Hepimizi mahvedebilecek o tek şeyi yaptığımı. Yalnızca sürümüzü değil, türümüzün tamamını bitirebileceğimi.

Gözleriyle beni süzüyor, hiçbir detayı kaçırmıyordu. Ne omuzlarıma dökülen darmadağın saçlarımı ne de katlayarak oturduğum bacaklarımın altından sarkan çıplak ayaklarımı. Eğer onlara neler olduğunu anlattıysa, eğer her şeyi anlattıysa nasıl olup da beni *cezasız* bırakabilirlerdi? Benim bile bir yanım cezayı hak ettiğime inanıyordu. Türüme ihanet etmiştim.

Ama ikinci bir şansım olsa yine aynı şeyleri yapardım, bundan emindim. Bu tuhaf bir histi; kendinizi suçlu hissediyor olmanız, yaşananlardan pişman olacağınız anlamına gelmiyordu. Ayrıca Will'i kaybetmenin yarattığı kalp ağrısı, tüm bu suçluluktan daha ağırdı. Onu kurtarmasaydım ve o çölün ortasında ölseydi nasıl bir acı hissedeceğimi tahmin bile edemiyordum.

Nihayet, Cassian sorumu cevapladı. "Bunu onlardan saklayamazdım, Jacinda. Bu hepimizi etkileyen bir şey."

Yastıkların içine doğru gömülüyordum. Sebebini bilmediğim bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gibiydim. Geçmişteki arkadaşlığımıza rağmen, ondan sadakat falan beklediğim yoktu. Cassian'ın hayatındaki en önemli şey sürüydü. Ama yine de, Tamra onları gölgelendirmişti,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yani bir şey hatırlamayacaklardı. Bunu sır olarak saklasa olmuyor muydu yani? Bunu yapmak çok mu kötü olurdu?

Üzerime, içimi ürperten bir umutsuzluk çöktü. Neredeyse Cassian'ın beni koruyacağına, beni önemsediğine inanıyordum, tıpkı söz verdiği gibi. Ama o, bunun yerine, beni aç kurtların önüne atmayı tercih etmişti.

"Onlara, kendini avcıların önünde ifşa ettiğini söylemek zorundaydım ama her şeyi anlatmadım. *Ondan* hiç bahsetmedim."

Soğuk bir bakışla, dile getiremediği o sözcüğü söyledim. "Will'i mi kastediyorsun?"

Yüzüne tuhaf bir ifade yerleşti. Bir an için göz bebekleri titreyip küçülmüş ve dar, uzun şeritlere dönmüştü ama sonra, daima ifadesiz olan Cassian geri geldi. "Evet. Kan meselesini anlatmadım."

Bu, içimde büyük bir utanç dalgası yaratmıştı. *Will'in kanı.* Benimkiyle aynı renk olan. Başımı salladım.

"Bunu bilseler, hemen onun peşine düşerlerdi. Sanırım sana borçlanmış oldum."

"Sen ona âşık değilsin," dedi. O kadar ani ve o kadar şiddetli bir şekilde söylemişti ki olduğum yerde sıçradım. "Onu tanımıyorsun bile. O da seni tanımıyor, benim kadar iyi tanımıyor." Göğsü, kesik kesik aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

Ben de, bunun ardından gelen tuhaf sessizliği bozmadım. Aramızdaki gerginlik, Nidia'nın pencereme vuran sisi gibi giderek artıyordu. Ellerime baktım, kendimi tırnak izi çıkaracak kadar sıktığımın farkında bile değildim.

Derin bir nefes aldı. "Bana bak, Jacinda. Bir şeyler söyle."

Kendimi zorlayarak ona baktım. Will'i sevmediğimi mi söylememi istiyordu? Onunla Will'e karşı beslediğim hisleri konuşmamakta kararlıydım. "Tamra onları gölgelendirmişti zaten. Neden bundan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söz etmek zorunda hissettin ki? Şimdi bana suçluymuşum gibi bakıyorlar." Etrafımı gösterdim. "Resmen ev hapsindeyim! Beni asla affetmeyecekler."

"Söylemek zorundaydım. Ya o avcılardan biri bir şeyler hatırlarsa? Tamra henüz güçlerini nasıl kullanacağını bilmiyor. Ya etkisi uzun sürmezse? Ya onları yeteri kadar gölgelendirememişse?"

Başımı salladım. Nedense bunu yapmak canımı göğsümdeki sıkışıklık hissi kadar acıtmıştı. "Anlıyorum, önemli değil."

"Belli ki önemli. Üzüldün."

Elimi göğsüme koydum. "Sen olsan üzülmez miydin, Cassian? Artık bana ölene kadar bir hainmişim gibi davranacaklar."

Yavaşça başını salladı. Çenesini sıktığını, derisinin altından beliren kastan anlayabilirdiniz. "Eninde sonunda unutacak ve affedecekler."

"Bunu bilemezsin."

Beni korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını söyleyebilirdi ama ben bile, buralarda hâkimiyetin onda olmadığını biliyordum.

"Tamra'nın burada olması ve bir gölgelendiriciye dönüşmesi, onların tavrını çok yumuşattı. *İkinizin de* dönmüş olmasına sevindiler."

Onlara ne yaptığımı söylemiş olmasına rağmen mi? Gardımı düşürmekten korkarak şüpheyle ona baktım. "Yani başım dertte değil?"

"Öyle demedim." Bunu söylerken, yüz ifadesi biraz yumuşamış gibiydi. Dudaklarına bir gülümseme yerleşir gibi oldu. "Kendini bir insana gösterdin, Jacinda. Ve onun avcı ailesine."

Ve bunun bedelini ödemeliydim. Durumu kabullenerek başımı salladım.

"Telafi etmen gereken çok şey var," dedi yeniden ciddileşerek.

"Peki ya edemezsem?" Artık kendimi kimseye kanıtlayabileceğimi sanmıyordum. Will'i bir daha göremeyeceğimi düşünmek, içimde bir şeylerin parçalanmasına ve kendimi yorgun, yaralı bir savaşçı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bir parçam sürüye döndüğüm için rahatlamış olsa da, insanlara yaranmaya hazır değildim.

"O zaman işler senin için, olması gerekenden daha zor bir hale gelir. Ve annen de..." Cümlesini tamamlamadı ama tehdit açıktı.

Gözlerimi kıstım; vücudum kasılıyor, tenim ürperiyordu. "Ne olmuş ona?"

Omzunun üzerinden, sanki annemi görebilecekmiş gibi arkasına baktı. "Ona karşı pek de hoşgörülü değiller. Tamra'yı ve seni alıp götürmekle suçluyorlar. Kovmaktan bahsedildiğini..."

Hızlı ve derin bir nefes aldım. "Ama bu hiç adil değil. Esas ben..."

"Sizi götüren oydu, gitmek isteyen sen değildin. Hadi ama, Jacinda, annen sizi çölün ortasına sürüklemese bunların herhangi biri yaşanır mıydı?"

Güçlükle yutkunup pencereye döndüm. Bu konuda ona karşı çıkamayacak olmaktan nefret ediyordum. Ne kadar acımasız olursa olsun, mantığının doğru olduğunu görmekten de.

"Hiçbirimiz bir ada değiliz, bunu iyice düşün. Birimizin yaptığı her şey, diğerlerini de etkiliyor."

Sanırım beni diğerlerinden farklı kılan buydu. Hepimizi tehlikeye atan o yüzden ben olmuştum.

Elimi dudaklarıma kapatıp parmaklarımın arasından konuştum. "Bundan sıkılmıyor musun? Hiç *kendi* istediğini istediğin olmuyor mu? Ara sıra da olsa bunu hak ettiğini düşünmüyor musun? Neden sürüyü her şeyden önde tutmak zorunda olasın ki? Bir insanın hayatından bile önde? Hiç sınırın var mı mesela? Bir insanı kurban etmeye tamam diyelim, ya iki olunca? Peki ya üç? Ne zaman dur diyorsun?" Başımı iki yana salladım.

Cassian gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Biz böyleyiz, bu zamana kadar böyle sağ kalabildik. Kimse sorgulamazken bunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sorguluyor olman bile...” Başını yana eğdi. “Ama belki de seni bu kadar özel kılan da budur. Burada durup seninle konuşmamın, seni önemsememin sebebi.”

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunmaya çalışıyor, ben de onun bana baktığı gibi ona bakıyordum. “Yani sen,” –doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordum, yüzümde dayanılmaz bir yanma hissi yaratmayacak kelimeyi– “sen benden *hoşlanıyorsun* çünkü ben hepimizi tehlikeye atabilecek biriyim, öyle mi?”

O nadir tebessümü, yeniden dudaklarına yerleşti. “Sıkıcı değilsin, orası kesin.”

“Cassian.”

Cassian’ın ardından, odaya Severin girince sinirlerim iyice gerildi. İkisi birden...benim odamdaydı. Kırk yıl düşünsem, böyle bir şey olacağı aklıma gelmezdi. Cassian bir şey, Severin tamamen bambaşka bir şeydi.

Annem, yüzünde sert ve taviz vermez bir ifadeyle Severin’in arkasındaydı. Tartıştıkları şeyden pek hoşlanmadığını düşündüm.

“Burada işimiz bitti, Cassian.”

Severin’in gözleri benim üzerimdeydi. Kendimi küçülüyor gibi hissetsem de belli etmemeye çalıştım. Kendimi ona bakmak için zorluyor, güçsüz hissetmeme ve içten içe titrememe yol açmasına rağmen azarlanmayı hak etmiyor gibi yapıyordum.

Severin, Cassian’a kapıyı gösterdi. “Beni dışarıda bekle.”

Cassian bana uzun uzun baktıktan sonra dışarı çıktı.

Zayıf kollarını göğsünde birleştiren annem de artık odama girmişti. Kilo verdiğini fark ettim, bunu nasıl gözden kaçırdığımı anlayamıyordum. Eskiden kıvrımlı bir vücudu vardı.

Severin ona soğuk bir bakış attı. “Jacinda’yla biraz konuşmak istiyorum.”

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O halde bunu benim yanımda yapmak zorundasın."

Severin'in dudakları aralanarak süt beyazı dişlerini ortaya çıkardı. "Güvenilmez bir anne olduğunu çoktan kanıtladın zaten, Zara. Şimdi kızını önemsiyor gibi yapmana hiç gerek yok."

Annemin yüzünde, gizlemeye fırsat bulamadığı, üzgün bir ifade belirdi. Ama baki olan solgunluğu, gözlerini ışık saçan büyük havuzlar gibi ortaya çıkarmaya devam ediyordu.

Babam öldürüldüğünden beri, Tamra'yla ben onun sahip olduğu tek şey olmuştuk. Aldığı her karar, bizim iyiliğimiz için oluyordu... en azından o bizim için neyin iyi olduğunu *düşünüyorsa* onun için. Bazı hatalar yapmış olsa da, bana olan sevgisinden şüphe edecek değildim.

İçimden kızgın lavlar fışkıracak gibiydi. "Annemle böyle konuşma," diye uyardım.

Severin yeniden bana baktı; ayaklarının dibine bırakılmış bir pislikmişim gibi *tepeden* baktı dersem daha doğru olur. "Dikkatli olmanı tavsiye ederim, Jacinda. Yaptığın hatalar için affedildin ki bunun için Cassian'a teşekkür edebilirsin. Ben olsam seni hemen cezalandırır..." Yeniden anneme baktı. "Seni de kovardım."

"Bana iyilik yapma," diye çıkıştım, sesimde beklediği pişmanlıktan eser yoktu.

"Jacinda," diye fısıldadı annem buz gibi parmaklarıyla kolumu kavrarken.

Severin'in yüz ifadesi sertleşmişti. "Beni iyi dinle, Jacinda. Tehlikeli sularda yüzüyorsun. Şu andan itibaren senden mükemmel bir duruş bekliyorum..." Ses tonunda, açık bir tehdit iması vardı. *Yoksa kanatlarını keseriz,* dediğini duyar gibiydim.

Tehdidinin işe yaradığını, vücuduma tüm kaslarımı geren, tenimin altında serbest bırakılmayı bekleyen bir yılan olduğu hissini verdiğini ve beni etkilemeyi başardığını göstermek istemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun çıkarmayacak," dedi annem, daha önce hiç duymadığım bir tonda. Sesi yenilmiş gibi geliyordu.

Severin'in dudaklarına kendini beğenmiş bir tebessüm yayıldı. "Belki de bu defa, onu kontrol altında tutmakta daha başarılı olursun." Mesafeli bir baş hareketiyle selam vererek çıktı, yürüyüşü evin içinde yankılanıyordu.

Artık yuva gibi gelmeyen evimizin içinde. Artık bize bile ait olmayan bir yapının. Severin canının istediği gibi girip çıkar ve emirler, tehditler yağdırırken, buranın bizim olduğuna inanamazdım.

Kendime ilk olarak sürünün bu hale yeni mi geldiğini yoksa hep mi böyle olduğunu soruyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Bir süre ikimiz de konuşmadık sonra annem, kalbime bir bıçak gibi saplanan bir bezginlikle yanıma oturdu. Dönüşmeyeli çok uzun zaman, uzun *yıllar* olmuştu ve artık yaşlılığından kaçamıyordu.

Çarşaflarla yastıkların arasında duran, babamın yedinci doğum günümde hediye ettiği eski püskü ayıcığı aldı. Aceleyle çekip giderken onu yanıma almayı unutmuş ve şimdi burada görünce de sevinmiştim. Sevdiğim ve bildiğim bir şeyin burada beni bekliyor oluşu hoşuma gitmişti.

Keçeleşmiş kulaklardan biriyle oynarken iç geçirdi. Sesinde inanılmaz bir yenilgi vardı ve omuzlarının ani düşüşünde. Buraya kadar mıydı? Pes mi etmişti?

Sonunda konuştu ama sesi de gözleri kadar boş ve anlamsızdı. "Senin güvende olmanı istiyorum, Jacinda. İncinmeni değil."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Ve artık, sana en büyük acıları ben yaşatıyormuşum gibi hissediyorum."

Annemin bu yeni ve yenilgiyi kabul eden halinden hiç hoşlanmayarak başımı şiddetle iki yana salladım. Karşımda duran insan tanımadığım ve tanımak istemeyeceğim biriydi. Her şey değişirken onun eskisi gibi kalmasına ihtiyacım vardı. "Hayır, bu doğru değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hoşuna gitse de gitmese de sana bir şeyler yaptırmaya çalışıp durdum, hepsinin de tek bir amacı vardı; seni korumak." Başını iki yana salladı. "Belki de her şeyi daha da berbat ettim ve şimdi yine başladığımız yere döndük." Eliyle, umursamaz bir hareket yaptı. "Sen yine eskisi gibi sürünün kölesi olacaksın. Tek farkı, bu kez işlerin daha da zor olacak olması. Artık sana onlara bahşedilen müthiş bir armağanmışsın gibi değil tatminsiz biriymişsin gibi davranacaklar."

"Anne?" Sesim çatlıyordu, yutkundum. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Başını ayıdan kaldırıp bana baktı. "Sana hayatın boyunca bir köpek gibi davranmalarına izin verme. Kurallara uy ve göze batma. Yeniden en tepeye çık. Ne gerekiyorsa yap."

"Gerçekten burada mı kalmak istiyorsun? Tamra burada mı kalsın?"

"Sizi Chaparral'a götürmek... Bir hayalin peşinden gidiyordum. Hiç var olmayan bir şeyin. Ne senin için ne de Tamra için. O da bir draki olmak için yaratılmış ama ben bunu bilmiyordum bile." Gülmeye başlayınca kendini susturmak için elini ağzına kapadı. "Ve sen... sen de bana hep, asla bir drakiden başka bir şey olamayacağını söyledin. Burada olman gerektiğini. Ama ben bunu göremedim, Jacinda."

Yatağa, annemin yanına oturdum. Geçmişte beni kızdıracak şeyler yapmış olsa da onu böyle görmeye dayanamıyor, annemi geri istiyordum. Enerjisini özlemiştim, annemi özlemiştim. "Üzülme. Kızlarını, onlar için her şeyden vazgeçebilecek kadar çok seven bir anne olduğun için sakın üzülme."

Elini tutup soğuk parmaklarını sıktım ve birden, onun buradayken hep böyle üşüdüğünü fark ettim. Hiç kalkmayan siste ve dinmeyen rüzgârlarda tir tir titrerdi. Benim evim olan, daha da fazlasını içime çekebilmek için yüzümü havaya kaldırdığım siste ve rüzgârlarda. Annem bunu sevmiyordu, sevmemişti ve sevmeyecekti. "Burada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşamanın bir yolunu buluruz. Mutlulukla hem de. Ne ben başımı öne eğerek yaşayacağım ne de sizin öyle olmanıza izin vereceğim."

Titrek bir gülümseme eşliğinde hatırlatmaktan da geri durmadı. "Kız kardeşinin de başı önde değil artık."

Bu doğruydu, Tamra artık sürünün gözdesiyken, ironik bir şekilde ben değildim. En azından şimdilik.

Annem elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Babanız için burada kalmaya dayandım, sizin için de dayanırım. Bu küçük bir bedel." Derin bir nefes aldı. "Babanızı çok sevmiştim ama bağlandıktan sonra hissettiklerimize kıyasla o aşk, hiçbir şeydi. O çemberin içinde bağlandıktan sonra bir şey oluyor, bir şeyler değişiyor. Sanki artık birbirimizi hissedebiliyor gibiydik..." Hüzünlendi. "Kimi zaman, onun hisleriyle kendiminkileri ayırt edemiyordum." Kehribar rengi gözleri karardı. "Son gün bile... hissetmiştim... hiç kimse söylemeden önce ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ve uzun bir süre burada kalıp kendi kendime, hissettiğim o *hiçliğin* ölü olduğu anlamına gelmediğini söyledim. Hâlâ hayatta olabileceğini, sadece ben onu artık hissedemeyeyim diye uzaklaştığını."

Kendimden geçmiş bir halde onu dinliyordum. "Neden bana bunu hiç söylemedin?" En azından o son gün, ters giden bir şeyler olduğunu hissettiğini. Elbette, birbirine bağlanan drakilerin çoğunun arasında böyle bir iletişim olduğunu biliyordum. Ejderler tarih boyunca hayatlarını sürdürebilmek için çiftleşmişlerdir. Bağlanmanın arkasında da bu antik gelenek yatar. Ama bazı drakilerde, o iletişim daha da kuvvetlenir. Belli ki annemle babam da onlardan biriydi.

Omuz silkti. "Sen sadece küçük bir kızdın, böyle bir... korku hissettiğimi bilmeni istemedim. Babanın acısını hissettiğimi. Neredeyse kendimi kaybediyordum, Jacinda, size söylemeye korktum. Onu hissettiğimi düşünecektiniz..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ölümünü," diye tamamladım. Başım ağrıyor, şakaklarım zonkluyordu. Ruhumun derinliklerinde, babamın hâlâ hayatta olduğuna dair bir umudum vardı. Bir yerlerde tutsak edildiğine dair. Ama artık ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Çekinerek de olsa başını salladı.

"Peki, neden şimdi anlatıyorsun bunu?" diye sordum. Belli ki annem, hayatının son anlarında babamın zihnindeydi... ve bunu kendine mi saklamıştı?

"Bilmen gerekiyor." Saçlarımı alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Buradan biriyle bağlanırsan diye." Nereye varmaya çalıştığını anlayınca gözlerim kocaman açıldı. Buna inanamıyordum. Cassian'la bağlanmamı *öneriyor* olamazdı. "Sen de..."

"Ne?"

Bakışlarını yüzüme sabitledi. "Sorun olmayacak, Jacinda."

Sorun olmayacak mı? "Bağlandıktan sonra ona âşık olup olmamamın bir önemi olmayacağı için mi? Başka bir şey hissetmeme rağmen bunun aşk olduğunu söyleyerek kendimi kandıracağım için mi?"

Hemen başını iki yana salladı. "Kendini ona bağlanmış hissedeceksin. Bu bir kere gerçekleştikten sonra sebebi ya da nasıl olduğu fark eder mi?"

Evet!

"Eskiden senin için de fark ediyordu ama," dedim hissizce.

"Artık işler değişti. Buraya sıkışıp kaldığımıza göre, kendimiz için en iyi olanı yapmak zorundayız."

"Yapıyorum zaten, yapacağım da. Ama bu birine bağlanmam gerektiği anlamına gelmiyor." Gözlerimi kapatıp ovuşturdum, ağrımı hafifletmeye çalışıyordum. Gerçekten de annemle, sürünün beni onaylaması için biriyle bağlanmamda bir sakınca olmadığından mı bahsediyorduk?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada da mutlu olabilirsin, değil mi? Cassian..." durdu. Sözcüklerin, bunları söylediğine inanamıyormuşçasına boğazına takılıp kaldığını görebiliyordum. "Cassian kötü biri değil. O... hiç de babası gibi değil."

Hiç de. Annemin uzaylılar tarafından kaçırıldığını düşünerek geri çekildim. "Sen ciddi misin?"

"Cassian'la sen bağlanırsan sürü her şeyi.."

"Hayır! Anne, hayır!" Kulaklarımı ellerimle kapatmamak için zor duruyordum. Bunları duyuyor olamazdım, hele ki annemden.

"Hemen demiyorum. Zamanla..."

"Bunu söylediğine inanamıyorum!"

Elimi tutup güçlükle devam etti. "Seni artık koruyamam, Jacinda. Burada hiç söz hakkım kalmadı."

"Cassian'ın söz hakkının olması kendimi ona vermem için yeterli mi yani?"

"Sana aklından hiç geçmemiş olan bir şey önermiyorum ki. Sizi gördüm, aranızda bir kıvılcım var."

Başımı salladım. "Olabilir. O eskidendi." Başka kimse yokken. Aklımı çelecek bir alternatifim yokken. Will'le tanışmadan önce. "Artık yok."

"Will yüzünden." Annemin gözleri bir an için o eski canlılığıyla parıldadı. "Onunla birlikte olamazsın. Bu imkânsız, Jacinda. Hiç şansınız yok. O bizden biri değil."

O bizden biri değil. Bunu düşünmekten ve kabul etmekten kaçınıyordum ama şimdi bu sözcükler beni bulup içime işlemiş ve kalbimin zaten ağrıdığı yerde bir yara daha açmıştı.

Kısa bir nefes aldım. "İmkânsız ya da değil, başka birini aklımdan bile geçiremem. Yalnız kalmayı tercih ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, bu kadar saf olma lütfen! O bir insan! Bir avcı! Unut gitsin! Başka birileri mutlaka olacaktır."

Bir an için, kulaklarımda annemin drakimden vazgeçmemi, onun ölüp gitmesine izin vermemi söylediği konuşma yankılandı. Şimdiyse ona tutunmamı ve Will'i unutmamı söylüyordu. Başımı salladım.

Ama haklıydı. Kendisinin bile farkında olmadığı kadar haklıydı hem de. Will'e takılıp kalmak aptallıktı, yanlıştı. Ve bunu biliyordum. O dokunamayacağım bir insandan, bir avcıdan çok daha fazlasıydı. Daha kötüsüydü.

Damarlarında draki kanı dolaşıyordu. Hayatını sürdürebilmesi için bir, belki de birkaç draki öldürülmüştü. Bu korkunç eylemden sorumlu olan babası olsa da, Will'in gözlerine artık nasıl bakacaktım? Ona nasıl dokunacak, onu nasıl tutacaktım? Nasıl öpecektim?

Belki de onu bir daha görmeyecek olmam iyi bir şeydi. Kalbimin en karanlık köşelerinde, beni bulacağına dair verdiği sözü tutacağını umut etmeyi bırakmalıydım.

"Unuttum zaten," diye mırıldandım.

Annem ikna olmamış gibi beni süzüyordu. Ama ondan önce kendimi ikna etmeliydim.

O gece, yıllar önce babamın yardımıyla tavanıma astığım parlak yıldızlara bakarak kendimi biraz da olsa güvende hissetmeye başladım. Küçük bir çocukken, annemle babamın diğer odada uyuduğunu bilmenin verdiği rahatlık gibi. Güvende ve korunaklı.

Zihnimi boşaltınca yine Will'le karşılaştım. Savunmasız kalbimde beni bekliyordu.

Uykuya dalmak üzereyken hatırladım. Dünya üzerime çökmeden önceki onu –bizi– hatırladım. Her şeyi hatırlarken dudaklarıma bir gülümseme kondu. Özlemi dayanılmaz hale gelinceye, onu istemenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalbimde yarattığı ağrı çekilmez oluncaya kadar düşünmeye devam ettim ve gözlerimden ılık yaşlar süzülmeye başladı.

Her şey bitmedi. Bu iş bitmedi... Seni bulacağım. Yeniden birlikte olacağız.

"Hayır." İçim kan ağlasa da fısıldadım. Hain bir yanım buna inanmak istiyordu. "Olmayacağız."

Ama sonra yeniden, o korkunç gerçeğin farkına vardım ve kalbime saplanan bir bıçak gibi canımı yakan o duyguya lanet ettim. Will'in anılarından bunlar silinmiş olacak, bana öyle bir söz verdiğini hatırlamayacaktı.

Ellerim, titreyen dudaklarıma gitti. *Oradan nasıl ayrıldığımı hatırlamayacaksın. Neden gitmek zorunda kaldığımı hatırlamayacaksın. Sana göre sadece Chaparral'dan ayrılmış ve seni terk etmiş olacağım.*

Dönüp yastığıma sarılarak göğsümden kopmaya heveslenen hıçkırıkları bastırdım.

Beni hiç düşünüyor muydu ki? Bize dair anılarının ne kadarını, neleri hatırladığını delicesine merak ediyordum. Benim ne kadarımı hatırlıyordu? Tamra bu işte yeniydi, beni hafızasından tamamen silmiş olabilir miydi? Düşüncesi bile korkunçtu, başımı salladım ve ağzıma kendi kanımın tadı gelene dek dudaklarımı ısırdım. Sonra kızaran tenimi serbest bırakarak kendi kendime paranoyaklaştığımı söyledim. İnsanın zihninden haftalar silebilen bir gölgelendiriciyi daha önce hiç duymamıştım. Bu mümkün değildi, olamazdı.

O anda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tamra'ya sormak zorundaydım. Will'in zihninden neleri sildiğini bilip bilmediğini öğrenmek zorundaydım. Kalbinden beni ne kadar sildiğini de.

Yattığım yerde döndüm, biraz olsun rahatlamıştım. Yarın. Yarın ona soracaktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir şekilde bu karar, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamış ve Tamra'nın söyleyecekleri hiçbir şeyi değiştirmeyecek bile olsa, bana beklenecek bir şeyler vermişti.

Will, kilometrelerce uzakta Chaparral'daydı. Bense yine burada olacaktım.

Ertesi sabah verandaya adım atınca derin bir nefes aldım, gardiyanlarım geri çekilmişti. Severin, önceki gün yaptığımız sohbetin beni hizaya sokmaya yeteceğini düşünmüş olmalıydı.

Saat hâlâ erkendi. Bileklerimi saran yoğun sis tabakası, Tamra'ya Will'i ve diğerlerini gölgelendirmekte başarılı olup olmadığını sormak için Nidia'nın kulübesine yaklaşınca ince bir buğuya dönüştü. Sonuçta bu onun ilk seferiydi. Ne yaptığından nasıl emin olabilirdi ki?

Jabel'in köpeği havlayınca perdelerinin hareket ettiğini zannedip adımlarımı sıklaştırdım. Cassian'ın halasıyla konuşup oyalanmak istemiyordum. Omzumun üzerinden dönüp baktım ve Severin'in gardiyanlarımı geri çekme sebebinin o olup olmadığını düşündüm. Kız kardeşinin sokağın karşısından bizi izlemesi daha pratikti sonuçta.

Ama yürürken önüme bakmam gerekiyordu. Biriyle çarpışınca istemeden çığlık attım.

Bir el bana uzanıp dengemi korumama yardımcı oldu ve saçlarımı yüzümden çekince karşımda Jabel'in oğlu Corbin'i gördüm.

"Jacinda," dedi neşeyle. "Geri döndüğüne sevindim." Dudakları, sahte bir gülümsemeye yol vererek aralandı ama hiçbir zaman gerçekten gülmezdi zaten.

Corbin'le aynı yaştaydık, ilkokuldan beri aynı sınıfta olmamıza rağmen hiç yakın olmamıştık. Çocukluğundan beri kötü ruhlu biriydi; sınavlarda kopya çeker, oyunlarda hile yapar, küçük çocuklara kötü şakalar hazırlardı. Benim bir ateş püskürten olduğum ortaya çıkınca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aniden tavırlarını değiştirip benimle kaynaşmaya çalışmıştı ama ben gerçek Corbin'i çoktan tanımıştım.

Amcası Severin'e çok benziyordu, Cassian'dan bile fazla. Özellikle de gözleri. Corbin'in de Severin'in de gözleri ölü gibiydi. Ve eğer bu mümkünse, yokluğumda büyümüş olmalıydı. Artık Cassian'la aynı boyda gibiydi. Kendimi ellerinden kurtardım ve korkmamış gibi görünmeye çalıştım.

"Nereye?" diye sordu.

Annesinin muhtemelen bizi gözetlediğini, Corbin'in de benim evden çıkmamı beklediğini düşünerek çıkıştım. "Neden? Beni gözetleme görevi sana mı verildi?"

Bana flört eder gibi gülümsedi. "Gardiyana mı ihtiyacın var?"

Savunmasızlığıma pişman olarak başımı salladım. Eğer ben bir mahkûm gibi hareket edersem, onlar da bana öyle davranırdı. "Kız kardeşimi göreceğim." *Will'in, birlikte geçirdiğimiz son geceyi hatırlamadığına dair duyduğum o dehşet verici korkudan kurtulmak için. Benim birden ortadan kaybolduğumu düşünmediğinden emin olmak için.*

"Ah." Ellerini cebine soktu. "Ben de sana eşlik edeyim."

Bunu nasıl reddedeceğimi bilemedim ve hafifçe omuz silkip yürümeye devam ettim, sis ayak bileklerime kadar iniyordu. Perdeleri hâlâ açılmamış olan evlerin yanından geçtik, sürünün bu kadar sessiz ve hareketsiz olduğunu hiç hatırlamıyordum. Bu saatte bile genellikle bir hareketlilik olurdu oysa şimdi ürkütücü bir durgunluk vardı. Birden, asmalarla kaplı duvar, kasabamızı koruyor gibi değil de bizi içeri hapsediyor gibi geldi.

"Ne kadar sessiz," diye mırıldandım.

"Evet. Yasak hâlâ kalkmadı. Yediye kadar evden çıkmak yasak."

"Peki sen dışarıda ne arıyorsun..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben sabah devriyesindeyim." Kolundaki mavi bandı gösterdi. Daha önce dikkat etmemiştim.

"Devriye," diye tekrar ettim gözlerimi mavi kumaştan ayırmadan. "Bilmiyordum. Eve dönüp yediye kadar..."

"Yok. Seni yazmam." *Yazmak mı?*

Sanki lütfediyormuş gibi gülümsedi. Ama ben karşılık veremiyordum. Ondan lütuf falan beklediğim yoktu, ertesi gün *yediden önce* kesinlikle çıkmayacaktım.

Dönüp yürümeye devam ettim.

"Kız kardeşinin durumu bayağı havalı," dedi benimle birlikte yürümeye devam ederken.

"Evet."

Gece gibi simsiyah gözlerinden bana bir bakış attı. "Pek de sevinmiş gibi görünmüyorsun."

"Dürüst olmam gerekirse, henüz idrak edebilmiş değilim."

Anlamış gibi başını salladı. "Zor bir alışma süreci olacak."

"Evet. Ama Nidia Tamra'ya yardımcı..."

"Ben seni kastetmiştim," dedi, ses tonu imalıydı.

Nabzım kontrolsüzce hızlanıyordu. "Beni mi?"

Ayakkabıları yerdeki çakıl taşlarını kımıldattıkça çıkan ses sinirime dokunmaya başlamıştı. "Evet. Buraların yıldızı sen değilsin artık."

Adımlarımı hızlandırıp okulu ve toplantı odasını geçerek kasabanın merkezine yöneldim, bir an önce Nidia'nın evine ulaşmaya çalışıyordum. "Hiç olmamıştım ki."

"Olmuştun. Ama şimdi senden iki tane var, sana rakip çıktı."

İçimden bir ses onu arkada bırakıp uzaklaşmamı, hatta yumruklamamı söylese de durup ona döndüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşlarını kaldırdı. "Demek istediğim..." Elini salladı. "Cassian *ikinize birden* sahip olamaz."

Dik dik baktım ama hiç ürkmüş gibi görünmüyordu, başını bile çevirmedi.

Kollarımı bağladım ve direk sadede gelmeye karar verdim. "Yani şimdi *senin* de ikimizden birini alma şansın var, öyle mi?"

Yine o sahte tebessümüyle gülümseyince bir anda ondan tiksindim. Bu açgözlü, hırslı çocuğun beni ya da kız kardeşimi kullanarak yükselebileceğini düşünmesi beni hasta ediyordu. Cassian hangimizi istemezse, onu alabileceğini düşünmesinden nefret ediyordum. Onun gözünde bu kadar basitti: Cassian içimizden birini seçecek, Corbin de aç bir köpek gibi artıklara saldıracaktı. Tüm vücudum öfkeyle kaskatı kesildi. *Rüyanda görürsün.*

Homurdanarak döndüm ve yeniden yürümeye başladım; bu kez daha hızlı, daha sert adımlar atıyordum. "Böyle bir şey olmayacak," diye bağırdım.

"Bundan kaçamazsın, Jacinda. Artık olmaz."

"Neyden kaçamam?" Yeniden geri dönmüştüm, ima ettiği şeyi açık açık duymak istiyordum.

"Cassian'la olmak istemezsen, amcamın bir sonraki teklifi ben olacağım. Birlikte güzel bir çift olabiliriz, Jacinda."

"Şaka yapıyor olmalısın."

Kibirle göğsünü kabarttı. "Bu sürüyü son dört yüz yıldır benim kanımdan insanlar yönetiyor. Baban bile ailemin gücünü ele geçirememişti."

"Babam hakkında ne biliyorsun?" diyerek öne atıldım.

"Sadece anlatılanları. Ortadan kaybolmadan önce sürekli amcamla rekabet ediyordu. Ama nafile. Benim ailem, bu sürüyü yönetmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en uygun aile. En güçlü her zaman bizdik... şimdi aramıza bir ateş püskürten, bir de gölgelendirici katılırsa daha da güçlenmiş oluruz."

Corbin'le *kendimi* bir arada düşününce buz kestim, Cassian'la birlikte olma düşüncesinin hiç bu kadar kötü gelmediğini itiraf etmem gerekiyordu.

"Sen kafayı yemişsin." Yürümeye devam ettim, arkamdan gelmediğini görmek içimi rahatlatmıştı.

"Senin artık karar verme hakkın yok, Jacinda!" diye seslendi arkamdan. "Bunu kaybettin. Artık ya beni seçeceksin ya da Cassian'ı."

Bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordum. Sonuçta o Severin'in en sevdiği yeğeniydi. Bir şeyler biliyor olmalıydı, benim bilmediğim şeyler. Ve Cassian'ın aksine, onun bana el altından yardım ettiği falan da yoktu.

Keni kendime, bu planları bana anlattığı için sevinmem gerektiğini söyledim. Artık bunların gerçekleşmemesi için elimden geleni yapabilirdim. Tamra'yı da beni de biriyle bağlanmaya zorlayamazlardı. Tabii biz istemediğimiz sürece. Tamra'nın Cassian'la bağlanmayı kesinlikle *isteyeceğini* düşününce irkildim.

Corbin'in sesi, sisle birlikte beni takip ediyordu. "Tamra'ya, ona uğrayacağımı söyle."

Bunu duyunca ürperdim.

Aslında onun Tamra'yla olmasını istemem gerekiyordu, kendimi bu korkunç ihtimalden kurtarmak için. Ama düşmanımın başına bile gelmesini istemeyeceğim bir şeyi, kendi kız kardeşim için istemem imkânsızdı.

Emin adımlarla Nidia'nin evine doğru ilerlerken, kendimi sürünün, tüm üyelerin tam bir teslimiyet içinde olduğu faşist bir rejim olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Değildi. Burası, drakimin özgürce yaşayabileceği tek yerdi. Kulübeye yaklaşırken yavaşladım, kasabanın

girişindeki kemerin altında duran uzun bir figür dikkatimi çekmişti. Yaklaştıkça bunun Cassian'ın arkadaşı Gil olduğunu fark ettim.

Ve elimi sallayarak selam verdim.

"Kız kardeşini görmeye mi?" dedi.

Başımı salladım ve yüzündeki saçma sırıtışı görünce kaşlarımı çattım. "Selam söyle."

"Selam," diye tekrarladım.

Gil, daha önce kız kardeşimle hiç ilgilenmemişti. Bildiğim kadarıyla hiç konuşmamışlardı bile. O da Tamra'ya bakmak yerine onu görmezden gelenlerdendi. Şimdi ona selam söylememi mi istiyordu yani?

Tiksinmiştim. Tıpkı benim yaşadığım gibi, kimsenin Tamra'yla ilgilendiği yoktu. Herkesin önemsediğ tek şey yeteneğiydi, kendisi değil.

Kapıyı tıklattım, açan Nidia'ydı. Bir el hareketiyle beni, daima bitki ve pişmekte olan ekmek kokularıyla dolu olan kulübesine davet etti. Birçok kez burayı bir sığınak gibi kullanmıştım. Özellikle de babamın ölümünden sonra. Şimdi aynısını Tamra yapıyordu.

İnsanın kendini hoş karşılanır hissettiği eve adım attım ve donakaldım.

Anlaşılan, bu sabahki tek ziyaretçi ben değildim.

Kız kardeşim kanepeye uzanmış, üzerine bir battaniye, eline de dumanı tüten bir fincan almıştı. Artık hiç de ikizim gibi görünmüyordu. Artık kızıl değil, gümüş rengi olan saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve her zamanki gibi, onları benim hiçbir zaman yapamadığım gibi düzgün bir şekle sokmayı başarmıştı. Nidia'nın saç düzleştiricisi mi var diye düşündüm. Yeni saç renginin onu bu kadar değiştirebilmesi inanılmazdı. Yüzü bile daha farklı görünüyor, artık benimkine daha az benziyordu sanki. Özellikle de o donuk gri gözleriyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışlarım, Tamra'nın hemen yanındaki pufa rahatça kurulmuş olan ziyaretçisine kaydı. Cassian kız kardeşime gerçek ve savunmasız bir tebessümle bakıyordu, hiçbir şeyin umrumuzda olmadığı yıllarda, çocukluğumuzda yaptığı gibi.

Tepeden tırnağa ürpermiştim. Isınmaya çalışıyormuş gibi kendime sarıldım ama bu başka bir şeydi, daha çok ihtiyacım olan bir şey.

Cassian'a, yüzünde ışıl ışıl bir gülümsemeyle bakan kardeşime baktım ve üzerime korkunç bir karamsarlık çöktü. O anda kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissetmiştim. Will'i bundan daha fazla özleyemezdim.

O, yalnızlığın ne demek olduğunu bilirdi. Yaşadığın yerde herkesten ayrı kalmanın, bir başına olmanın ne demek olduğunu. Kendi türünün arasında bir yabancı olmayı. Will bunu anlardı. O, beni anlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6

Nidia'nın sesi gelişimin habercisi olmuştu. "Ziyarete gelmen ne hoş, Jacinda. Sıcak çikolata ister misin?"

Başımı evet anlamında salladıktan kısa bir süre sonra kendimi elimde bir kupayla koltukta buldum. Tamra'nın yüzünde hâlâ bir tebessüm vardı ama konuşmamı beklercesine bana döndüğünde, kırılgan bir hal aldı. O yabancı gözlerinde, yine o tanıdık tedbiri görebiliyordum. Birbirimize ne söyleyeceğimizi ya da nasıl davranacağımızı bilemiyorduk. Birbirimizi artık *tanıyamıyorduk* bile. Birdenbire yaşadığı bu dönüşümün, ona neler hissettirdiğini ancak tahmin edebiliyordum ama gerçekte neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Ayağa kalktığını görmek güzel," dedim sonunda ve bir yalanla devam ettim. "İyi görünüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum," dedi, arkadaşça ama mesafeli bir tonla. O mesafeyi kapatmak ve yanına oturup birbirimiz için ne ifade ettiğimizi hatırlatmak istiyordum. "Nidia benimle mükemmel bir şekilde ilgileniyor."

"Öyle olacağını biliyorduk," diye atıldı Cassian. Onu yumruklamak istiyordum. *Biliyorduk?*

Bizim de ona iyi bakabileceğimizi söylememek için zor duruyordum; annemle benim. Biz birbirimizi her zaman koruyup kollamıştık...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ta ki sürü buna engel olmaya başlayıncaya kadar. En çok hangimizi suçladıklarından pek emin değildim; beni mi yoksa annemi mi. Kız kardeşimin, ay rengine bürünmüş versiyonuna bakarak onun artık bizimle olmayı bile istemiyor olabileceğini düşündüm. Bizi özlüyor muydu? Yoksa burada kalmak mı istiyordu?

"Sen de iyi görünüyorsun Jacinda," diye ekledi Tamra ama yalan söylediğini biliyordum. Kendimi bildim bileli, tişörtler ve kot pantolonlardan oluşan gardırobumdan hiç hazzetmezdi. Diğer özelliklerimden de... O sabah dişlerimi fırçalarken, aynadaki yansımamı meraklı bakışlarla incelemiştim. Gözlerimin altındaki gölgeler birer morluğa benziyor, aralık duran dudaklarımsa solgun ve renksiz görünüyordu. Beni daima yenileyip canlandıran o soğuk dağların, sisin arasında, drakimi hayatta tutabileceğim tek yer olduğunu düşündüğüm kasabada, her zamankinden de kötü görünüyor olmam bir şaka olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Yarın eğitime başlıyorum." Tamra, kendini yastıkların üzerine çekti. "Nidia ve Keane'le."

Başımı salladım, Keane sürünün uçuş uzmanıydı. Hiçbir draki, onunla antrenman yapmadan uçamazdı.

"Eminim iple çekiyorsundur." Ve nihayet uçmanın nasıl bir şey olduğunu tadacağına sevinerek gülümsedim. Rüzgârla, gökyüzüyle ve bulutlarla buluşacaktı. Ben bunun ne kadar mükemmel bir şey olduğunu biliyordum ve yakında o da öğrenecekti. Sonunda bu duyguyu paylaşabilecektik. Bunca zamandır neden bahsettiğimi ve drakimi canlı tutma isteğimi anlayacaktı. Ama tuhaf geliyordu. Kız kardeşimin dönüştüğü bu yabancıya bakarken, fikri de kafama yerleştirmeye çalışıyordum. Tamra. Uçacak. Neden bundan vazgeçemediğimi sonunda anlayacak. Drakimin ölüp gitmesine neden izin veremediğimi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada Nidia konuştu, sözcükleri soğuk bir rüzgâr gibiydi. "İkinizin de kaderinde harika şeyler olduğunu biliyordum. Çok özel çocuklardınız... ikizler de bizim türümüzde oldukça nadirdir."

Pencerenin önündeki koltuğuna oturup da bir kenara bıraktığı örgüsünü eline alırken onu izledim. Halinden oldukça memnun bir şekilde gülerek başını sallarken, şişlerinden de *tık tık* sesleri geliyordu. "Bir ateş püskürten ve bir gölgelendirici." Arkasındaki pencereden süzülen ışık hüzmeleri, etrafta uçuşan toz zerreciklerini görünür kılıyordu. Gümüş rengi saçları, o yığının içine elmaslar gizlenmiş gibi parıl parıldı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Tamra şaşkınlıkla. Hâlâ şaşkın ve sersemlemiş gibiydi.

"İnan," dedi Cassian omzunu sıkarak.

Cassian'ın o kocaman elinin ve küt parmaklarının Tamra'nın zarif omzunda gezinmesini izlerken, kendimi ona daha önce hiç dokunmuş mu diye düşünmekten alıkoyamadım. Son beş yıldır dokunmadığından emindim ama ondan önce yapmış olabilirdi. Çocukken. Bir insanı yalnızca sevdiğimiz için sevdiğimiz ve birlikte oyun oynadığımız yıllarda.

O zamanlar her şey ne kadar da basitti. Ben dönüştüğüm halde Tamra dönüşmeden önce. Herkesin gözünde çürük bir draki haline gelmeden önce.

Derin bir nefes alıp kendime, Cassian'ın ona dokunmasının sorun olmadığını söyledim. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Olsa bile, Tamra ve Cassian birlikte olsalar bile, bu çok mu kötü bir şeydi? Tamra yıllardır istediği şeye, istediği *kişiye* kavuşmuş olurdu. Ona bu mutluluğu çok göremezdim. Hele de elinde bu kadar az şey varken.

Hem bu, ille de benim Corbin'le olacağım anlamına gelmezdi. O ne söylemiş olursa olsun, ben sürünün kimseyle bağlanmayan ateş püskürteni olarak kalabilirdim. Corbin yanılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarımı ıslatarak, "Sana büyük bir teşekkür borçluyum, Tamra," dedim.

Donuk gözlerini kırpıştırarak sordu. "Ne için?"

"Chaparral'da bizi kurtardığın için." Burada *beni kurtardığın için de*, diye düşündüm ama söylemedim. O olmasa, sürü tüm öfkesini kusmakta bir sakınca görmezdi.

"Bana teşekkür mü ediyorsun? Ne kadar şaşırtıcı. Will'in hafızasını bulandırdığım için minnettar olacağını hiç sanmazdım."

Hızlıca bir nefes aldım. "Sen yapılması gerekeni yaptın, bunun farkındayım."

"Evet. *Ben* yaptım."

Benim yapmadığımı ima ettiğini fark edince irkildim. Ben yapmam gerekeni yapmamış, Will'i kurtarmak için insanların önünde dönüşmekten çekinmemiştim. Beni bunun için asla affetmeyecekti.

Gergin bir şekilde, pencerenin yanında oturan Nidia'ya baktım. Örgüsüne odaklanmıştı ama onu, konuştuğumuz ya da konuşmadığımız her kelimeyi duyduğunu bilecek kadar tanıyordum.

Demek istediği şeyi anladığımdan emin olmak istercesine Tamra devam etti. "Ama sen yapmadın, değil mi? Yapman gerekeni yapmadın."

"Tamra," dedi Cassian uyarırcasına. Beni korumaya çalışır gibiydi. Kendi kardeşimden. Benim yıllarca Tamra'yı ondan korumaya çalıştığım düşünülürse, bu son derece ironikti. Cassian farkında olmasa da, ona soğuk davranarak Tamra'yı yeteri kadar incitmişti.

"Sen karışma," diye hırladım.

"Cassian, gel." Nidia ayağa kalkıp ona başıyla kapıyı işaret etti.

Cassian da kalktı ve birlikte dışarı çıkıp bizi başbaşa bıraktılar.

Tamra'ya biraz daha yaklaştım. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Ben de."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güçsüz bir sesle, "Ee," dedim. "Nasıl gidiyor? Tüm bunlarla... nasıl başa çıkıyorsun?"

"Hiç de fena değil." Gittikçe daha da kasvetli bir hal alan havaya baktı ve bir süre sonra o buz gibi bakışlarını yine bana çevirdi. "Bu akşam bizimle gelsene. Hiç birlikte uçmamıştık, senin de orada olmanı isterim."

"Tabii ki," dedim. Uçmak beni daima canlandırır ve güçlendirirdi. Şimdiyse buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. "Nidia seni eğitmeye ne zaman başlıyor?"

"Aslında başladık bile," dedi gülerek. "Ama hepsi, Nidia'nın bolca konuşması ve arada sırada bir şeyler göstermesinden ibaret. Yakında benim de deneyebileceğimi söylüyor."

Konu daha iyi bir yere gelemezdi.

"Denemek demişken, o gece ne kadar hasar yarattığını kestirebiliyor musun?"

Kristal gözlerini kırpıştırdı, başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu. Gerçek Tamra'nın, arkasına saklandığı bir maskeden bakar gibi.

"*Hasar* mı?"

İrkildim ama çok geçti. Daha iyi bir kelime seçmeliydim, daha nazik bir şey. Sahip olduğu yetenek bir hediyeydi. Tüm draki yetenekleri gibi. İlkokuldan itibaren bize öğretilen buydu, tamamen zarar vermeye yönelik olanların yetenekleri bile. *Ateş püskürtenler gibi*.

O bir gölgelendiriciydi. Birini korumak ya da hayat kurtarmak için kimseye zarar vermek zorunda olmayan bir draki. Çok şanslı olmalıydım.

Hemen toparlamaya çalıştım. "Yani kapsamını biliyor musun," –elimi salladım– "o gece yaptığın şeyin?"

Yine o hayalet gözlerini üzerime dikerek beni kıvrandırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hafızalarını sildin ama nereye kadar?" Yastığın kenarıyla oynuyordum. "Bir fikrin..."

"Bu tamamen Will'le ilgili, değil mi?" Elini gümüşi saçlarında gezdirdi. "*Senin* ne kadarını sildiğimi merak ediyorsun, değil mi?"

Sesi kulaklarımda çınlıyor ve sinirimi bozuyordu... koparak yüzüme çarpmak üzere olan bir tel gibi. Söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemediğimi bilerek başımı salladım. "H-hayır..."

"Hâlâ vazgeçmedin, değil mi?" dedi sakince. Ama kelimeler bağırıyor gibi hissettiriyordu. "Onu hâlâ aklından çıkaramıyorsun."

"Hayır," dedim inkâr ederek ama sesim son derece güçsüz ve kısık çıkıyordu. "Bu doğru değil. Ondan vazgeçmem gerektiğini biliyorum ama bunu açıp kapatabileceğim bir düğme yok. Keşke olsaydı."

İç geçirdi. "Sanırım bunu anlayabilirim. Ben de elde etmek için hiçbir şansımın olmadığı birini bekleyerek çok uzun zaman geçirdim." Elbette Cassian'ı kastediyordu. "Ama onun bir insan olduğunu unutamazsın. Bizim türümüzü avlayan bir çocuğu sevmeye devam edemezsin."

Birden, arkamda bir esinti hissedince sıçradım ve döndüm. Kapı açılmış, içeri Az ve Miram, Cassian'ın kız kardeşi, girmişti.

Arkalarında da şaşırmış ve pişman olmuş yüz ifadesiyle Nidia duruyordu. "Tamra, başka... ziyaretçilerin de var," dedi utanır gibi.

Hepsini gölgede bırakan cüssesiyle Cassian da oradaydı ve gözlerindeki bakış, kendimi aptal ve zavallı hissetmeme sebep oluyordu. Az'in Will'i böyle öğrenmesindense onunla önceden konuşmuş olmayı dileyerek gözlerimi kapattım. Açtığım zaman karşımda yine onu görünce mideme bir şey oturdu.

Yanına gitmek için bir hamle yaptım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğru mu bu?" diye sordu, doğrudan bana bakıyordu. "Bir avcıdan mı hoşlandın? Ormanda bizi takip eden şu... *köpeklerden* biri mi? Bizi öldürmeye çalışan?"

Gözlerinden, o gün yaşadıklarımızı hâlâ unutamadığı anlaşılıyordu ve ne yazık ki Will'in bir hayvandan farksız olduğunu düşünmekten asla vazgeçmeyecekti.

"Lütfen, Az. Anlatmama izin ver. Will..."

"İnanılmaz," diye araya girdi Miram neşeyle.

Cassian hemen kız kardeşine kızdı, "Miram." Miram ise omuz silkmekle yetindi.

Az getirdiği sepeti yere bıraktı, içindeki meyve ve kekler yere saçıldıktan sonra odadan koşarak çıktı.

"Az," diye fısıldadım. Yüzündeki o ihanete uğramışlık ifadesi aklıma kazınmıştı. Suçluluk duyacağım bir şey daha.

Ama Miram kaldı. Onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Göz boyayan drakiler, duygularını pek fazla göstermezlerdi. Hatta hiçbir şey göstermezlerdi, doğaları buydu. Mat, kum rengi saçlar ve aynı renk gözler. Hepsi de bulundukları ortamda fark edilmeyecek, ayırt edici hiçbir özellikleri olmayan kişilerdi.

"Ah, bu mükemmel," dedi. "Herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Miram," dedi Cassian yine sertçe ama o çoktan gitmişti.

O kadar hızlı hareket etti ki gitmek yerine görünmez mi oldu diye düşünmeden edemedim.

Cassian yanıma gelerek, "Onunla konuşacağım," dedi.

Bir an için, kendimi onun yakınlığına kaptırıp güven veren sözleriyle rahatladım ama sonra hemen silkelenip kendime geldim. Cassian bunu gerçekten söylüyor olsa bile, ondan küçük kardeşini durdurmasını bekleyemezdim. Yine de uzun adımlarla evden çıkışını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

izlerken, kendisinin bile sürüden saklamaya çalıştığı şeyi kız kardeşinin yaymasına izin vermemesini umut ettim. Benim iyiliğim için. Ama yapabileceğinden şüpheliydim.

Miram beni hiçbir zaman sevmemişti. Bunu dedikoduculuğuyla birleştirirsek, haberi şimdiden kasabanın yarısının öğrendiğini düşünebilirdik. Ayrıca o bir göz boyayan drakiydi, ne zaman isterse kendini görünmez yapabilir ve varlığını gizleyebilirdi. Genelleme yapmaktan nefret etsem de, bu drakilerin insanı aldatan bir yanı olduğunu inkâr edemezdim.

Cassian'ın beni korumaya çalıştığı şey kaçınılmazdı. Herkes, sürünün ateş püskürteninin kalbini bir avcıya kaptırdığını öğrenecekti. Beni affedebilir, kanatlarımı kesmekten vazgeçebilirlerdi ama asla bağışlanmayacak ve onlardan biri gibi görülmeyecektim.

Cassian'ın giderek uzaklaşan adımlarını dinlerken içimde bir panik dalgası yükseldi. Hızla kapıya doğru gittim ve sisin içinde kaybolana dek onu izledim.

Arkama dönünceyse Nidia'nın acıyan bakışlarıyla karşılaştım. Ne zaman bu kadar zavallı biri haline gelmiştim ben? Bu yeni bir şeydi. Belli ki artık imrenilen biri değildim.

Tamra, benimle göz göze gelmemek için elindeki fincana bakıyordu. Parmaklarının gergin hareketlerinden, söylediği şeyden pişman olduğunu anlayabiliyordum; Az ve Miram'ın bunu duymasına sebep olduğu için pişmandı.

"Hey." Normal, hatta neşeli görünmek için kendimi zorluyordum. "Bu kadar üzülme."

Gözlerini fincandan kaldırdı, bir çift buz gibi parıldıyorlardı. "Çok üzgünüm, Jacinda. Söylediklerim için... duydukları için..."

Gidip yanına oturdum ve ona sarıldım. "Senin hatan değildi." Sırtını sıvazladım. "Bunların hiçbiri senin hatan değildi."

Suçlayabileceğim tek insan bendim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sürüdeki okulun, insan dünyasındaki okullarla pek bir ilgisi yoktu. Bütün yıl okula gitsek de ne tüm bir günü ne de tüm bir haftayı orada geçiriyorduk. Derslerin niteliğine bağlı olarak haftada yalnızca birkaç gün okulda bulunurduk.

Sürünün işleyişi için herkesin bazı sorumlulukları ve yerine getirmesi gereken görevleri vardı. Çeşit çeşit bitki yetiştirir, dağdan gelen akıntılara balık yakalamak için ağ bırakır, ara ara et için ava çıkardık. Ayrıca var olan yapıları ve çitleri onarır, etrafımızı çevreleyen duvarın da vahşi doğanın bir parçasıymış gibi görünmesi için bakımını yapardık.

İnsanların dünyasından alışveriş yapsak da, sürünün kendi kendine yetmesi de gerekiyordu. Bu yüzden öğle aralarında kütüphaneye gidip kendi payıma düşeni yerine getiriyor ve görevimi yapıyordum.

Kütüphane görevi en önemlilerden biriydi. Tarlalarla ilgilenmekten ya da atık su kanallarını tamir etmekten daha üstündü.

Kütüphane binası okulun hemen yanındaydı ve aralarında örtülü bir geçit vardı. Sürünün en yaşlı toprak drakilerinden biri olan kütüphane sorumlusu Taya'yı görmeye hevesli bir şekilde içeri girince, kapının üzerindeki çan hafifçe çınladı. Taya çok fazla konuşmaz, kitap sayfalarını gerçek bir insana tercih ederdi ama ikimizin arasında, yıllardır onun asistanı olmamdan kaynaklanan bir çeşit iş arkadaşlığı vardı.

Bana göre, o tam bir bilgi kaynağıydı. Yalnızca sürünün kütüphanecisi değil, aynı zamanda Büyük Kitap'a tüm önemli olayları kaydeden tarihçisiydi.

Ben içeri girince başını önündeki mamut derisi kaplı kitaptan kaldırdı. Bir elinde de kalem vardı. Hiç dokunmadan, sayfalardan birini hafifçe çevirdi; tıpkı bir güvenin kanadı gibi.

Sayfaları çevirmek için onlara dokunmasına gerek yoktu. Toprak drakisi olduğu için, özü toprak olan her şeyi kontrol edebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kitapların sayfaları da ağaçlardan yapıldığı için, kütüphanede neredeyse hiçbir şeye dokunmasına gerek kalmıyordu.

Tanıdığım, gözlük kullanan tek draki oydu. Ben yaklaşırken, gözlerini kısarak bana baktı. Drakilerin görüşü mükemmeldir, bu yüzden onun yaşadığı bu sorunun, yüzyıllar boyu loş ışıkta kitap okumaktan kaynaklandığına emindim.

"Jacinda," dedi, daha önce hiç duymadığım bir tonla. Yüzü hiç kımıldamıyor, en ufak bir yaşam belirtisi göstermiyordu. Beni gördüğüne hiç tepki vermemişti ama dünden beri kasabanın sokaklarında dolaşan fısıltıları duyduğuna emindim. Durumu biliyor olmalıydı.

Günün çoğunu saklanarak ve Cassian'ın kız kardeşini durdurabileceğini umut ederek geçirmiştim. Ama annem dışarı çıkmıştı ve döndüğünde yüzündeki ifadeden, Miram'ın işini tamamladığını fark etmem hiç zor olmamıştı.

"Merhaba, Taya." Beni karşılayan kitapların kadim kokusunu ciğerlerime çekmek için durup derin bir nefes aldım. "Burayı özlemişim." Garip bir sessizlik vardı. "Ee," gülümsemeye çalıştım. "Bugün neler yapmam lazım?"

Taya gözlerini kırpıştırdı. "Sana söylemediler mi?"

"Neyi söylemediler mi?"

Dudakları mutsuzca kımıldandı. Hoşnut olmadığı şey vereceği haber değil, onu *kendisinin* vermek zorunda kalmış olmasıydı. "Senin yerine başka biri alındı."

"Alındı mı?" diye tekrarladım.

"Evet." Hızlı bir hareketle başını salladı.

Sonra onu duydum. Çıt çıkmayan kütüphanede yankılanmaya başlayan mırıltıyı duyunca kalbim duracak gibi oldu. Belirgin hiçbir özelliği olmayan yavan bir sesti ve kime ait olduğunu anında anla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış, biraz sonra köşeyi dönüp yanımıza gelecek olan kişiyi anında tanımıştım.

Elinde bir yığın kitapla Miram karşıma çıktı ve beni görünce olduğu yerde durdu, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Elbette. "Burada ne arıyorsun?" Yadırganacak kadar renksiz teniyle neredeyse aynı görünüme sahip olan dudakları, belli belirsiz bir hareket yapmıştı.

"Burada çalışıyorum. En azından öyle sanıyordum."

"Yanılmışsın. Sen gittiğinden beri çok şey değişti."

Ne kadar çok olduklarını anlamaya başlıyordum.

Taya'nın bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. Muhtemelen bu, normalde bir hafta boyunca duyduğu konuşma miktarından bile fazlaydı. Solgun bir tebessüm ve pişmanlıktan uzak bir özür göstergesi olan omuz silkmeyle, işine geri döndü.

Miram parmaklarını hareket ettirdi. "Görüşürüz."

Tek kelime etmeden dönüp çıktım ve üzerimdeki gözleri, patavatsız insanların fısıltılarını ve beni gösteren parmakları görmezden gelerek okulun yanından geçtim.

Kafama bir şey çarptığında, toplantı salonuna gelmek üzereydim. Sendeleyip yüzümü kapattım, canımın yanmasından çok şaşırmıştım. Bir top.

Bir kahkaha koptu ve kaçışan çocukların ayak seslerinin takip ettiği bir laf atıldığını duydum. İçimde bir yerlerden yayılmaya başlayan sıcaklık, tüm vücudumu alev alev yakıyordu. Bu kazara olmamıştı.

Gözlerimi acıtan, yakan gözyaşlarım beni öfkelendiriyordu. Bu zayıflığımdan tiksinmiştim; çocukların yaptığı bir şakayla böylesine yıkılmaktan. Toplantı salonunu çevreleyen alçak, taş duvara yaslanıp sakinleşmeye çalıştım. *Ağlamayacağım*.

Ama bu çok zordu. Yanaklarımdaki sızı artmaya, canımı iyice yakmaya başlarken, içimden de bir öfke dalgası yükseliyordu.

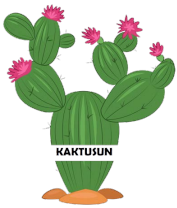
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi kapatıp havayı içime çekerek ciğerlerimi serinlettim. Böylesi bir öfke, içimde serbest kalmaya çalışan o alev topu, tehlikeli bir şeydi. Buna sebep olan tek şey çocukların şakası değildi elbette, her şeydi. Az'in beni görmezden gelmesi. Taya'nın terslemesi... Oysa ben hep beni sevdiğini düşünmüştüm. Burnumu çektim ve ovuşturdum.

Ama şikayet edemezdim, bunlar hak ettiğim şeylerdi. Sokaklarda oynayan o çocukları bile tehlikeye atmıştım ben, bunu asla unutamazdım.

Yine de, aklıma Will'in yüzü geliyordu. Değişebilen gözlerinin ışıltıyla ve nazikçe bana bakışı. Görüntü o kadar gerçekçiydi ki göğsüm sıkışıyor, kalbime korkunç derecede şiddetli bir ağrı saplanıyordu. Özlem tüm bedenimi sarmıştı. Kulaklarımda yankılanan o tok sesini özlüyordum. Bana kendimi nasıl hissettirdiğini. Şimdiki halimden farklı olduğu kesindi. Aşağılanmayı ve alay edilmeyi hak eden, işe yaramaz bir yaratık gibiydim şimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

"Pekâlâ, bakalım nelerimiz varmış, tamam mı?" dedi Jabel klavyenin tuşlarına basıp ekrana bakarken. Bana eskisinden daha soğuk davrandığını düşünmekte haklıydım. Bu şaşırmamam gereken bir şeydi belki de ama hemen hemen bir ay kadar önce beni kendi evindeki tüm aile yemeklerine davet edip Cassian'la Corbin'in arasına oturttuğunu ve yemeğe boğduğunu düşününce biraz ironik geliyordu. Oğlu ve yeğeni. Öyle ya da böyle, ateş püskürteni ailesine katmaya kararlıydı. Amacının baştan beri bu olduğunu biliyordum.

Masasının önünde bekliyor, telaşlı görünmemeye çalışıyordum. O anda bana bakmıyordu ve bunun için minnettardım. Bakışlarından hep kaçınırdım. Hipnoz drakileri, yeteneklerini diğer drakiler üzerinde kullanamıyor olsa da, bir şekilde kafamın içine girebildiğini ve bir şeyler fısıldayarak hareketlerimi etkilemeye çalıştığını düşünürdüm.

Arkasındaki ofisten sesler geliyordu. Severin'in, diğer kadimlerle birlikte orada olduğundan emindim. En azından onu görmek zorunda olmadığıma sevinmiştim, ya da daha kötüsü, yalnızca görevimi kaybetmekle kaldığıma sevinmem gerektiğini ima eden sözler duymak zorunda kalmayacaktım.

"Ah, bir şeyler buldum."

Bir an önce gitmeye hevesli bir şekilde başımı salladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir parça kâğıt alıp, "Balıkçılarda daima bir yer vardır. Seni pazartesi, çarşamba ve cumalara yazıyorum. O günlerde büyük ava çıktıkları için mutlaka fazladan bir yardımcıya ihtiyaçları olacaktır," diyerek bir şeyler karaladı.

Midem çalkalanıyordu. Balıkçılar mı? Bir ses çıkarmış olmalıyım ki Jabel bana sert bir bakış attı. "Bizi besleyen gıdaların derisini yüzmeyi ve temizlemeyi kendine yakıştıramadın galiba?"

Başımı iki yana salladım ama o kadar yavaştım ki hiç ikna edici olmadığımı tahmin edebiliyordum. "Hayır, ama... başka bir şey yok mu?"

Bakışlarını yeniden kâğıda indirdi ve gösterişli bir hareketle imzaladıktan sonra koparark bana verdi. "İşe başlarken bunu da yanında götür."

Kâğıdı alıp ofisten çıktım ve neden yeni bir göreve ihtiyacım olduğunu söylediğimi merak ettim. Bir süre işsiz kalsam fark eden olur muydu ki?

Kafama top atan çocuklar dışındaki herkes, beni görmezden gelmek ve bana görünmez biriymişim gibi davranmak konusunda harika iş çıkarıyor, en yakın arkadaşım bile benden kaçıyordu.

Az'in, iyi insan lafının üstüne gelir sözünü doğrularcasına merdivenlerden indiğini fark ettim ve ona seslenerek koşmaya başladım. Ama o, bana omzunun üzerinden şöyle bir baktıktan sonra dönüp yoluna devam etmeyi seçti.

Nihayet yetişmeyi başardığımda nefes nefeseydim. "Az, lütfen, bekle."

"Neden?" Doğruca önüne bakarak emin adımlarla yürümeye devam ediyordu.

"Yapma, Az. Her şeyi kaldırabilirim ama senin bana kızgın olmana dayanamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi?" Mavi siyah gözlerini bana çevirdi. "Bunu önemseyeceğini sanmazdım."

"Elbette ki seni önemsiyorum."

"Hadi ya?" Tuhaf bir ses çıkardı. "Önemsiyor musun? Bu sürüdeki hiç kimsenin, insanından önde olduğunu düşünmemiştim!" Durdu. Badem şeklini alan gözlerinden öfke fışkırıyordu. "Kendini ona gösterirken beni hiç düşündün mü? Herhangi birimizi düşündün mü?"

Yalvaran gözlerle yüzüne bakıyordum. "Az, bu öyle bir şey değil. Will..."

"Will," dedi tükürürcesine, yumruklarını sıkmıştı. "Bizi bir çocuğa satacağına hiç ihtimal vermezdim. Ortadan kaybolduğundan beri her an seni düşündüm, senin için endişelendim. Severin aptalca kurallar dayattığında ve sokağa çıkma yasağı koyduğunda, herkes bunların senin yüzünden olduğunu söylüyordu. Ben o zaman bile yanıldıklarını söyleyerek seni savundum. Asla kendi isteğinle gitmiş olamazdın. Annenin seni zorladığından emindim. Kaçırdığından falan. Ne kadar aptalmışım!" Başını iki yana sallayınca saçları su dalgaları gibi hareketlendi. "Muhtemelen sen, tüm o süre boyunca bir insanla oynaşıyordun... bir avcıyla!"

"Az, lütfen..."

"Bana söyleyecek miydin?"

"Bir gün, evet!"

Beni kendinden uzaklaştırmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm, Jacinda. Şu anda seninle konuşamam." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Artık seni tanıyamıyorum."

Döndü; mavi çizgili saçları, tebeşir renkli havayı boyuyor gibiydi. Çaresizce gidişini izledim, yolun ilerisinde Miram ona el sallıyordu. Nefesimi tuttum, Az'in onunla vakit geçirmeye çıkmadığına emindim ama yanına gitti ve beraberce yürümeye başladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre orada dikilmeye devam ettim, boğazım düğümlenmişti. Sonra, yolun ortasında tek başıma dururken ne kadar yalnız göründüğümü, eskiden en yakın arkadaşım olan Az'in arkasından bakarken ne kadar zavallı göründüğümü düşünerek yürümeye başladım. Bir adım, sonra bir adım daha. Sol, sağ, sol, sağ.

Yeni görevime başlamam gerekiyordu, sorumlu birinin böyle yapması gerekirdi. Ama umursamıyordum bile. Zaten herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım, beklentilerini daha fazla boşa çıkarmam imkânsızdı.

Yiyecekleri tabağımda dolandırarak yemek yiyor gibi görünmeye çalışıyordum. Annem yeşil böğürtlenli kek yapmıştı ama bu bile, iştahımı kabartmaya yetmedi.

Mutfak penceresinden dışarı bakıp da güneşin alçaldığını görünce Tamra ve diğerlerinin bu akşamki grup uçuşu için alanda toplanmış olması gerektiğini fark ettim. Gündüz uğrayıp beni de davet etmişti ama bencil bir davranış olsa da bunu yapamazdım. Kız kardeşimle ve diğerleriyle göklere çıkmaya henüz hazır değildim. Rüyalarımda, her şeyi olması gerektiği gibi gördüğümde, hep ikimiz birlikte uçuyor olurduk.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu annem.

Oysa ben bunu unutmayı, en azından artık arkamda bırakmış olabilmek için bir an önce yarın olmasını istiyordum.

Gözlerim birden Tamra'nın yerine kayınca çabucak başka tarafa döndüm... ve bu kez de kendimi, eskiden babamın oturduğu yere bakarken buldum.

Güvenle bakabileceğim hiçbir yer yoktu, her yanım boşlukla sarılmıştı. Sağımda babamın sandalyesi, karşımdaysa Tamra'nın. Artık yalnızca solumda oturan annem ve ben vardık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzel." Bir parça keki parmaklarımın arasında sıkıştırarak bir böğürtleni ezdim. Yeşil suyu parmaklarımı boyadı.

"Çatalını kullan," dedi annem.

Metali alıp koyu renkli ekmeğe batırdım. O bu kadar kırılgan görünürken, bir de kendi dertlerimi anlatamazdım. Burada yaşamak benim için kolay değilse, onu mahvediyor olmalıydı. Tüm sürü, buradan gitmemizin sorumlusu olarak onu görüyordu. "Sen?" dedim. "Sen neler yaptın?"

Zayıf omzunu hafifçe kımıldatarak anlatmaya değer bir şey olmadığını söylemeye çalıştı. Kafama atılan topu hatırlayınca onun da başına böyle bir şey geldi mi diye merak ettim. Ama düşüncesi bile o kadar korkunçtu ki o hırsla fark etmeden çatalımı sıkmışım. "Tamra'yı görmek güzeldi," dedi.

"Evet," diye onayladım.

"O... iyi görünüyor."

"Evet." Buz gibi bembeyaz olması hariç.

"Cassian'la çok vakit geçiriyor," diye ekledi annem, bunun beni nasıl etkilediğini görmek istercesine yüzüme bakıyordu. "*Mutlu* görünüyor."

Bunu inkâr etmem imkânsızdı, başımı salladım. Tamra *gerçekten* de mutlu görünüyordu. Ama zaten, Cassian yanındayken neden mutsuz olsundu ki?

Bir süre sonra annem devam etti. "Klinikte pek fazla bir şey yoktu."

"Eh, bu kötü bir haber sayılmaz," diye mırıldandım. Annemin klinikteki işini kaybetmediğine sevinmiştim. Bir yeşil draki olduğu için, ya da en azından *eski* bir yeşil draki olduğu için, hasta ve yaralı insanları iyileştirmekte doğal bir yeteneği vardı. Türümüzü nesillerdir sağlıklı tutan ilaçları yapabiliyordu. Bu yüzden onu görevinden alacaklarını sanmıyordum, böylesi sürünün de zararına olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hissiz ve monoton bir ses tonuyla, "İlaçları düzenledim," dedi. "Ben gittiğimden beri kimse el sürmemiş herhalde."

Yavaşça başımı sallayıp itiraf edecek cesareti toplamaya çalıştım: "Ben de yeni bir göreve alındım." Sesimin, onunki kadar hissiz çıkıyor olmasını umuyordum. Bunu ona söylemek zorundaydım çünkü eninde sonunda, benden olmasa bir başkasından duyacaktı.

Kaşlarını kaldırıp kızgın bir ses tonuyla bunu *neden* yaptıklarını sormasını bekledim. Her zaman olduğu gibi özenli ve korumacı bir anne gibi davranmasını.

Ama onun yerine, düz bir sesle sordu: "Artık kütüphanede değil misin?"

"Hayır." Ekmekten bir parça ısırıp çiğnerken, sonraki kelimelerimi hazırladım. "Balıkçılarlayım artık."

Başını kaldırdı. "Balıkçılar mı?"

"Evet." Ekmeği, yalnızca kırıntılardan ibaret bir hale gelene dek parçaladım. "Yardıma ihtiyaçları varmış."

"Peki, bu yeni işi kim buldu?"

Bu noktadan sonra kesinlikle sakin kalamayacağından emin olarak hafifçe omuz silktim. "Jabel."

Sessizlik.

Annem, masadan kalkıp bulaşıklarını mutfağa taşımadan önce uzunca bir süre tabağına bakarak sessiz kaldı. Hepsini bir gürültüyle lavaboya bırakınca irkilsem de ses çıkarmadan bekledim. Bir şey söyler, bir şey *yapar* diye. Sokağın karşısına geçip eski arkadaşı Jabel'e uğrar diye. Bağırarak neden kızının, sürüde avcı ekibine katılacakların alıştırma için çalıştığı önemsiz bir işe alındığını sorduğunu hayal edebiliyordum.

Bu aşina olduğum ve tam da annemden bekleyeceğim bir davranış olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama hiçbir şey olmadı. Dikkat kesilip de etrafı dinleyince bir şişenin açıldığını ve kadehe dökülen şarabın çıkardığı sesi duydum.

Bir süre sonra annem elinde kadehiyle masaya geldi, koyu yeşil sıvıyı neredeyse taşacak kadar çok doldurmuştu. Verda şarabından kocaman bir yudum alırken bir yandan da bana bakıyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim çünkü *ne* diyeceğimi bilmiyordum. Karşımdaki, annem değildi sanki. "Her şeyi berbat ettim, onlar da beni cezalandırmak zorunda. Ama hepsi geçecek."

Yavaşça bir yudum daha aldı, gözleri bomboş bakıyordu. "Evet. Haklısın sanırım." Yeniden mutfağa doğru giderek ortadan kayboldu. Döndüğünde, kolunun altında bir şişe daha vardı. Koridordan geçip odasına giderken, ben de gözlerimle onu takip ediyordum. Kapısının kapandığını duyduktan kısa bir süre sonra, odasından televizyon sesi gelmeye başladı.

Bir süre daha masada oturup etrafıma bakınmaya devam ettim. Masada boş duran üç sandalyeye. Ve daha fazla dayanamayarak hemen ayağa kalktım.

Sofrayı toplayarak bulaşıkları lavaboya bıraktım. Annemin televizyonundan gelen ses, mutfaktaki derin sessizliği biraz olsun bozuyordu. Tabakları yıkarken gözüm mutfak penceresine takılınca irkildim ve elimdeki kâseyi düşürdüm. Eviyenin kenarına çarptıktan sonra yere düşerek kırıldı. Ama buna rağmen kımıldamadım ve ayağımdaki acının sebebini öğrenmeye bile çalışmadan durdum.

Gözlerim, annemin kuruyup gitmiş bitkilerle dolu bahçesindeydi. Karanlığın içinde duran şeyde. Beni izleyen gözleri ışıldıyor ve evimin etrafındaki sisi delip geçiyor gibiydi. Beni de.

Sis, şeklin etrafında, kontrolden çıkan bir yangının dumanı gibi savrularak yerini bir yüze bıraktı; Corbin'in gülümseyen dudaklarına. Son derece kendini beğenmiş ve halinden memnun görünüyordu ve yüzsüz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tüylerim ürperiyor, ciğerlerim bir dolup bir boşalıyor, ben gözlerimi kısarken içine dolan sıcak havayla titreşiyordu. Bu gülümsemenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Beni sahip olabileceği bir mal zannediyordu. Tamra ile Cassian birlikte olduğuna ve ben de sürünün gözünden düştüğüme göre, benimle ilgilenen tek drakiye kucak açmaktan başka ne şansım vardı ki? Beni kim isterdi? Değil mi? *Değil.*

Göğsüm yanmaya başladı. Bana ne lütfederse etsin, diz çöküp minnettar olacağımı ve kendi türüm arasında böylesine yalnız ve yolunu kaybetmiş olmaktansa bunu bir kurtuluş olarak göreceğimi sanıyordu.

Gözlerimi sisin ve karanlığın içinde gizlenen şekilden ayırmadan ipi çektim ve perde gürültüyle kapandı. Ama buna rağmen orada beklediğini ve beni izlemeye devam ettiğini hayal edebiliyordum.

Bu çok tuhaf bir histi. Nihayet, tenime öpücükler konduran havası ve sisiyle özlediğim evime dönmüştüm ama bir kez daha o ölü çöl etrafımı sarmış gibiydi. Ve bu kez, beni hayata döndürecek bir Will de yoktu. Hiçbir şeyim yoktu.

O gece, pencerelerimi kilitlediğimden emin oldum. Chaparral de dâhil hiçbir yerde almadığım bir önlemdi bu. Corbin'in, zihnime işleyen parlak gözlerini gördükten sonra, o gece bunu yapmak zorundaydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

Günler, birbiri ardına çevrilen kitap sayfaları gibi sessizce geçiyor; hayatım giderek rutin bir hal alırken yalnızlığım da artarak içimi kemiriyordu. İşten eve doğru yürürken, güneş batmak üzereydi. Solmakta olan güneş ışığı, etrafı matlaştıran sisi güçlükle delip geçerek parçalar halinde geceyi uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Onu görmeden önce sesini duymuştum. Cassian, hemen önümde, sisin içinde belirdi. Yumuşak adımlarla ilerliyordu. İkimiz de durup birbirimize baktık. Onun evi kasabanın diğer tarafındaydı ama bu kadar güneye gelme sebebini de tahmin edebiliyordum. Nereden geldiğini, vaktini nerede geçirdiğini biliyordum. Son zamanlarda en çok gittiği yerde.

"Cassian," dedim, tüm gün temizlediğim balıkların kanı hâlâ ellerimdeymiş gibi parmaklarımı ovuşturup dururken.

"Jacinda. Nasılsın?" Bunu, sanki uzaktan tanışan insanlarmışız gibi bir nezaketle sormuştu. Sanırım bir bakıma öyle olduğumuzu da söyleyebilirdik. En azından bir süredir. İlgisini kız kardeşime yönelttiğinden beri. Birden, onu görmüş olmaktan hiç hoşlanmadığımı fark ettim. Kendimi kullanılmış, kandırılmış hissediyordum. Cassian asla beni istememiş, beni ben olduğum için sevmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı kaldırıp da Cassian'a bakarken sis yüzümü gölgeliyor, içimde bir şeyler, bir hediye paketinin kurdelesi gibi çözülmeye başlıyordu.

Kollarını arkasında bağlamış olan Cassian da gözlerini bana dikmişti. Tıpkı Severin ve diğer kadimler gibi. Zaten yakında o da onlardan biri olacaktı.

Tüylerim nefretle diken diken oldu. Bana onları, babasını hatırlatmasından nefret ediyordum. Beni diğerlerinden farklı olduğuna neredeyse ikna etmişken bunu görmek dayanılmazdı. Ona inanmak istemiştim. Chaparral'da, beni eve getirmek için söylediği sözler hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Sende bir şeyler var... Benim için gerçek olan tek şey sensin, birazcık olsun ilginç olan tek şeysin.

Ona güvenmem için söylediği yalanlar. Ya da belki de fikrini değiştirmişti. Ama ne olursa olsun, artık onunla ilgilenmiyordum. En azından Tamra'nın ilgilendiği gibi.

Nihayet, benden cevap almayınca, "Bunu yapmaktan vazgeçmelisin," dedi.

"Neyi?"

Başını eğip gölgeli gözlerini bana dikti. "Kendine bu kadar yüklenmenden bahsediyorum. Hâlâ onun hasretini..."

"Bunu duymak isemiyorum." Başımı salladım. "Çok önemsediğini zannetmiyorum ama artık ondan vazgeçtim." *O* demek daha kolaydı. Ama ikimiz de Will'i kastettiğimi biliyorduk.

"O zaman neden hâlâ gözlerinde onu görüyorum?"

İstemsizce nefesimi hızla verdim.

Ve tüm öfkemi, tüm acımı ondan çıkarırcasına, elimi yumruk yapıp kaslı göğsüne vurdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kımıldamadı. Bir kez daha vurdum. Hâlâ tepki vermiyor, sesini çıkarmıyor ve o dipsiz kuyu gibi simsiyah olan gözleriyle bana bakıyordu. Boğuk bir sesle bağırarak vurmaya devam ettim. Nereye denk gelirse, oraya bir yumruk savuruyordum. Görüşüm bulanıklaşınca ağladığımı fark ettim.

Ama bu, beni daha çok öfkelendirmekten başka bir işe yaramadı. Cassian'ın önünde böyle kendimi bırakmak, kontrolümü kaybedip zayıflığımı göstermek...

"Jacinda," dedi. Ve öfkeli yumruklarım, sapasağlam bir duvar gibi duran göğsünü yumruklamayı bırakmayınca daha yüksek sesle tekrarladı. "Yeter!"

Beni durdurdu. Sanırım bunu en başından yapabilirdi ama şimdi gerçekten harekete geçmişti. Üzerime eğildi; sarılmaktan çok hareket etmemi engellemeye çalışır gibiydi, kollarını etrafıma doladı.

Vücutlarımızın birbirine bu kadar yakın oluşu, birbirine değmesi endişelendiriciydi. Nefeslerimiz hızlı ama uyumlu bir ritim yakalamıştı.

Başımı geri çekip yüzüne baktım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Artık *bana* değil içime bakıyor, sanki beni inceliyor gibiydi. Gerçekte kim olduğumu çözmeye çalışıyor gibi. Geri döndüğümden beri hiç hissetmediğim bir yakınlık, tüm bedenimi ele geçirmişti ve bu, beni hissizleştiren yalnızlığımın artık sona ereceğinin habercisiydi. Ben izin verirsem. *Buna* izin verirsem.

Sonra tekrar panikledim çünkü o Cassian'dı.

Boğazıma takılan hıçkırık, öfkeyle dudaklarımdan döküldü. Gözlerimi kapatıp uzunca bir süre öyle durdum ve kendimi toparladıktan sonra o sıcak kollarından ayrılıp yanından hızla uzaklaştım.

Ama Cassian kolumu tutup kendine çekti ve sanki dans ediyormuşuz gibi beni döndürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kolumu tutan eline bakıyordum. "Bırak beni."

Bir an hiçbir şey söylemeden durdu, nefes aldıkça göğsü inip kalkıyordu. "Gerçekte neler olduğunu söyler misin? Benden neden kaçıyorsun?"

Önce hiçbir şey söylemedim, çıkardığım tek ses kesik kesik aldığım nefesten geliyordu. Sonra birden parladım. "Bana yalan söyledin!"

O kocaman, sert ellerinden birini kaldırıp puslu havayı dağıttı. "Ben sana ne zaman yalan söyledim?"

Onu duymamış gibi devam ettim, aslında duymuyordum da. Gerçekten ne söylediğini anlamıyordum. Ama sonra aklıma birden, Tamra dönüşür dönüşmez benden nasıl da vazgeçtiği geldi. "Ben hiçbir zaman senin için özel biri olmadım. Sen karşında hep bir ateş püskürten gördün, diğer herkes gibi. İlgilendiğin şey asla ben değildim." Şimdi de yerimi Tamra almıştı ama o da, kendisi olduğu için değil. Cassian için Tamra, sürünün değerli gölgelendiricisinden başka bir şey değildi. Tıpkı diğerleri için olduğu gibi.

Ama ben artık biliyordum. Artık onun gerçekte kim olduğunu görebiliyordum.

"Ben sana karşı her zaman dürüst oldum." Burun delikleri genişlemiş, öfkesiyle birlikte şişip küçülmeye başlamıştı. Bunu görünce durmam gerektiğini anlamalıydım ama ben asla yapmam gerekeni yapan biri olmamıştım.

"Doğru," dedim tükürür gibi.

Titremeye başladı, gözleri artık siyahtan çok mora dönmüştü. "Gerçekleri mi duymak istiyorsun, Jacinda? O halde dinle. Seni görmeye dayanamıyorum. İntihara meyilli insanlar gibi etrafta üzgün üzgün gezinmene... tüm bunların da muhtemelen seni çoktan unutmuş ve yeniden avlanmaya başlamış bir çocuk için olmasına dayanamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Çok şey söylemek istiyordum, özellikle de Will'in beni unutmadığını. Ama bu tartışabileceğim bir şey değildi, sadece doğru olduğunu ümit edebilirdim. Will'i unutmaya yemin etmiştim ama içimde, hâlâ onu deliler gibi özleyen ve zehrini tüm bedenime bırakmaya hazırlanan bir yılan gibi beni kemiren bir şey vardı.

Will artık yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Beni bu hiçlikte ayakta tutacak bir şeylere deli gibi tutunma ihtiyacı dışında hiçbir şey.

Ama bunun yerine, "Ölsem mahvolurdun, değil mi?" dedim.

Söylediklerime inanamıyordu. "Ölmeni istediğimi mi sanıyorsun?" Kocaman açılan gözleriyle bana keskin bakışlar atıyordu. Kendimden şüphe etmeye başlamıştım, belki de beni gerçekten önemsiyordu. Kafamı karıştıran düşüncelerden ve birbirine karışan hislerimden kurtulmak için başımı salladım. "Benden ne istiyorsun, Jacinda?"

Hâlâ kolumda duran eline baktım. Tenim alev alev yanıyordu, özellikle de dokunduğu yer.

"Bırak beni." O kadar yakın duruyor ve beni gölgede bırakıyordu ki kendimi öyle olmadığım halde minicik hissediyordum. "Gitmem gerek," dedim yüksek sesle. Gerçekten de öyleydi, gitmem gerekiyordu. Hem de hemen.

Bana cevap veren, bulanıklaşan teni oldu. İnsan derisinin altında yanıp sönen ve bana onun gerçekte ne olduğunu hatırlatan koyu renk draki derisi. Benim ne olduğumu hatırlatan. Ve birden, herkesin, bizim birbirimiz için yaratıldığımızı düşündüğü geldi aklıma. Şimdi aynısını, Tamra ile Cassian için düşünüyorlardı.

Dudakları, zeytin rengi teniyle tezat oluşturan beyaz dişlerini ortaya çıkararak geri çekildi. "Neden? Yalnız kalmak için mi? İstediğin bu mu? Tüm gün balık temizlemek, geceleriyse yastığına sarılıp ağlamak mı? Bu mu istediğin? Sen beni ne kadar itsen de senden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzaklaşmadığımı fark etmedin mi hiç? Sen hayatını sürdürmektense yas tutan bencil, korkak bir küçük kızdan başka bir şey değilsin."

Sözleri, doğruca kalbimi hedef alan bir ok gibiydi. Neredeyse gerçeğin ta kendisi. *Bencil, korkak bir küçük kızdan başka bir şey değilsin...*

Görüşüm değişip keskinleşti, şimdi ona dikey göz bebeklerimle baktığımı biliyordum. Buhar, boğazımı kavurup ağzımı ve burun deliklerimi yakmaya başlamıştı.

Bir adım geri çekildim ama bu kez kımıldamadı. Gitmeme izin veriyordu.

Dönüp ciğerlerim yanana, kalbim sıkışan göğsümü patlatacak kadar hızlanana kadar koştum. Bundan zevk aldım; kafamı dağıtan, acının sınırında bir zevkti bu. Adımlarımı yavaşlatsam da, sakinleşene kadar yürümeye, oradan uzaklaşmaya devam edeceğime söz vermiştim. Cassian'ın etrafımı saran kollarını unutana kadar. Sözcükleri kulaklarımda çınlamayı bırakana kadar. *Bencil, korkak bir küçük kız. Bencil, korkak bir küçük kız.*

Aklımı bu kadar meşgul ettiği ve haklı olma ihtimali bulunduğu için ona lanet okuyordum.

Batmakta olan güneşin kızılımsı ışınları sisi delip geçiyor, tenimde ışıltılar yaratarak dönüştüğümde nasıl göründüğümü, gerçekte ne olduğumu hatırlatıyordu. Her zaman olacağım şeyi. Çöl onu öldürememişti, hiçbir şey de öldüremeyecekti.

Artık bundan emindim, drakim asla solup gitmeyecekti. Artık tek bildiğim şey bu olabilirdi.

Annemin, drakimi öldürme çabalarından; çölde, etrafımı saran avcıların açgözlü bakışlarından ve neredeyse tadını bile alabileceğim kadar yoğun olan korkumdan kurtulmayı başarmıştım. Tüm bunlardan sonra, drakimin beni bırakmayacağını biliyordum. Benliğimin bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parçasını kaybedeceğim için endişelenmek zorunda değildim artık. Mutlu olabilir, rahatlayabilirdim.

Ama değildim işte. Gözlerim batıyor, onları biraz olsun rahatlatmak için kırpıştırıp duruyordum.

Derin bir nefes alarak yürümeye devam ediyordum. Göğsüm, bu verimli toprakların tatlı kokusuyla dolarak kabarıyordu. Burada yaşayabilirdim. Ruhum daha fazlasını, Will'i istese bile.

Öfke tüm bedenimi sarmıştı. Bir daha asla göremeyeceğim bir çocuk için yanıp tutuştuğuma göre deli olmalıydım. Neden hayatıma devam edip sürünün içinde mutlu olmaya çalışmıyordum ki?

Sonra puslu manzaranın içine elle çizilmiş gibi görünen ve kıvrımlı asmalara sahip, yaşlı, dolambaçlı bir ağaca benzeyen bakımsız kuleyi gördüm. Kasabanın etrafında stratejik noktalara yerleştirilmiş olan diğer üç kule kadar yüksek değildi belki ama en eskisi buydu, bir gölgelendiricimiz olmadan varlığımızı sürdürme fikri imkânsız görünürken inşa edilen ilk kule. Kendimizi hazırlamaya ihtiyaç duymadığımız bir gerçeklik.

Ama zaman, bu tavrımızı değiştirmişti. Nidia yaşlanmaya devam ettiği halde aramızdan başka bir gölgelendirici çıkmayınca bir sonraki neslin gölgelendiricisiz kalacağı korkusu yerleşmeye başladı. Ve diğer kuleler inşa edildi. Kasabanın güvenliğinin tamamen bize bağlı olacağı yıllar için daha yüksek ve daha güçlü kuleler.

Kulenin dibine gelince durup yukarı baktım. Gözetleme kuleleri genellikle doğal ortama karışıp da kamufle olabilsinler diye sarmaşıklarla ve asmalarla donatılırdı ama bu diğerlerinden daha doğal görünüyordu ve doğaya dönerken aldığı bu yabani hali çok seviyordum. Bu kule yıllardır kullanılmamış, ben doğmadan önce ondan vazgeçilmişti ama ben yine de çocukluğumun perili evi olan bu kuleyi son derece iyi hatırlıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elimi kırık dökük basamaklardan birine koyup tırmanmaya başladım. Benim bu işgalim karşısında afallayan bir hayvansa hızla kaçıp gözden kayboldu.

Yaprak yığınını aşarak ilerlemeye devam ediyordum. Kıvrımlı dallar her yerime batıyor, ben tepeye çıkarken saçlarımı çekip duruyorlardı. Çürüyen dallar ayaklarımın altında gıcırdadı. Tepeye ulaşınca derin bir oh çekerek kendimi yosunlu dalların üzerine bıraktım.

Elimi karnıma koyup nefes alıp verdikçe inip kalkan ciğerlerimi dinlemeye koyuldum ve o sırada, her şey geri gelmeye başladı. Buraya, kaçıp güvenle sığınabileceğim bu yere duyduğum sevgi. Kendim olabildiğim ve meraklı gözlerden kaçabildiğim bu yere.

Üzerimi yeşil bir örtü kaplıyordu. Ağaç dallarının ve yeşilliklerin arasından, başımın üzerinden akıp giden gökyüzünü görebiliyordum. Bağdaş kurup oturdum ve altımda uzanan yemyeşil, uçsuz bucaksız araziye baktım. Sürü oradaydı. Nidia'nın yaydığı sisin arasından, yeşil fayanslarla kaplı çatılar görünüyordu.

Evlerin ve binaların arasını dolduran sis, tarlaların üstünü kaplıyor, kasabanın duvarlarına doğru yayılarak canlı bir şey gibi etrafta dolanıyor; vadileri, alçak tepeleri ve dağları, yoğun ve beyaz bir köpüğe boğar gibi görünüyordu. Bu kalın örtüden kurtulup da yüzünü gösterebilen tek şey, kasabanın en uzun ağaçlarıydı.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Cassian'ın koyu renk saçları, ardından da tüm vücudu görününce dizlerimi göğsüme çekerek iyice küçüldüm. Gelip yanıma oturunca dallar ikimizin ağırlığını taşıyamadığı için gıcırdamaya başladı.

"Burada ölebiliriz bile, farkındasındır umarım. Uzun zaman önce burayı yıkmaları gerekirdi."

"Ama bu saygısızlık olur. Burada anısı olan çok insan var," dedim. "Kimse bu kuleye elini süremez."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzanıp yosun tutmuş tahtalardan birini okşadı. "Evet, bu doğru. Kimbilir kaç kişi ilk öpücüğünü burada yaşamıştır."

Bunu duyunca içimde hafif bir sıkıntı oluştu. Benim ilk öpücüğüm burada değil, Will'le başka bir yerdeydi. Gözlerim yine, altımda uzanan yeşilliğe kaydı; Will'i bulduğum o çölden son derece farklı olan yeşilliğe. Benim ilk öpücüğüm de burada olmalıydı. Çekip bitmesem, burada *olurdu*.

Nemli ve soğuk havayı ciğerlerime doldurdum. "Neden peşimden geldin?"

Cassian'ın sesi, üzerimizi örtmeye başlayan gece kadar yoğun bir şekilde çınlıyordu. "Gelmeyeceğimi mi sanmıştın?"

Hiçbir şey söylemedim. O derin bakışları üzerimdeydi. O sırada yağmur yağmaya başladı, damlaların sesi, aramızdaki sessizliğin yarattığı gerginliği daha da artırıyordu. Soğuk su, üzerimizdeki örtünün çatlaklarından ve aralardaki boşluklardan geçerek saçlarımı ıslatıyordu ama umursamadım. Soğuk beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti.

Cassian başını eğdi. Parlak ve koyu renk saçlarına düşen damlalar birer kristal gibi duruyordu. "Ölmeni gerçekten umursamayacağımı mı düşündün?"

Onu, beni umursamamakla suçladığımı hatırlayarak geri çekildim.

"Senden uzak durmaya çalışıyorum çünkü inanılmaz derecede kızgınım..." Saçlarındaki sudan kurtulmak için başını salladı. Her bir tutam ritmik hareketlerle omuzlarını okşuyordu. "Kendini yeniden tehlikeye atmanı istemiyorum. İnsan dünyası...Will. Bu çok tehlikeli." Elimi tuttu. Bu basit temas bile, kalp atışlarını hissetmemi sağlamış, hayati göstergelerinden birini benimkiyle buluşturmuştu. "Ölürsen... mahvolurum." Sesi yağmurun gürültüsüyle karışıyordu. "Sana söylediğim her şey doğruydu. Sana karşı hislerim değişmedi, Jacinda. Beni deli etsen de, burada, sürüde... beni hayata bağlayan tek şey hâlâ sensin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk hamle yapan kimdi bilmiyorum.

Belki de ikimiz birden harekete geçmiştik. Ya da belki, kendim yapmış olabileceğimi kabul etmek istemiyordum. Öne doğru uzanan *benim* kafam olabilirdi, tıpkı onunkine yaklaşan ıslak yüz gibi. Göğsümde bir davul gibi gürültüyle atan kalp de unutulmamalı.

Dudakları ilk dokunuşta yumuşacıktı. Birimiz titredik. Ben ya da o. Belki ikimiz de? Bilmiyor ve umursamıyordum.

Yumuşak bir öpücüktü bu; dudaklarımız birbirlerinin üzerinde birer tüy gibi geziyor, yalıyor, tadıyor, sanki birbirimizi ürkütmekten korkuyormuşuz gibi yavaş hareket ediyordu.

Kendimi o anın büyüsüne ne kadar kaptırmış olsam da, olup bitenin, Cassian'la öpüşüyor olmamın ne kadar tuhaf olduğunun farkındaydım. Uzun bir süredir aklımızdan bile geçiremediğimiz bir şeyi yapmamız korkutucuydu. Ama bir yandan da, aramızda baştan beri giderek artan ve bastırmaya çalıştığımız bir çekim olduğunu düşünmeye başlamıştım ve bu gece ben, kendimi bırakıyordum. Will'le tanışmadan önce Cassian'la beni, birlikte nasıl olabileceğimizi düşünürdüm. *Belki* birlikte olabilirdik. Bunu kendime hiç itiraf edemesem de, Tamra yüzünden bunu hiç yapamasam da olabilirdi. Çünkü bize bir gün birlikte olacağımız *söylenmiş*, bunu isteyip istemediğimiz *sorulmamıştı*.

Yine de, tüm bunları bildiğim halde durmuyor, geri çekilip kaçmıyordum.

Yağmurdan ıslanan dudaklarının benimkilerle yaptığı bu dans, tatlı ve heyecan vericiydi. Ona doğru eğilince ağzındaki nane tadını aldım. Kalbim, bu kadar yakın bir temasta bulunmanın ve başka bir ruhla böyle bir bağlantı kurmanın heyecanıyla ısınıp yumuşuyordu.

Ta ki öpücük değişene dek.

Dudaklarının üzerindeki baskı yavaş yavaş artıyordu. Öyle yoğun bir histi ki bu, kemiklerimde, aniden gerilen tenimde ve damarlarımda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hızla akan kanımda bile hissedebiliyordum. Dudakları giderek daha da talepkâr olmaya başlıyor, bir sert bir yumuşak hareketlerle ağzımı bir çırpıda bitirmeye çalışır gibi davranıyordu.

Ben inleyince hızla geri çekildi ve parmaklarıyla yüzümü okşadı. "İstemiyorsan..."

Başımı sallayıp onu yeniden kendime çektim, şu anda buna çok ihtiyacım vardı. Chaparral'dan ayrıldığımızdan beri içimi kemirip duran ağrı, ilk defa bu kadar hafiflemişti.

Cassian açlığını kucaklıyordu.

Tuhaf, hayvani sesler çıkarmaya başladı. Yoksa benden mi geliyordu bunlar?

Göğsümden yükselen titreşimler, sıkışan nefes borumdan yukarı çıkıyordu. Kollarımı aramıza sokup ellerimi göğsüne dayadım, başka birini hissetmek, ona dokunmak içimde şiddetli bir arzu uyandırıyordu. Parmaklarımı açarak avucumu düzleştirdim, kalbi çok güçlü ve sağlam bir ritimle atıyordu.

Elleri sırtımda geziniyor, ıslak saçlarıma gömülüp kalın tutamlar yakalıyor ve çekiyordu ama önemsemedim. Birinin beni arzuladığını, Cassian'ın beni arzuladığını bilmek çok hoşuma gitmişti.

Başımı arkadan kavrayıp yana yatırdı.

Dudakları, ağzımdan çeneme doğru kayıyordu. Hafifçe ısırınca kendimi koyverdim ve derin bir nefes aldım. Derimin çekildiğini hissedebiliyor ve artık tamamen insan olmadığımı biliyordum. Cassian, içimdeki drakiyi ortaya çıkarmıştı. *Tıpkı Will'in yaptığı gibi.*

Bu düşünce beni rahatsız ediyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Buz gibi havayı, alev alev yanan ciğerlerime çekerek geri çekildim ve göz bebekleri incelip dikey bir şekil alan, koyu mor gözlerine baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Korkarak elimi yanan ağzımda ve tenimde gezdirdim. Gergin ve pürüzsüz dokusu, dönüşmeye başladığımı gösteriyordu. Cassian'ın yüzünden.

Onun derisi de yanıp sönmeye, kömür rengi draki derisi ışıldamaya başlamıştı. "Jacinda." Gözlerimi yavaşça ağzına, tadına baktığım dudaklarına kaydırdım. Öpüşmekten şişmiş, koyu pembe ve mor arası bir renge bürünmüşlerdi. Midem bulanmaya başladı. Hayır, hayır, hayır...

Başımı hızla iki yana sallayıp kendi kendime mırıldandım. *Yanlış.* Ne yapıyorum ben? Bunu Tamra'ya nasıl yapabilirim?

Sonra cevabı da buldum: Onu öpmüş ona *dokunmuştum* çünkü yapabiliyordum. Çünkü yalnızdım. Çünkü Cassian buradaydı, beni istiyor ve olduğum gibi kabul edebiliyordu. O buradaydı. Will ise uzakta.

Hepsi bundan ibaretti. Esas istediğim şey, o değildi. İstediğim *kişi*, o değildi.

"Jacinda," diye fısıldadı.

"Gitmem gerek," dedim hemen ve ıslak saçlarımı yüzümden çektim. "Annem merak eder." Bu doğru değildi ama bir bahane uydurmam gerekiyordu.

"Jacinda." Şansını bir kez daha denedi.

"Hayır," dedim. Ses tonum, kararımın ne kadar kesin olduğunu belirtmeye yetiyordu. "Bunu yapamayız, Cassian. Bu hiç adil değil..." Sustum.

"Tamra'yı düşünürsek," diye tamamladı.

"Ve seni," diye ekledim. "Her şeyiyle senin olabilecek birini hak ediyorsun ve Tamra bunu yapabilir."

"Sen de yapabilirsin," dedi. Ses tonu o kadar ikna ediciydi ki ürperdim. "Haydi, gel. Üşüteceksin," dedi ürpertimi soğuktan zan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nederek. Ve elimi tutup beni merdivene kadar götürdü, kendisi de arkamdan geldi.

Yere inince başını kaldırıp gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Bu gece uçuş yok."

"Evet."

"Tamra seninle birlikte uçmak için sabırsızlanıyordu, hâlâ ona eşlik etmemiş olman onu üzüyor."

"Biliyorum."

"Bir sonraki sefere? Gelecek misin?"

"Evet," dedim ve ciddiydim.

Hâlâ değişen bir şey yoktu. Sürüdeki hayatıma alışmak, Will'i ve Cassian'la öpüştüğümü unutmak zorundaydım. Her şeyi unutup buraya alışınca hayatım da normale dönecekti.

Yağmurun altında evime doğru yürüdük, Cassian da bana kapıya kadar eşlik etmişti. "Yarın görüşürüz." Sesi boğuk çıkıyor, gözlerime dikilen gözleriyse farklı, neredeyse daha yumuşak görünüyordu. Arkasını döndüğü an, midem bulandı.

"Cassian." Merdivenleri çıkmak yerine dönüp yeniden yağmura çıktım. Sadece arkadaş olduğumuzu anladığından emin olmak istiyordum. Asla bundan fazlası olamazdık.

Elimi gözlerime siper ederek ona baktım. "Teşekkür ederim. Arkadaş olduğumuza... sevindim." *Arkadaş* kelimesini özellikle söylemiş, yaptığım vurgunun, demek istediğim şeyi anlatmasını sağlamıştım.

Dudakları yavaş yavaş kıvrılarak yerini bir tebessüme bıraktı. "Ben asla senin arkadaşın olmak istemedim, Jacinda."

Bir an kalbim duracak zannettim ve bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında dikilip onun gidişini izledim.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9

Yağmur, üç gün sonra nihayet durdu. Verandamda tek başıma öğle yemeğimi yerken başımı kaldırıp bakınca sürekli şakırdayan o gri örtünün birden kaybolduğunu gördüm. Ve neredeyse anında, Nidia'nın sisi yağmurun yerini alarak canlı, nefes alan, kalbi atan bir varlık gibi kasabanın tamamını kapladı. Okuldan eve gelirken kullandığım şemsiyeyse havadaki bu ani değişikliğin etkisiyle dönüp yere düşmüştü.

Kaçınma uçuşu manevralarından daha yeni dönmüştüm ve bir parça yeşil böğürtlenli kek yerken, aklıma hep dans eder gibi yaptığımız uçuş hareketleri geliyordu. Kısa bir süre sonra başlayacak olan dersim için geri dönmem gerekiyor olsa da, şimdilik bu sessizliğin tadını çıkarmayı tercih ediyordum. Ayaklarımı yere vurarak etrafımdaki sisin biraz olsun dağılmasını sağladım.

Annem işteydi. Onu uzun saatler çalıştırıp arka arkaya vardiyalar koyuyorlardı. Kasten elbette. Son zamanlarda onu çok az görebiliyordum. Tamra'ysa Nidia'yla yaşadığı için daha da az. Ama istedikleri de buydu zaten.

Yağmurun gürültüsü kesilince birden ortaya çıkan sessizlik ürkütücüydü, sanki tüm dünya nefesini tutmuş beni bekliyordu. Tabağımı bırakıp oturduğum bankın arkasındaki şalı üzerime aldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yün örtünün içine gömülürken Chaparral'deki o kuru sıcak, çok eski bir anı gibi geliyordu.

O sırada caddenin karşısındaki evden çıkan Corbin'in silüetini görünce gözlerim kolundaki banta takıldı ve mideme bir şey oturdu.

O da beni fark etmekte gecikmemişti. El sallayarak bana doğru yürümeye başladı ve verandanın ilk basamağına gelince durdu. Havayı yakalar gibi bir el hareketi yapıp gülümsedi. "Bu akşam uçacağız galiba."

Ben de kendimi zorlayarak gülümsemesine karşılık verdim. Sonuçta o benim komşumdu ve bir yere gideceği de yoktu. Benim de öyle. Ondan ne kadar hazzetmesem de ona katlanmak zorundaydım. "Evet. Yağmur nihayet dindi."

"Sen de bize katılırsın o zaman?"

Başımı salladım. Gideceğime söz vermiştim... ayrıca istiyordum da. Yeniden uçmaya ihtiyacım vardı. Özellikle de *birlikte* hiç uçamayacağımızı düşündüğüm kız kardeşimle uçma şansı yakalamışken. Nihayet gökyüzünü paylaşabilecektik. "Evet."

"Güzel." Başını sallarken saçındaki morumsu siyah tutamlar ışıldıyordu. "Yola gelmene sevindim ,Jacinda."

Bu kadarına izin veremezdim. "Senin yoluna geldiğim falan yok benim."

Dudakları seğirdi. "Ama yola geliyorsun."

Sonra bakışlarını sokağa kaydırdı ve sanki o soğuk buharın arasından bize doğru gelen birini görmüş gibi dikkat kesildi. "Bu sabah kardeşini gördüm."

İçimden bir ses ihtiyatlı olmamı söylüyor olsa da, ona bakarken pek bir şey belli etmemeye çalıştım. Corbin niyetini dile getiriyor; ikimizden birini istediğini, ikimizden birini almaya kararlı olduğunu gösteriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cassian'la birlikte meyve bahçelerine gideceklerdi, yanlarında başka birileri daha olacakmış. Bana... mutlu göründü."

"Öyle," dedim.

Neden olmayacaktı ki? Sonunda her zaman istediği şeye kavuşmuştu. Arkadaşlık, kendi türü arasında kabul görme... *Cassian*. Tabii ben bu hayalini yerle bir etmezsem. Cassian'la öpüştüğümüz o andan beri, üç gündür içimi kemiren suçluluk hissi kendini bir kez daha göstermişti.

"Vardiyam bitince uğrarım, uçuş alanına beraber gideriz."

Sinirden tüylerim diken diken olmuştu. Tanıdığım Corbin buydu işte, hiçbir zaman rica etme zahmetine girmeden istediğini alan kibirli çocuk. "Ben zaten Tamra'yla buluşacaktım."

Dudaklarını büzdü. "Sonsuza dek Tamra'nın arkasına saklanamazsın." Dönüp yürümeye başladı ve "Akşam görüşürüz," diye seslendi.

Sislerin içinde kayboluşunu izlerken aklımdan geçen tek şey, beni unutması için ne yapmam gerektiğiydi.

"Benden kaçıyorsun."

Okulun ön tarafındaki merdivenlerden çıkıyordum ki bunu duyunca başımı kaldırdım. Cassian, dayandığı direkten ayrılarak peşime düştü. Haklıydı elbette. Ondan kaçıyordum ama bunu kabul edemezdim.

Onun yerine, "Yağmur dinmek bilmedi," dedim.

"Ben yağmuru severim," dedi hemen. Bunu, yağmurda öpüştüğümüz için söylediğini biliyordum. Aklımdan çıkarmakta zorlandığım o günü.

Göz ucuyla ona bakıp da parlak saçlarının yüzüne düşüşünü izleyince nefesim hızlanmıştı. Kitaplarımı göğsüme sıkıca yapıştırarak ilerlemeye devam ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cassian da arkamdan geliyordu. "Neden benden kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum," diye yalan söyledim. "Sadece özellikle seni görmeye çalışmadım. Bunu mu..." Bekliyordun, *o öpücükten sonra*... Suçluluk duygusu yüzünden yüzüm alev alev yanıyordu. Yeniden ona baktım. "Okulun etrafında takılmak için biraz büyük değil misin? Geçen dönem mezun oldun ya."

"Başka türlü seni nasıl göreceğim ki?"

"Hmm, bilmem. Evime gelerek belki."

Beni görmek için eve gelmeyişinin arkasında yatan sebep, Tamra'nın bu durumu öğrenmesinden korkuyor olması mı diye düşünmeden edemiyordum. Sonuçta ikimizin böyle görülmesi... dışarıda ve kasabanın merkezinde, o kadar büyütülecek bir şey değildi. Buna tesadüf diyebilirdiniz. Ve sorun buysa eğer, Tamra'ya karşı o kadar da ilgisiz olmadığı ortaya çıkmış oluyordu. Bu bakış açısının beni neden rahatlatmadığını düşünerek kaşlarımı çattım. İstediğim şey bu değil miydi zaten? Kız kardeşimi beni sevdiği gibi sevmesi? Adımlarımı sıklaştırdım.

"Konuşmamız gerek." Kolumdan tutup beni kendisine doğru çevirdi.

"Ne hakkında, Cassian?"

"Geçen gün..."

İçimde uyanan panik hissi, giderek daha da yukarı tırmanıyordu. "Yaptığımız şey bir hataydı," diye tamamladım, onun da aynı fikirde olduğuna emin olarak.

Yüz ifadesi birden değişti ve daha önce hiç görmediğim bir şekle büründü. Doğruyu söylemek gerekirse, Cassian'ın herhangi bir ifade takındığını görmek de oldukça zordu zaten.

"Cassian! Bekle!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkimiz de döndük. Miram arkamızdan geliyor, bize yetişmeye çalışıyordu.

Pek de hoş olmayan bir şeyler mırıldandım. Diğerleri bana karşı yumuşuyor olabilirlerdi ama Miram'ın buna hiç niyeti yoktu. Bana hâlâ, kendisine bir zarar vermişim gibi bakıyordu.

Yürümeye başladım ama Cassian kolumu tuttu. Önce parmaklarına, sonra da yüzüne baktım. "*Bana* seslenmedi. O yüzden bir iyilik yap ve bırak gideyim."

Cassian kaşlarını çattı, bakışları vücudumu delip geçiyordu. "Bu iş daha bitmedi," diye mırıldandı.

"Hayır." Başımı salladım, kararlılık içime yayılıyordu. "Bitti." Kolumu çekerek Miram bize yetişemeden oradan uzaklaştım.

Kasabanın kuzeyindeki uçuş alanında toplandık. Sayımız otuza yakındı ve her birimiz, her zamanki pelerinlerimizi giyip gelmiştik. Bunları giyip çıkarmak daha kolay oluyordu.

Uzun çam ağaçları açıklık alanı kaplıyor; arka taraftaki geceden birkaç ton daha karanlık dağlar keskin tepelerden bir çizgi oluşturuyordu..

Severin bile gelmişti ama üzerinde pelerini yoktu. Muhtemelen, bu gece uçmak yerine bize göz kulak olmakla yetinecekti. Beni görünce yüzünde benim de orada bulunmamı onaylayan bir ifade belirdiğini fark etmeden edemedim. Bunu umursamak istemiyordum ama sanki yüküm biraz hafiflemiş gibiydi. Sonuçta yapmaya karar verdiğim şey buydu; her şeyi geçmişte bırakmak. Başkalarına zarar vermekten başka hiçbir işe yaramayan bencil tutkularımı bir kenara bırakmak ve buradaki yaşantıma devam edip birlikte olamayacağımızın apaçık ortada olduğu bir çocuğa duyduğum hislerden vazgeçmek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunlar da herkesle iyi geçinmem gerektiği anlamına geliyordu. Severin'le bile.

Elinde dosyasıyla bize bakan uçuş öğretmeni, yoklama alıyordu.

Her zamanki gibi bir partnerle uçacaktık. Hiçbir koşulda yanından ayrılamayacağımız bir partnerle. Hiç vakit kaybetmeden Tamra'nın yanına geçerek kiminle olacağımı göstermiş oldum. Bu gece birlikte uçacaktık.

Az'i görünce kalbimde bir sızı hissettim, Miram'la eş olmuştu. O da beni gördü ve bir süre gözlerini benden ayırmadı ama sonra, ben yanıma geleceğini düşünürken, o başını çevirdi.

"Yelkenleri suya indirecektir," dedi Tamra. "Sadece korkuyor."

"Korkuyor mu? Neden?"

"Seni kaybetmiş olmaktan."

"İyi ama benden kaçıp duran kendisi!"

"Evet ama bu onun kontrolü altında. Ne seni ne de olup bitenleri kontrol edebiliyor. Senin için önemli olan meseleler üzerinde hiçbir kontrolünün olmayışı... yani, bu insanı korkutabilir."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Sen ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Göz kırptı. "Söylemek istemezdim ama daha zeki olan hep bendim."

Kahkaha atarak omzuna hafifçe bir yumruk vurdum, tüm vücuduma bir sıcaklık yayılmıştı. En azından Tamra hâlâ benim yanımdaydı. Belki de her zamankinden bile daha fazla. Belki de yeniden çocukluğumuzdaki gibi yakın olabilirdik, benim dönüşümümden önce olduğu gibi. Artık yine ortak bir noktamız vardı. Tamra'nın yanında durup babamı düşünmeye başladım. Bizi böyle görse ne kadar mutlu olurdu kimbilir.

İçimdeki duygu yoğunluğunu fark edip de başımı çevirince Cassian'ı gördüm. Ve anında, dudaklarının onu hatırlayarak karıncalandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O da mor siyah gözlerini bana dikmişti. Yeniden bir suçluluk hissi kapladı içimi. Burada kız kardeşimin yanında durmuş, onunla yeniden yakınlaşmış olmamızın tadını çıkarırken bir yandan da Cassian'la öpüşmüş olduğum gerçeğini ondan saklamaya devam ediyordum.

"Hey, Cassian da orada!" Tamra neşeyle el salladı.

Cassian bize doğru yürümeye başlayınca Corbin de peşine düştü. Yaklaşırken bir ara birbirlerine baktılar. Bu dostça bir bakış değildi ama zaten onlar da hiçbir zaman birbirlerini sever gibi davranmamışlardı. Corbin sürünün bir sonraki lideri olmak istediğini hiç saklamamış, kendisinin bu iş için en iyi aday olduğunu iddia etmekten geri durmamıştı. Ve tam da bu yüzden bana, Will'in kuzeni Xander'ı hatırlatıyordu.

"İkiniz de gelebildiniz demek." Cassian gülümsedi. Bu anın Tamra ve benim için ne kadar özel ve önemli olduğunu anladığını biliyordum.

Ben de kısık sesle selam verdim, böylece daha az göze çarpmayı ve... öpüşmemizi unutulabilir, önemsiz bir şey haline getirebilmeyi umuyordum.

"Yağmur hiç dinmeyecek sandım," dedi Corbin beklentiyle ellerini ovuşturarak. "Rüzgârı hissetme vaktim gelmişti."

Tamra da hevesli bir çocuk gibi başını salladı. "Evet, benim de," dedi yıllardır uçuyormuş gibi. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Partner buldun mu, Cassian?" diye sordu Corbin.

Cassian tereddütlüydü. "Hayır."

"Güzel. Birlikteyiz o zaman."

İkisinin en son ne zaman birlikte uçtuğunu düşünerek kaşlarımı çattım. Çok rekabetçiydiler...

Ama bunu düşünecek fazla vaktim olmadı çünkü uçuş öğretmenimiz, bizi karanlık alanın merkezine çağırmaya başlamıştı. İnişimize

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve hava topu oynamamıza yardımcı olmak için çevreye dizilen ışıklar etrafı aydınlatıyordu ama buna çok da ihtiyaç duyduğumuz söylenemezdi. Çoğumuzun gece görüş yeteneği zaten mükemmeldi. Tamra'ya göz ucuyla bir baktım. *Çoğumuzun.* Bu onun için hâlâ yeni bir şeydi.

İkili ikili dizilmiştik. İşaret verilince pelerinlerimizi çıkarıp dönüşüyor ve partnerimizle birlikte havalanıyorduk. Tamra'yla ben Cassian'la Corbin'in arkasına geçmiştik ama onlara bakmıyordum bile.

Kız kardeşimle omuz omuza, bu anın önemini sindirmeye çalışıyordum. Birlikte ilk uçuşumuz. Babam, hep bunu yaptığımızı görmeyi istemiş, yapamayacağımızı anlayınca da çok üzülmüştü.

Geceleri, bize uçmanın nasıl bir şey olduğunu anlatırken, biz de kendimizden geçmiş bir şekilde onu dinlerdik. Annemse onun gökyüzüne ve rüzgâra olan tutkusunu hiç anlayamasa da tatlı tatlı gülümserdi. Bu yüzden babam, onu ne kadar severse sevsin, bizim kendisine benzememizi istiyordu, en azından uçuş konusunda. Ve bu gece, bu isteği gerçekleşecekti.

Pelerinlerimizi çıkarmadan önce Tamra uzanıp elimi sıktı. O kadar mutlu ve o kadar huzurlu görünüyordu ki burada, sürüde, olmam gereken yerde bulunmamın doğru olduğunu biliyordum. Şu anda her şeyin yoluna gireceğine inanabilirdim.

Pelerinlerle birlikte, insan kılığımızdan da sıyrılmıştık.

Göğsümdeki o tanıdık hareketlenmeyle birlikte insan kabuğum eridi, soldu ve yerini daha kalın olan draki derime bıraktı.

Başımı yukarı kaldırıp yanaklarımın sertleştiğini, kemiklerimse esneyip keskinleştiğini hissettim. Nefes alış verişim değişip derinleşmiş, burun kemerimde çıkıntılar oluşurken kıkırdağım çatırdamaya başlamıştı. Kollarım ve bacaklarım gevşeyip biraz daha uzadı ve kemiklerimdeki bu hareketlenme, saatlerce bir arabanın içinde kaldıktan sonra gerinmek gibi, kendimi iyi hissetmemi sağladı. Kanatlarımın sırtımdan çıkışının tadını çıkarttım ve derin bir nefes

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aldım. Bir fısıltıyla açıldılar. Boyları, sırtımdan biraz daha uzundu. Onları hareket ettirerek bu kızıl altın renkli kıvrımlı yapıların, havanın tadına bakmasına izin veriyordum.

Göğe yükselince, geceleri oluşan dumanlar gibi hareket eden bulutlara baktım. Aralarından geçmek ve buharlarını tenimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Bedenime baktım. Tenimde, ışık sayesinde kehribar rengi parıltılar oluşuyordu. Gözlerim kız kardeşime takılınca nefesim kesildi. Gümüşi ışıltılarla kaplı, yanardöner beyaz teni çok güzel görünüyordu; ben güneşken o aydı.

"Hazır mısın?" diye sordum hırıltılı draki diliyle. Ses tellerimdeki değişiklik nedeniyle, dönüştüğüm zamanlarda yalnızca böyle konuşabiliyordum. Ama bu, Tamra'nın bana atalarımızın, esas ejderlerin diliyle ilk cevap verişiydi.

Genişlemiş irisleri ve dikey bir şekil almış göz bebekleriyle bana bakıyordu. "Evet," diye hırladı. Hayatı boyunca bu anı beklediğini biliyordum.

Yerden yavaşça yükseldi. Ben de ayaklarımı nemli havaya karşı tutarak geride kalıp onun yükselmesine izin verdim, böylece hayranlıkla, inci gibi gümüşi renkli draki derisi, birer buz parçası gibi ışıldayan tül kadar ince kanatlarıyla onu izleyebilirdim.

Karanlık gecenin içinde bir yıldız gibi ışıldıyordu. Geri dönüp bana seslendi. "Gelsene, hızlı uçtuğunu sanıyordum. Hadi, göster bana!"

Kocaman gülümsedim; süzülerek ona yetişmeye çalışırken, rüzgâr tüm vücudumu ele geçiriyordu. Bunu yapmayalı yüz yıl olmuştu sanki. Tenimde güneşin tadını hissedemiyor olsam da, yeniden uçabilmek harikaydı.

Tamra kendi yeteneğine ve etrafımızı saran hava akımlarına güvenemediğinden temkinli hareket ediyordu. Grubun arkasında kalmıştık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğerleri hızla yanımızdan geçti. Sesleri rüzgârın uğultusunda kayboluyor, renkleri gökyüzünü boyuyordu: Az'in, pembe ışıltılı yanardöner mavisi, toprak drakisi bir arkadaşımın parıldayan bronz teni. Sonra Miram'ı gördüm, derisi sıradan bir ten rengiydi. Aramızda fark edilmesi en zor olanlar oniks drakileriydi, mor siyah renkleri, gecenin içinde güzelce kaybolmalarını sağlıyordu. Bu da tarih boyunca en iyi savaşçılarımızın onlardan çıkmasının sebeplerinden biriydi. Kimse geldiklerini göremiyordu.

İnanılmaz bir hızla, bilinmez bir bitiş çizgisine doğru korkunç zikzaklar çizerek rüzgârın uğultusuna karşın uçan Corbin'le Cassian'ı görünce yavaşladım. Birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlar, her hamlelerinde çarpışmalarına ramak kalıyordu. Başımı iki yana salladım. Hâlâ sürüye şov yapmaya çalışan iki çocuk gibiydiler... ya da bu durumda, Tamra'ya. Ya da *sana*, diye fısıldadı içimden bir ses ama onu hızla bir kenara ittim.

Tamra tekrar bağırdı. "Jacinda! Hadi!"

Kanatlarımı toplayıp ileri atıldım ve kız kardeşimin bana yetişebilmek için havayı döven kanatlarını duyunca hızımı biraz düşürdüm.

Yan yana süzülüyorduk. *Bu yeterli*, diye düşündüm. Hayal ettiğimden bile fazlaydı. Herkes önümüze geçmiş olsa da bunu umursamıyorduk. Kahkahalar atarak rüzgârın içinde dönüp durduk, sislerin içinden geçtik ve yüzme havuzunda keşfe çıkan çocuklar gibi, havayı hareket ettirip onunla oynamaya başladık.

Bu bizim hiç yaşayamadığımız bir çocukluk eğlencesiydi. Ta ki bugüne dek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10

"Neden eve dönmüyorsun? Kök çekirdeği kızartır film izleriz," dedim Tamra'ya, alandan ayrılırken. Vücudum uçuşun etkisiyle uyanmış ve canlanmıştı, şimdiyse karıncalanıyordu. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim... Kaşlarımı çattım ve o anıların, huzurumu bozmasını engelledim.

"Olur," dedi.

Üçümüzün kanepeye sıkışıp film izlediği ve geç uyuduğu geceleri hatırlayıp gülümsedim, sonra da aklıma, annemi son zamanlarda ne kadar az gördüğüm geldi. Şu anda da muhtemelen, uzun vardiya canını çıkardığından uykuya dalmış olacaktı. Yemekten sonra ben evden çıkarken duş aldıktan sonra yatabileceğini söylemişti.

"Belki annem de bize katılır."

"Evet," dedim belli etmemeye çalışarak. "Hâlâ uyanıksa."

Tamra bana, anlamını gayet iyi bildiğim bir bakış attı: Annem, eğer ikimiz bir şey için dışarı çıkmışsak bizi mutlaka beklerdi. Ama bu eskidendi. Hayatlarımızı kontrol edebildiğini hissettiği dönemlerde.

Annemin durumunu açıklamak için ağzımı açtım ama sonra... susup etrafı dinledim ve her zamankinden daha da yoğun olan ve etrafımıza dalga dalga yayılan sise baktım.

"Jacinda?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tuhaf bir şeyler var," dedim hızla ve bir elimi havaya kaldırarak.

Herhangi bir alarm sesi duymuyor olsak da bir sorun olduğunu anlayabiliyordum. Kasaba ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Sokağa çıkma yasağının başlamasına yarım saat olmasına rağmen, uçuştan dönenler dışında etrafta kimse yoktu. O gece oyun salonunda jako turnuvası vardı fakat merkezden geçtiğimiz sırada bina karanlıktı. Ne oyunda kullanılan taşların çıkardığı ses ne de oyunculardan birinin taşı, diğerininkini alandan çıkardığında atılan sevinç çığlıkları duyuluyordu.

Sonra, sisin içinden, kadimlerden biri göründü. Böylesine saygın bir figürün koştuğunu görmek komikti. "Tamra. Sana ihtiyaçları var. Hemen Nidia'nın evine git. Acele et."

Geride kalmayı aklımdan bile geçiremezdim. Hızlıca kasabaya doğru ilerleyerek kadimi arkamızda bıraktık. Ayak seslerimiz gök-gürültüsü gibi çıkıyordu. Eve varınca dışarıda ufak bir kalabalığın toplandığını gördük; Severin ve yanında kadimlerden biri daha, mavi kol bantlarını takmış görevliler, Nidia ve Jabel.

Beni korkutan, olduğum yere çakılmama sebep olan Nidia ve Jabel ikilisi olmuştu. Bu, birinin kasabaya girdiğinin göstergesiydi.

Tamra birkaç adım daha attıktan sonra benim arkada kaldığımı fark edince durdu. Ve önce geri dönüp bana, sonra da diğerlerine baktı. Ne olduğunu anlayamadığı belliydi. Ama ben de konuşamıyor, hiçbir şey söylemeden ve kımıldamadan, öylece dikiliyordum.

Nidia ve Jabel, tek bir sebepten ötürü bir araya gelirlerdi: kasabaya bir yabancının girmesi. Zihni gölgeleyebildiği için Nidia daha kıymetli olsa da Jabel de işe yarıyordu. Bir hipnoz drakisi olduğundan, Nidia'nın insan zihninde bıraktığı boşlukları yalanlarla dolduruyor, insanları uyutuyordu.

Kalp atışlarım çaresiz bir ritme kapılmış, boğazımın arkası alev alev ve acımasız bir ateşle yanmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu davetsiz misafiri görebilmek için uğraşıyordum. Bedeninin çoğu, sis ve diğerleri tarafından kapatılmış olsa da sırtını ve geniş omuzlarını tanımıştım. Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum ve kalabalığa bir adım daha yaklaştım. Yumruklarımı o kadar sıkmıştım ki kırılan tırnaklarımdan birinin, avucumdaki hassas deriyi yırttığını hissedebiliyordum.

Arkamda hızla hareket eden ayak seslerini duyunca dönüp baktım. Pek çok kişi daha gelmişti. Cassian, Corbin, Miram, Az...

"Tamra!" dedi o sırada onu gören Severin. Kız kardeşime, sanki o emredebileceği bir hayvanmış gibi sesleniyor, bir elini havada savuruyordu. "Gel!"

Tamra kalabalığın içine doğru ilerleyince görüşüm tamamen kapandı. Kaşlarımı çatarak ağır adımlarla biraz daha yaklaştım, ta ki Tamra arkasını dönene dek. Gözlerini benimkilere dikmişti.

Kan, damarlarıma daha hızlı pompalanmaya başladı.

Yüzü, her şeyi anlatmaya yetiyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır...

O olamaz.

Başımı iki yana sallıyor, bunu inkâr etmek istiyordum. Ama en çok da, Tamra'nın önüne dönüp her şey normalmiş gibi davranmasını ve bu sayede diğerlerinin hiçbir şeyden şüphelenmemesini istiyordum.

Sonra kalabalık biraz aralandı ve Will'i gördüm. Öyle dikkatli baktım ki gözlerim acımaya başladı. Bakışlarımla onu tüketiyor gibiydim. O inatçı, bal rengi saçı, her zaman olduğu gibi yine alnına düşüyor; sert hatlı çenesi her zamanki gibi amansız görünüyordu. Buradaydı. Bana verdiği sözü tutmuştu. Sonra, *Hayır*, diye düşündüm. Will, o sözü verdiğini hatırlıyor olamazdı, bu imkânsızdı. Tamra onu gölgelendirmişti. Buraya kazara gelmiş olabilirdi. Belki de gruptan ayrılmış ve sisimizin içinde kaybolmuştu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarım kımıldasa da bir şey söyleyemiyordum. Buna cesaretim yoktu. Başımı iki yana sallayarak hayal mi görüyorum, onu olamayacağı bir yere mi getiriyorum diye düşünmeye başladım.

Ve bir an için, içimde bir coşku uyandı. Ama sonra, kasabada, Severin'den yalnızca birkaç adım uzakta olduğu gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarpınca dehşete kapıldım.

Nidia'nın kendisine sorduğu bir soruyu cevaplamak üzere ona döndü; muhtemelen nasıl kaybolduğuyla ilgili bir şeydi bu. Yalnız başına dağın bu kadar yüksek ve ana yollardan uzak bir noktasına nasıl geldiğini anlatacaktı. Gözlerimi dikmiş ona bakıyor, gecenin karanlığına ve daima etrafımızda dönüp duran sise rağmen yüz hatlarını seçmeye çalışıyordum.

Sonra o da beni gördü ve bakışlarından, bunun sadece kim olduğumu çıkarmasından fazlası olduğunu anladım. Ela gözleri öyle büyük bir memnuniyetle ışıldıyordu ki beni hatırladığını anlamamam imkânsızdı. Bir şekilde, öyle ya da böyle her şeyi hatırlıyordu. Bana olan sözünü de hatırlamış ve tutmuştu.

Buraya benim için gelmişti.

Neyse ki Tamra birileri şüphelenmeden ve bu davranışının sebebini merak etmeden önce bana bakmayı bıraktı. Başımı belli belirsiz bir hareketle sallayarak Will'i dikkatli olması ve beni tanıdığını belli etmemesi için uyardım. O da aynı şekilde belirsiz bir hareketle, beni anladığını gösterdi.

Vücudumdaki her bir hücre alev alev yanıyor ve bir an önce koşup onun yanına gitmek için yanıp tutuşuyordu. Ellerim, ona dokunmak, onu hissetmek için istekle açılıp kapanıyordu. Gerçekten o olduğunu *hissetmek* için. Şimdi. Burada. Sesinin, eskiden olduğu gibi beni heyecanlandırması için. Chaparral'da beni canlandıran, oradaki vaktimi geçirebilmemi sağlayan, o zamanlar günlerimi, şimdi ise rüyalarımı dolduran şey, o kadife dokunuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi gözlerimi dikmiş ona bakarken, her şey önemini yitiriyordu. Nerede olduğumuz. Hâlâ bizi beklemekte olan tehlikeler...

İçimde bir yerde, Tamra'nın Will'in kimliğini açık etmeyeceğini biliyordum. Ve bunun tek sebebi, bana olan sadakati de olmayacaktı. Bunu yapmazdı çünkü o bir katil değildi ve ağzından çıkacak tek bir kelimenin, Will'in hayatını sonlandırmaya yeteceğini biliyordu. Doğru veya yanlış, o bunu yapmazdı çünkü böyle biri değildi.

Ne yazık ki bu, Will'in güvende olduğu anlamına gelmiyordu.

Hafif bir esinti hissedince yanıma birinin geldiğini fark ettim ve dönüp bakınca dikkatle Will'i izleyen Cassian'ı gördüm. Bir an için gerçekten de, onu tanıyabilecek başka kimse olmadığını düşünmüştüm oysa. Gözlerimi ondan ayırmıyor, şimdi *kendi çöplüğüne girmiş olan* Will'e dikkatle baktığını idrak etmeye çalışırken sıkışan ciğerlerime, güçlükle de olsa hava çekmeye çalışıyordum. Uçurumdan yuvarlanırken neredeyse öldürdüğü çocuğa baktığını. Hissettiğim sefillik içimi kasıp kavuruyordu.

Cassian'ın bu kavgayı bitirmesine hiçbir şey engel olamazdı. O Tamra gibi değildi. Öldürmek onun özünde, tabiatında vardı. Oniks drakileri binlerce yıldır düşmanlarını öldürürdü, en iyi yaptıkları şey buydu. Ve şimdi ben de, kendimi böyle bir kabusun içinde buluyordum.

Yeniden Will'e baktım. İlkokula birlikte gittiğimiz iki silahlı muhafız, onu bir tutsak gibi kollarından yakalamıştı. Eğer şanslıysa, Will'in gerçekten ne olduğunu... benim için ne ifade ettiğini anlamazlar ve sadece, her ne kadar işe yaramıyor gibi görünse de, Nidia onu gölgelendirdikten sonra buradan gitmesine izin verirlerdi. Ben sakin kalmayı başarabilirsem elbette. Will hiçbir şey belli etmezse. Cassian bir şey söylemez ya da *yapmazsa.*

Cassian'a korku dolu bir bakış attım. Sessizce, bir şey söylememesini istiyor gibiydim. Susmasını ve Will'in hayatını bağışlamasını ister gibiydim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana bakarken yüzünü kaplayan ifade gergin, neredeyse acı doluydu. "Lütfen," dedim dudaklarımı kımıldatarak ve Miram, her an saldıracakmış gibi duran bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak çıkıp geldiği için daha fazlasına cesaret edemedim.

"Yürüyüşçü mü?" diye sordu.

Cassian gözlerini benden ayırmadan cevapladı. "Öyle görünüyor."

"Tamra'yı mı deneyecekler?" dedi merakını gizleyemeyen Corbin.

"Muhtemelen," dedi Miram, parmak uçlarında yükselerek *yürüyüşçüyü* görmeye çalışırken.

Çok meraklı görünmemek ve Will'le birbirimizi tanıdığımızı belli etmemek için daha fazla yaklaşmamaya çalışıyordum.

"Gençmiş," diye mırıldandı Miram. "Yakışıklı da."

Az homurdandı. "İnsan standartlarına göre fena değil sanırım."

"İnsan standartlarına göre," diye onayladı Miram ve bana sinsi bir bakış attı. "Sen ne düşünüyorsun, Jacinda? Yakışıklı insanlar konusunda uzman olan sensin. Nasıl, iyi mi bari?"

Sinirden yüzüm yanmaya başlasa da, attığı taşlara sessiz kalıp sinirlenmemeye çalıştım.

"Bu kadarı yeter, Miram," dedi Cassian.

"Bakın," diye araya girdi Corbin hemen. "Onu eve götürüyorlar." Sessiz sessiz gülüyordu. "Çocuk neye uğradığını şaşıracak."

Will kulübeye doğru giderken bana bakmadı ama onun da varlığımı hissettiğini biliyordum. Tıpkı benim onu hissettiğim gibi. Tüm vücudum, onun varlığına tepki olarak zonkluyordu. Ne düşünüyordu acaba? Sürünün yakınlarında dolaşmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor olması gerekirdi. Gerçekle yüzleşmek acıydı. *Ben onu unutmayı ne kadar denesem de, o beni hiç unutmamıştı.* Bu, onu benden daha mı güçlü yoksa daha mı zayıf yapıyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İki muhafızın dışında herkes içeri girmiş, onlarsa dışarıda beklemeye devam etmişlerdi. Eğer her şey yolunda giderse, Nidia en iyi yaptığı şeyi yapacak, Jabel de ona eşlik edecekti. Ve sanırım, Tamra da. Sonra Jabel'in yeteneğinin Will üzerinde etkili *olacağını* fark edince panikledim. Ya Jabel başarılı olur da Will o kulübeden kafası karışmış ve afallamış halde çıkarsa? Zihnini dolduran yalanlar yüzünden gerçekle kurguyu birbirinden ayırt edemezse?

Parmaklarımı canım acıyana kadar sıkıp durdum. Beklemekten ve hatırlayacağını ummaktan başka, yapabileceğim bir şey yoktu.

Peki ya sonra? Will, sürünün... benim nerede olduğumu biliyor olacaktı. Beni görmüştü. Geri gelecekti. Ve eğer yine yakalanırsa, onun farklı olduğunu anlarlardı. Gölgelendirilemediğini.

"Hadi," dedi Cassian kolumu tutarak. "Seni eve götüreyim."

Bir an için karşı çıktım ama elbette gitmem gerekiyordu. Buralarda oyalanıp da birilerine bu kişiyle bir alakam olduğunu düşünme fırsatı vermek, yapmam gereken son şeydi.

Dönüp Cassian'ın önümden gitmesine izin verdim. Aklımda, kalbimin her atışında yankılanan bir düşünce vardı: Sözünü tutmuş. Benim için gelmiş.

Kendime engel olamayarak dönüp kulübeye bakmaya başladım ama Cassian beni durdurdu. "Arkana bakma, Jacinda."

Kendimi önüme bakmaya zorluyordum. Haklıydı. Will'in beni hatırlamış ve buraya gelmiş olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onunla gidemezdim. Kalbimin, aklımın önüne geçmesine izin veremezdim. Hiçbir şey değişmemişti. Biz hâlâ tehlikeli bir kombinasyonduk. Ateşle barut gibi.

Cassian eve gelene dek hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Annen nerede?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben içeri girip bakarken, ona da beklemesini işaret ettim. Annem odasında televizyon izlerken uyuyakalmış, yüzüne ise son zamanlarda hiç göremediğim bir rahatlama ifadesi yerleşmişti. Sessizce yatağının yanından geçip televizyonu kapattım ve kapıyı çekerek oturma odasına, Cassian'ın yanına döndüm.

Saydam, koyu renk gözleri beni delip geçiyordu. "Burayı nasıl..."

"Eminim bu bir tesadüftür. Kasabaya çok yaklaşmış, devriyeler de onu alıp getirmiştir," diye cevapladım hemen. Will'in, gölgelendirilmeye dayanıklı olduğunu fark etmesini istemiyordum.

Bana kızgın bir bakış attı. "Jacinda, o masum bir yürüyüşçü değil."

"Evet, biliyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O bir avcı." Gözlerimi dikmiş Cassian'a bakarken, odaya derin bir sessizlik hâkim oldu. "Peki neden bir şey söylemedin?"

"Bundan sonra söylemeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Söyleyecek misin?"

Çenesini inatçı bir şekilde dışarı çıkardı ve evet diyecek gibi oldu ama sonra derin bir nefes alıp başını çevirdi. Kendisine mi yoksa bana mı kızdığını anlayamamıştım.

"Niye söyleyeyim, benden nefret etmen için mi? Yoksa onu gözlerimin önünde öldürmelerini izlemek için mi? Bu hiçbir işime yaramaz."

Artık Cassian'ın *beni* gerçekten de önemsiyor olabileceğine şaşırmadan ona bakıyordum. Beni önemsiyordu, olduğum şeyi değil. O benim düşmanım değildi, bana yardım etmek istediğini biliyordum. Aksi halde neden aklımdan söküp atmam gereken bir çocuğu koruma zahmetine girecekti ki?

"Ondan vazgeçmek zorundasın, Jacinda."

Başımı sallayıp onunla aynı fikirde olduğumu gösterdim ama hareket canımı yakmış, şakaklarımı zonklatmıştı. "Biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama bunu *onun da* bilmesi gerekiyor," dedi. Ses tonundaki net ifadeyi kaçırmak imkânsızdı.

Gözlerine bakınca söylemek istediği esas şeyi anladım. "Onunla konuşmamı mı istiyorsun?"

"Sürüden yeteri kadar uzaklaştıktan sonra onunla yüzleşmek ve ilişkinizin neden bittiğini anlatmak zorundasın. Gölgelendirildiği için kafası karışmış olabilir ama ona bunları anlatmak zorundasın."

Bunu söyleyince ona bakamadım, Will'in *gölgelendirilemediğinden* şüphelenirken bunu yapamazdım. Cassian bunu bilse, yine onu öylece bırakır mıydı?

Bana doğru bir adım atıp çenemi tuttu ve başımı kaldırdı. "Ona, ailesini buranın temiz olduğuna ikna etmesini söyle. Burada hiç draki olmadığına. Taşındığımıza. Onu dinleyeceklerdir." Söylemeye çalıştığı şeyi kelimelere dökememişti. *Onu dinleyeceklerdir, çünkü kanı farklı. Çünkü o bizi hissedebiliyor.* Cassian da eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı, böylelikle nefesini hissedebiliyor ve öpüştüğümüzü hatırlıyordum. Bunlar beni ürütmediyse de sonraki kelimeleri kesinlikle bunu başarmıştı. "Onu bir daha burada görürsem, benden nefret edecek olsan da gerçeği söylerim. Bu kez onu korumam. Anladın mı?"

Başımı salladım, boğazıma bir yumru oturmuştu.

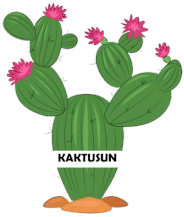
"Haydi." Ön kapıyı açıp sisin içine doğru bir adım attı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Onu muhtemelen her zamanki yere bırakırlar. Will çıktığında senin de orada olmanı istiyorum."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

Saklandığım ağacın içinde sessizce nefes alıyordum. Kasabaya giren yabancıların gölgelendirildikten sonra bırakıldıkları noktayı gözlerken ağacın sert kabuğu çıplak bacaklarımı çiziyor, dikenler her tarafıma batıyordu. Burası, bu civardaki tek resmî yol olan dağın içlerine doğru ilerleyen ana yoldan fazla uzakta değildi. Buraya ondan önce gelebilmek için koşturduğum için kalbim hâlâ küt küt atıyordu.

Devriye ekipleri ağaçların arasında sessizce yürüyor olsa da, yaklaştıklarında çıkardıkları hışırtıyı hâlâ duyabiliyordum. Ludo omuzunda Will'le bu tarafa geliyor, Remy de onu takip ediyordu. Korkuyla, Will'i bir çöp torbası gibi yere bırakan Ludo'yu izliyordum. Will'in canı yanmış olmalıydı. Eğer hâlâ ayık olduğu halde, şüphelendiğim gibi baygın numarası yapıyorsa, böylesine kaba bir davranışa rağmen tepkisiz kalarak iyi iş çıkarıyor demekti.

İki draki de bir süre ona bakmayı sürdürdüler. Remy, Will'i ayağıyla dürtüyordu.

"Hadi," dedi Ludo. "Acıktım."

Onların ardından birkaç dakika bekleyip etrafı kolaçan ettim. Hareket eden hiçbir şeyin olmadığına ve ikisinin de gerçekten gitmiş olduğuna emin olmaya çalıştım. Ama Will yerde kıpırdamadan yatıyordu, ölü gibiydi ve daha fazla bekleyemezdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağaçtan inip hızla onun yanına gittim. Belki de ben yanılmıştım. Belki de numara yapmıyordu. Belki de gölgelendirilebiliyordu.

Üzerine eğildim, nereye dokunacağıma karar veremediğimden ellerimi öylece havada tutuyordum. "Will." Adı birden ağzımdan çıkmıştı, fısıltıyla. Sanki yüksek sesle söylemeye korkuyormuşum gibi. Sanki adını söylemek, onun burada oluşunu gerçekdışı kılacak ve Will bir puf sesiyle ortadan kaybolup etrafımızı saran sise karışacaktı. Tıpkı buraya döndüğümden beri, çoğu parçamın kaybolduğu gibi.

Ben böyle kasvetli düşüncelere boğulurken, Will gözlerini açtı. Bir anda ürküp geri çekildim, afallamıştım. O güzel, kıvrımlı dudaklarıyla gülümsedi. Şekli ve dokusu aklıma sonsuza dek kazınmış olan dudaklarıyla.

Rahatlamıştım, derin bir nefes alıp bir kez daha adını söyledim. Bu kez kendimden emindim. "Will."

Bir hamlede ayağa kalktı, gölgelendirilen insanlarda görülen sersemlikten hiçbir iz taşımıyordu. Demek ki haklıydım. Draki kanı ona bağışıklık kazandırmıştı.

Bana doğru yürüdü ve ortada buluştuk. Ama sonra kendime geldim ve yapmam gerekeni hatırlayarak birbirimize dokunmadan önce geri çekildim. Elimi de onu uyaracak şekilde kaldırmıştım, fısıldadım. "Burada ne arıyorsun?"

"Seni." Ses tonu her yanımın titremesine sebep olmuştu. O kadife tını tüm bedenimi ürpertiyor ve bana zaten bildiğim şeyleri söylüyordu. Beni unutmadığını, hâlâ beni istediğini. Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum.

Hiçbir şey değişmemişti. Onun yanındayken hep böyle oluyordum. Will'i unutma ve hayatımdan çıkarma fikri, ondan uzaktayken daha kolaydı.

"Buraya gelmemeliydin. Çok tehlikeli bir iş yapıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacinda." Bana sanki aklını kaçırmışım gibi bakıyordu. "Benim." Elimi tutup beni kendine çekti.

İşte buna karşı *koyamazdım*. Doğru ya da yanlış, bencilce ya da değil. Kendimi bırakacak, onunla bu anın tadını çıkaracaktım. En azından bunu yapabilir, kendime yetecek kadar Will'e maruz kalabilirdim. En azından bunu yaparak onsuz geçireceğim günlerin acısını çıkaracaktım.

Beni kollarına alıp o kadar sıkı sarıldı ki kaburgalarımdan birinin kırılıp kırılmadığını merak ettim. Gölgeli yüzüne bakıyor ve ay ışığının izin verdiğinden fazlasını görmeye çalışıyordum.

Ama yapamazdım. Bu kadarı yetmek zorundaydı.

Elimi yanağına koyup onu okşamanın keyfine vardım. Kalbim, bu basit dokunuşla bile olsa Will'i hissetmenin heyecanıyla deli gibi çarpıyordu. Bunu bir daha asla hissedemeyeceğimi sanmıştım.

"Beni hatırladın," diye fısıldadım, karanlıkta ışıldayan gözlerine bakarak. "O geceyi hatırladın..."

"Herkes kafası karışmış halde uyanınca neler olduğunu anladım. Bana Nidia'yı anlattığını hatırlıyordum, Tamra'nın da onun gibi olduğunu düşündüm. Bu yüzden ben de onlar gibi davrandım." Güldü ve çatallı sesi kulak tırmalayıcıydı. "Kuzenlerim hâlâ başlarına ne geldiğini bilmiyor. Akıllarına gelen tek olasılık, birinin onlara uyuşturucu verdiği."

"Sadece sen mi hatırlayabiliyorsun?" Kuş gibi hafiflemiştim.

"Evet. O gece diğerleri için tamamen kayıp."

Onlar için. Kederle ona, ışıldayan gözlerine bakıyor ve neden Will'in böyle özel olduğunu sindirmeye çalışıyordum.

Kan.

"Çünkü sen de bizim gibisin," diye mırıldandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?" Geri çekildi. Sesinin titremesi, ne demek istediğimi anladığını gösteriyordu. Hem de istemediği kadar.

Derin bir nefes aldım, giderek daralan boğazım bunu güçleştiriyordu. "Yani belli ki sen bize bayağı benziyorsun. Bir gölgelendiricinin yeteneği, diğer drakiler üzerinde çalışmaz. Sana da gölgelendirmeye karşı dayanıklı olmana yetecek kadar draki kanı verilmiş olmalı. Bu da bizi nasıl bu kadar iyi hissedebildiğini... bizi nasıl bu kadar iyi takip edebildiğini açıklar. Sen de bizim gibisin."

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık, onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Başka neleri farklıydı? İnsanlarda olmayan başka ne özelliği vardı? Bize benzeyen? Drakilere benzeyen?

Başımı salladım. Bu kadarı çok fazlaydı ve bunu bilmenin yolu yoktu. En azından şimdilik. İlerleyen zamanlarda da öğrenip öğrenemeyeceğimizi bilmiyordum. Ama zaten fark etmezdi, değil mi? Çünkü biz sadece şu an birlikteydik. Bizim bir yarınımız, geleceğimiz yoktu.

"Bu seni iğrendiriyor mu?" diye sordu. "*Ben* iğrendiriyor muyum?"

Ne sormaya çalıştığını bilsem de buna cevap vermek zordu. "Bunu yapmayı sen istemedin, biliyorum ve bunun sayesinde hayattasın... ama yine de bu, damarlarında akan şeyin çalıntı kan olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Drakilerin katledildiğini... senin için."

"Biliyorum." Karanlıkta ışıldayan gözlerini kırpmıyordu bile. "Söylediğin hiçbir şeyi inkâr edemem. İş sona erene kadar babamın bana ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Bunu biliyorsun, değil mi? Bana inanmak zorundasın."

"İnanıyorum zaten."

Nefesi yavaşladı. "Bazen, geceleri, onları *hissediyorum*. Rüyalarımda."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre gözlerimi kıstım, içimi kemiren korkuyu dile getirmek zorundaydım. "Babam da onlardan..."

"Hayır! Bu mümkün değil. Aklından bile geçirme. Biz burada avlanmaya başlayalı bir yıldan biraz daha fazla bir zaman oldu sadece."

Rahatlamıştım. "Senden asla iğrenemem, Will. Sana, bunu yapamayacak kadar fazla değer veriyorum."

Elleri sırtımda gezininceye ürperdim. Ve kendime, buraya neden geldiğimi hatırlattım.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum oyalanmak için, geri çekilip kendimi onun kollarında olmanın verdiği o muhteşem histen arındırmam gerektiğini biliyordum. İşi daha da zorlaştırmadan ondan uzaklaşmam gerektiğini.

Daha da zorlaştırmak mı? Neredeyse gülecektim. Zorlaşacağı kadar zorlaşmıştı zaten.

"Bu seni aramak için buraya üçüncü gelişim," diye itiraf etti.

"Tek başına mı?" Gerilmiş ve başka bir avcının çıkmasını bekler gibi etrafa bakınmaya başlamıştım.

"Şu anda tekim," diye temin etti beni. "Geçen sefer ailemle gelmiştim ama ben kaçtım. Onlar..."

"Avlanırken," diye tamamladım, sesim güçlükle çıkıyordu.

Bu ormanda avcıların gezdiğini bilmek çok korkutucuydu. Kasabanın bu kadar yakınında. Üstelik artık onların da bir yüzü vardı, eskisi gibi kâbuslarda görülen öcüler olmaktan çıkmışlardı. Sahneyi gözümün önüne getirebiliyordum. Will'in babası, amcaları, kuzenleri. Xander ve Angus. Buradalardı. Kısa bir süre önce.

Buraya bir kez daha gelme cüretinde bulunmasına kızarak başımı salladım. Bu çok büyük bir riskti. Hem sadece kendisi için de değil, sürüdeki herkes için. "Burada olman çok tehlikeli. Kasabanın yakınlarına gelmemeliydin. Bu gece kim olduğunu biliyor olsalardı..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeniden başımı salladım. Will'i bir daha göremeyeceğim için kaybetmek başkaydı, sürüdeki kardeşlerim tarafından öldürüldüğü için kaybetmek başka...

Bunu kaldıramaz, yıkılırdım.

"Beni dağda yürüyüşe çıkan bir çocuk zannettiler."

"Tamra ve Cassian seni tanıdı."

"Ama bir şey söylemediler."

Haklıydı. "Benim için. Benim için sessiz kaldılar. Ben de seni, ailenin artık burada avlanmasına engel olmaya ikna edeceğime söz verdim." Derin bir nefes aldım. "Ve senin buraya tekrar gelmemeni sağlayacağıma..."

"*Buna* söz mü verdin?" Ses tonu azarlar gibiydi. "Kime peki? Cassian'a mı? Senin yanına yaklaşmamı istememesine hiç şaşırmadım."

Bunu inkâr etmek, Cassian'ın yalnızca doğru olan şeyi yapmak istediğini söylemek isterdim. Kıskançlıktan ya da beni sahiplenmek istediğinden değil, böylesi daha güvenli olduğundan bunu tercih ettiğini.

Acı içinde gözlerimi kapattım ve bir şey söylemedim. Kısa bir süre önce Cassian beni, şimdi Will'in tuttuğu gibi tutuyordu. Buna izin vermiştim, beni öpmesine izin vermiştim.

Boğulur gibi bir sesle ondan uzaklaştım, kendimi ihanet etmiş gibi hissediyordum. Beni Cassian'ın kollarına iten şey yalnızlık ya da zayıflık olsa bile... bu *hoşuma gitmişti*.

Will beni kendine çekti. "*Sen* ne istiyorsun? Gitmemi ve bir daha asla dönmememi mi?"

Hiç karşı koymadan kollarına atıldım, bu konuda çok zayıftım. Onu çok özlemiştim. Will'i geçmişte bırakabileceğimi, kendime sürüde bir hayat kurabileceğimi düşünmüştüm ve bu düşünce beni öldürüyor olsa da, şu an yaptığım daha da kötü olabilirdi. Ona dokunup tanıdık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kokusunu içime çektikten ve ona tekrar sahip olduktan sonra yeniden vedalaşmak. Bu da yeniden cehenneme dönmek demekti.

Karanlığa bakıp yüzünün ne kadarını görebiliyorsam aklıma kazımaya çalıştım. İnsanın canını yakacak kadar güzeldi. Derin gözleri, koyu renk kaşlarının altında kayboluyordu. Her zamanki gibi asi davranan saçıysa yine alnına düşmüş, kaldırmam için bana yalvarıyor gibiydi. Ağzı, dudakları.

Hepsini, yalnız kaldığım o karanlık anlarda düşünebilmek için zihnime kazıyordum, Will'i ruhuma mühürleyebilmek için.

Kollarımı tutan parmakları gevşedi. "Yani bizden vaz mı geçiyorsun, Jacinda?"

Gölgeler içindeki yüzüne baktım. "Bu çok tehlikeli. Sadece bizim için de değil, herkes için. Bizim yüzümüzden sayısız can tehlikeye girecek."

Ellerini kollarımdan yüzüme kaydırdı, artık bu kadarı çok fazlaydı. Geniş avuçları, bana dokunurken son derece nazik olan güçlü parmakları. Gözlerim yanıyordu. Ağlamamak için sürekli gözlerimi kırpıştırmaya başladım.

"İnancın nerede kaldı?" Parmaklarını yanaklarıma hafifçe bastırıyordu. "Bir yolunu buluruz biz."

Başımı hayır anlamında salladım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Sana zarar mı verdiler?" Sesi tizleşir gibi oldu ve ellerini daha sıkı bastırdı. "Geri döndüğünde sana..."

"Hayır," dedim hemen. "Ben iyiyim. Ama cezayı hak etmediğimi de söyleyemem, Will. Kendimi avcılara gösterdim ben."

"O zaman bunu sadece kendi aramızda halledelim. Sürü olmadan. Avcılar olmadan. Başkalarını tehlikeye atmamız gerekmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaçalım."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söylediğini idrak etmeye çalıştığım sırada, bir an için umudun kalbimi doldurmasına izin verdim. Ben. Will. Ve hepsi bu kadar. "Nasıl? Nereye gideceğiz?"

"Neresi olursa."

Birden tüm hevesim söndü. İyi bir planı olduğunu sanıyordum, gerçekten bir şansımız olabileceğini. "Bu sadece bir hayal, Will." Yanağını okşadım. "Güzel bir hayal."

Dokunduğum an geri çekildi; sonunda reddedeceksem, sevmemi de istemiyor gibiydi. "Öyle kalmak zorunda değil. Gerçek de olabilir, Jacinda. Benimle gel ve bunu gerçek yapalım."

Bu kadar boş bir umuda kapılmamı sağlamaya çalıştığı için giderek öfkeleniyordum. "Nasıl?" diye sordum. "Nereye gideceğiz? Nasıl yaşayacağız?"

"Büyükanneme gideriz. O bize yardım eder, böylece bir süre idare edebiliriz."

Şaşırmıştım. "Büyükannen mi?" Bir büyükannesi olduğunu ilk kez duyuyordum ama sonra, Will'le birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey olduğunu fark ettim. Önemli şeyleri biliyorduk, sırları. Ufak tefek şeyler ise o hengâmede unutulmuştu. Oysa ben, birlikte olabilsek de onları öğrenebilsem diye yanıp tutuşuyordum. Zamanımız olsa, fırsatımız olsa... normal ve basit hayatlarımız olsa diye.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonsuza dek orada kalamayız elbette. Babam eninde sonunda nerede olduğumu tahmin edip peşime düşer ama en azından, büyükannem bize başlangıç için yetecek parayı verebilir…

Başımı salladım, hâlâ söylediklerini anlamaya çalışıyordum. "Büyükannen neden bize yardım etsin ve bunu babana söylemesin ki?"

"Çünkü o annemin annesi ve babamı sevdiği de pek söylenemez. Annem öldükten sonra babam onun beni görmesine hiç izin vermemiş. Bana hep, onun her şeye burnunu sokan biri olduğunu söylerdi. Hastalandığımda ise…" Yüz ifadesi değişti. "Gelip ziyaret etmesini engellemiş."

Will *söylemese* de, ben anlıyordum. Babası, Will'e draki kanı enjekte ederken kayınvalidesinin ayak altında dolaşmasını istememişti.

Will'in büyürken ona, kaybettiği annesini hatırlatacak bir şeye ne kadar çok ihtiyaç duymuş olabileceğini düşününce içimi bir hüzün kapladı. Hastalandığı zaman yanında olan tek insan, pek de sıcakkanlı ve iyi biri olmayan babasıydı. Will'in çocuksu yüzünü hayal edince içim burkuldu.

Yalnızlığı benimle konuşuyor, içimde kendi yaralarını yansıtan bir yer buluyordu.

"Çok uzakta değil, Big Sur'da[1] yaşıyor."

"Yapamam," dedim ama sözcüğün ağzımda bıraktığı tat bile hiç hoş değildi.

"Yapmam demek istiyorsun," dedi suçlayarak. "Cassian yüzünden mi? İkiniz…"

"Hayır," diye çıkıştım. "Bu öyle bir şey değil, Will. Herkes bana yüz çevirmişken o benimle arkadaşlık ediyor."

"Arkadaşlık. Elbette. Eminim ki senden tek beklentisi budur."

1 Kaliforniya'nın bir bölgesi. (ed.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilemem, *benim* tek beklentim bu ama." Öpüştüğümüzü hatırlayınca yüzüm alev alev yanmaya başladı. Bir anlık dalgınlığıma gelen ve herkese ihanet etmeme sebep olan bir öpücük. Will'e. Tamra'ya. Hatta Cassian'a. Hatta kendime.

Alınlarımız birbirine değene dek eğildi ve "Yani Cassian'ı sevmiyorsun... ama buna rağmen benim de hayatından çıkmamı istiyorsun?" diye fısıldadı.

Bu kez sadece başımı sallayarak onaylayabilmiştim. Bu oyunu sürdürmek canımı çok yakıyordu. Kasabaya döndüğümden beri kendimi en canlı hissettiğim an bu andı, onun yanında olduğum an. Kendimi, onu unutabilirim diye kandırmaya başladığımdan beri.

Zaafımı fark etmiş gibi ellerini yeniden yanaklarımda gezdirip saçlarımı okşamaya, dalgalarıyla oynamaya başladı. "Bizden vazgeçmeye hazır mısın? Gerçekten buradan şehre inip bir daha da asla gelmememi mi istiyorsun? Seni unutmamı?"

Sesinin keskin tınısı ve resmettiği senaryo karşısında titremiştim. *Hayır. Hayır, bunu istemiyorum. Ama böyle olmak zorunda...*

"Söyle bana, Jacinda. Evet de ve gideyim. İstediğin bu mu? Beni bir daha görmemek mi?"

Boğazıma bir hıçkırık takıldı, kararlılığım yok oluyordu. "Hayır. Hayır."

Sonra beni öptü. Yoğun ve aç bir öpücüktü bu. Elleri saçlarıma gömülmüştü.

Soğuk dudakları, içimde dinmek bilmeyen ateşe karşı bir şoktan farksızdı ve kalbimdeki yara sızlasa da sağlam durmaya çalışıyordum. Duygularım kontrolü ele geçirmiş gibiydi. Will bastırmaya çalıştığım tüm hisleri ortaya çıkarıyor, ben de ona aynı hararetli öpücükle, aç bir hayvan gibi karşılık veriyordum. Ona aç bir hayvan.

Birden beni korkutacak kadar net bir kanıya vardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ondan vazgeçemem.

O benim diğer yarımdı. Herkesten ve her şeyden farklı olmanın, önüne çizilen yolda yürümek istememenin ne demek olduğunu anlıyordu. Biz aynıydık. Bir elmanın iki yarısı gibi.

Kulağıma fısıldamasına yetecek kadar bir nefes aldı. "Bir yolunu bulacağız..." İrkilmiştim. O beni öpüyor, ben de ona bağlanıyordum. Göğsümdeki alevler, boğazıma tırmanmaya çalışıyordu. Kolunu bana dolayarak düşmeme engel oldu.

Ben dudaklarının ve beni tutan ellerinin büyüsüyle *onun* akıntısına kapılıp sürüklenirken etrafımda renk cümbüşleri oluyor, karanlıkta uçuşan noktacıklar dans ediyordu.

"Tamra," dedim kız kardeşimi ve yeni sahip olduğumuz yakınlığı düşünerek. "Onu nasıl bırakırım bilmiyorum."

Sonra içimde bir şey uyandı, kendi kendine açılan bir kilit gibi. Tamra'nın bana ihtiyacı yoktu. Sürüde kendine bir yer bulmuştu ve artık Cassian'ı vardı. Üstelik ben çekip gidersem, Cassian nihayet ona başka türlü bakabilirdi. Belki de ikisine bir şans vermek için gitmem *gerekiyordu.*

Öte yandan annem, bambaşka bir durumdu. Sürüden kaçmama memnun olurdu, orası doğru. Hatta o da benimle gelmek isteyebilirdi. Ama bunu yapabilir miydim? Onu, Tamra'yla benim aramda bir seçim yapmaya mecbur bırakabilir miydim? Yoksa sadece beni değil de onu seçmesinden mi korkuyordum?

"Jacinda." Will düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi derin bir nefes aldı ve sıcaklığını yanağımda hissettim. "Sadece bir düşün. Tek istediğim bu..."

Şimdilik. Söylemese de biliyordum. Will benden vazgeçmeyecekti, birlikte olmamızı istiyordu. Ben onu kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçimi bir mutluluk kapladı ve onun sevinciyle başımı salladım. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"İki hafta sonra yeniden buluşalım."

Nefesim kesilmişti. İki hafta. Çok uzun. Sonra onun buraya gelmesinin ne kadar zorlu bir süreç olduğunu hatırladım. Ne yaptığını fark ettirmeden ailesinden kaçması kolay bir şey değildi.

Yine de Will'in beni bir kez daha bırakıp gitmesi düşüncesi ağır geliyordu. İki hafta benim için bir ömür gibiydi. Güçlükle yutkunup tişörtünü tuttum ve onu kendime çektim.

Etrafımızdaki karanlık alana göz gezdirdi. "Aynı yerde, tamam mı?"

Bu bir çözümdü, en azından şimdilik. Henüz verilmiş bir karar yoktu ama en azından onu yeniden göreceğim kesinleşmişti. *Buna*; yüzümde gezinen ellerine ve beni öpen dudaklarına kavuşacaktım.

Ve bu yeterliydi. Buna tutunarak iki hafta daha dayanabilirdim.

"Tamam," dedim titrek bir sesle. Gitmesini hiç istemediğimi belli etmemeye çalışıyordum. Ne kadar güçsüz olduğumu görürse, beni şu an onunla gitmeye ikna etmeye çalışırdı. Ve bu ne kadar cazip bir teklif olursa olsun, evet diyemezdim.

"Anlaştık o zaman." Sesindeki özgüveni duyabiliyordum. Bir sonraki buluşmamızda onunla kaçacağımı düşünüyordu.

Belki de gerçekten kaçardım.

"Öğle vakti," dedim. Gün içinde kaçmak daha riskliydi ama en azından böylece onun gözlerinin altın renginden yeşile, yeşilden kahverengiye dönüşmesini izleyebilir, parlak kahverengi saçlarını görebilirdim. Hepsini çok özlemiştim.

"Burada olacağım."

"Ben de." Bir şekilde. Hiçbir şey bana engel olamazdı. Belki de bu, eninde sonunda vermem gereken o kararın cevabıydı.

Onsuz yaşamaya dayanamıyorsam, başka ne şansım vardı ki?

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13

Kasabaya gelince çömeldim ve uzun çimenlerin arasına saklandım. Girişi koruyan nöbetçiye bakarak kendimi toparlamaya çalışıyordum. Cassian, rahatça dışarı çıkabilmem için onun dikkatini dağıtmıştı.

Parmağımı ısırarak Cassian'ın geri dönünce neler yapmam gerektiğini söylediğini düşünüyordum. *Sorun olmaz. Nöbetçi dışarı çıkmana izin verdiğini sürünün bilmesini istemeyecektir.*

Haklı olmasını umarak ayağa kalktım ve kemerli girişe doğru kendimden emin adımlarla yürümeye başladım. Kendime güveniyor olmasam da rol yapmakta iyiydim.

"Merhaba Levin," dedim. Ses tonum son derece normal ve telaşsızdı. "N'aber?"

Levin sesimi duyunca olduğu yerde sıçradı, deniz mavisi gözleri kocaman açılmıştı. "Jacinda! Sen ne..." Parlak bakışlarını suçluluk duygusuyla arkasına çevirdi; sanki Severin bu başarısızlığını görmek için orada bekliyormuş gibi. Çok daha kısık bir sesle, tükürükler saçarak cümlesini tamamladı. "Dışarıda ne arıyorsun sen?"

Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Yürüyüşe çıkmıştım." Parmak uçlarımda ileri geri sallandım. "Senin de birkaç saat önce yaptığın gibi, değil mi? Burayı koruyor olman gerekirken."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karanlıkta, nemli sis etrafımızı dalga geçer gibi sararken bile yüzünü saran kızarıklığı görebiliyordum. "Ee, evet."

"Bak, büyütülecek bir şey yok." Omuz silktim. "Yani, kimseye söylemem..." Sesimi yavaşça azaltarak ne demek istediğimi belirttim.

"Tamam," dedi hemen. "Ben de. Geç." Arkasını gösterdi. "Devam edebilirsin."

Gülerek yanından geçtim. "Sağ ol."

Nidia'nın evine yaklaşınca tereddüt ettim, dudaklarımdaki tebessüm kaybolmuştu. Pencerelerde ışık yoktu. Nidia da Tamra da Will'i gölgelendirirken yorgun düşmüş ve uyuyakalmış olmalıydı.

Başımı gökyüzüne kaldırıp kız kardeşimi düşündüm; kendisi için hâlâ yeni ve muhteşem bir şey olan bu durumun mutluluğuyla, simsiyah gecenin içinde parıldıyor olmalıydı.

Birden, etrafımı saran ürkütücü sessizlik bozuldu. Çakıl taşları, yürüyen birinin ağırlığı altında ezilir gibi ses çıkarıyordu. Nabzım hızlanmış, boynumdaki damar zonklamaya başlamıştı. Aklıma gelen ilk şey, Levin'in fikrini değiştirdiği ve beni teslim etmek için peşime düştüğü oldu ve durdum.

Yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirerek döndüm. Onu dışarı çıktığımı kimseye söylememeye yeniden ikna etmeye hazırdım.

Ama kimse yoktu.

Kaşlarımı çatıp etrafa bakınınca uzaktaki güvenlik kulübesinde gezinmeye devam eden silüetini gördüm. Ve kasabayı saran uçsuz bucaksız gri bir deniz gibi görünen sise bakarak kendi etrafımda bir tur attım. Buhar, cildimi nemlendiren parlak bir tabaka gibi üzerime yapışıyordu.

Ama etrafımda kimse yoktu.

Bir rüzgâr esti ve sis biraz olsun dağıldı. Yüzüme değen saçlarım dalgalanıyor ve yanaklarımı gıdıklıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çıt.

Nihayet birini göreceğim umuduyla dal çıtırtısına döndüm, uzun saçlarım yüzüme çarpıyordu.

"Merhaba?" Sesim gecenin içinde çınlıyordu. "Kim var orada?"

Duman gibi görünen havaya bakarak gece devriyesinden birinin çıkıp gelmesini bekledim ama hâlâ kimse yoktu. Gerilmeye başlayan derim içten içe yanıyor, savaş ya da kaç içgüdüm harekete geçmeye hazırlanıyordu. Devriyeden biri, varlığını gizlemezdi.

Yine de, yalnız olmadığım fikrinden kurtulamıyordum.

Kendimi sarar gibi ellerimi kollarımda gezdirdim ve arkama dönerek hızla ilerlemeye, bir an önce evime gidebilmek için sislerin arasında yürümeye başladım.

Neredeyse meydana gelmiştim ki bir ses, ayak seslerimi bastırdı.

"Hey."

Durup döndüm ve sisin içinde yavaş yavaş beliren Cassian'ı gördüm.

"Beni mi takip ediyordun?" diye sordum hemen. "Neden ses çıkarmadın?"

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Ben burada bekliyordum."

Gözlerimi sorgularcasına ona diktim ve sonra yine dönüp arkama baktım. Beni izleyen, gizli gizli peşimden gelen birini görecekmişim gibi.

Cassian, "Yaptın mı? Bir daha gelmemesini söyledin mi?" diye sorunca yeniden ona döndüm.

"Evet, söyledim." Söylemiştim. En azından en başta.

Bakışlarımı yere indirerek yürümeye devam ettim, kollarımı göğsümde kavuşturmuştum.

O da benimle gelmeye başladı. "İyi misin peki?"

"Olacağım." Başımı salladım. "Bugün... çok fazla geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum." Durdu ve beni omuzlarımdan tutarak gözlerime baktı. "Sen doğru olanı yaptın."

Doğru olan. Artık bunun ne olduğunu bilmiyordum. Boğazıma bir yumru takıldı. Konuşamıyor, bir yalan daha söyleyemiyordum. Sadece çekinerek başımı sallayabildim ve omuz silkerek ondan kurtulup döndüm. Cassian'dan uzak durmaya çalışıyordum. Varlığı aklımı karıştırıyor... suçluluk duymama sebep oluyordu. Öpüştüğümüz için. Ona bu gece söylediğim yalanlar için. Sürüyü sonsuza dek terk edip onun güvenini boşa çıkarma olasılığım olduğu için.

Yanımda yürümeye başlayınca ona küçük bir bakış attım, o an her şeyden çok yalnız kalmak istiyordum.

Anlamış gibi görünüyordu. "Yakalanırsan adını yazmasınlar diye seni eve kadar götüreceğim. Onlara Tamra'yı görmeye falan gittiğini, benim de sana eşlik ettiğimi söyleyebilirim."

Bu sözleri duyunca burada kalırsam hayatımın neye benzeyeceğini anlamıştım. Ve bu *kötü* bir hayat değildi. Cassian daima arkadaşım olup beni koruyacak ve sürünün beni yeniden kabullenmesine yardımcı olacaktı. Eninde sonunda, yeniden eski yerimi bulurdum; kendi payıma düşenleri *yaparsam* elbette.

Will'i unutabilirsem.

İçten içe, kendimi berbat hissetmediğimi gösterebilirsem. Her şey bana bağlıydı.

Parmaklarımı, hâlâ onu hissettiğim dudaklarımda gezdirdim. Neden bilmiyorum ama bunu asla unutamayacağımı düşünüyordum. Son birkaç haftada, kendimi onu geçmişte bırakabileceğime ikna etmiştim... hatta *bıraktığıma*. Ama bu gece beni haksız çıkarmıştı. O hep buradaydı ve burada olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günler sonra, annemin odasının önünde durmuş, hafifçe kapıyı çalıyordum. "Anne."

Televizyonun sesini duyabiliyordum. Vardiyası saatler önce bitmişti, bu yüzden bir süredir evde olduğunu biliyordum. Acıkmış olmalıydı ve lavaboda bulaşık falan yoktu.

Bir kez daha tıklattıktan sonra yavaşça kapıyı araladım ve karanlık odaya girdim. Bornozuyla yatağa uzanmış, gözlerini de ekrana sabitlemişti. Dağınık yatağına baktım, annem yatağını daima düzgün tutardı. Yatağın bu saatte dağınık olduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Komodinde, yarısı yeşil böğürtlen şarabıyla dolu bir kadeh vardı. Yanında da şişesi. Son zamanlarda ağzına şaraptan başka bir şey koymuyordu. Şarapla ne kadar yaşanırsa artık. Neden klinikten eve bu kadar şarap getirmesine engel olmadıklarını merak ediyordum. Şarap esas olarak tedavi amaçlı kullanılıyordu, tüketim amaçlı değil.

"Merhaba, anne."

Bir komedi dizisinin tekrarından gözlerini ayırıp bana baktı. "Merhaba, Jace. Günün nasıl geçti?" Gözleri donuk ve cansızdı.

Soruyu da öylesine soruyordu zaten. Laf olsun diye.

İçkiye teslim olmuş bir anneye nasıl tepki vermeliydim? Onu kendine getirmek için söyleyebileceğim –*yapabileceğim*– bir şey var mıydı?

"Güzel. İyiydi." Boğazımı temizledim, onu yeniden hayata döndürmek için elimden ne geliyorsa yapacaktım. Böyle kalmasına nasıl izin verebilirdim ki? Will'le kaçarsam, onunla kim ilgilenecekti? "Bu gece oyun salonunda jako gecesi var. Geçen akşamki turnuva yarıda kalmıştı, gidip izlemek istersin, hatta belki oynarsın diye düşündüm."

"Hayır," dedi hemen. "Pek kalabalığa karışacak havam yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elbette, diye düşündüm. *Tek yaptığın işe gitmek, ara sıra Tamra'yı ziyaret etmek ve her gece uyuyana kadar içmek. Kızlarını senden alan sürünün diğer üyeleriyle sosyalleşmek, senin için iyi vakit geçirmek anlamına gelmiyor olsa gerek.*

"Pekâlâ, evde kızlar gecesi yapalım o zaman," dedim. "Yemeği ben pişireyim mi?"

Bakışları bana kayınca bir haftadır yemek yapmadığının farkında mı acaba diye düşündüm.

"Olur," diye geveledi ama bu sözcüğün ağzından zorla, istemeye istemeye çıktığını biliyordum. Kimseyi yanında istemiyordu. Beni bile.

Yüzüme bir tebessüm yerleştirdim ve bu isteksizliğini fark etmemiş gibi yaptım. "Harika. Hazır olunca sana haber veririm." Yavaşça kapıyı kapatarak çıktım ve mutfağa gittim.

Tencereye su doldururken bir ses duydum. Gıcırdayan bir parke.

Ve hemen arkama döndüm. "Anne?"

Ses yok.

Sonra yeniden. Bir gıcırdayan parke daha. Oturma odasına doğru birkaç adım attım.

"Merhaba?" Birkaç dakika boş odaya bakarak bekledikten sonra başımı sallayarak mutfağa döndüm. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Bu, evde birinin varlığını ilk duyuşum değildi yine de son birkaç aydır yaşadıklarıma bakılırsa, bu kadar korkak olmamın normal olduğunu düşünerek iç geçirdim.

Ve aklım yeniden anneme kaydı. *Her şeye* karşı ilgisini yitirdiğini düşündükçe öfkeleniyordum. İçimde, yemeğin hazır olduğunu bile söylemememi söyleyen bir ses, ona meydan okuyordu. Ama söylemesem bile umurunda olmayacağını fark edince öfkem yerini hüzüne bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem çekip gitmişti. Odasında yatan kadın o değil, hayaletiydi ve onu geri getirmek, en azından bunu denemek zorunda olduğumu biliyordum. Bunu yapmadan, gitmeyi aklımdan bile geçiremeyeceğimi de.

Oturma odasının camından bakınca Az'i gördüm. Artık onu yalnızca okulda görebiliyordum ve yanında hep başka birileri oluyordu. Will'i tekrar göreceğim ve muhtemelen sürüyü terk edeceğim günden önce onunla baş başa konuşma isteği, içimi kemirip duruyordu.

Çabucak ayakkabılarımı giyip kanepeye oturdum ve bağcıklarımla boğuşmaya başladım. Aramızdaki bu soğukluğa bir son vermeye kararlıydım. Onu çok özlemiştim ve ilişkimizi düzeltecektim.

Kapının çalındığını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Az*. Görünüşe bakılırsa, sokakta onu kovalamama gerek kalmayacaktı. Kendisi bana gelmişti.

Ayaklarına kapanmaya hazır bir şekilde, çabucak kapıyı açtım. Fikrini değiştirmiş ve bu yüzden gelmiş olmasını umuyordum. Sonuçta daha önce de kavga etmiştik ama hiçbiri bunun gibi değildi. Bana sonsuza dek kızgın olacak hali yoktu ya.

Ama verandamda duran, Az değildi.

"Jacinda." Adımı söylerken, Cassian'ın dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı. Bu, o nadir gülümseyişlerinden biriydi ve bana, olmaması gerektiği kadar çekici geliyordu. Huzursuzca kımıldanıp durmaya başladım. Bunu istemiyordum. *Onu* istemiyordum. Kız kardeşim ona delicesine âşık olmasa belki isteyebilirdim. Will geri dönmeden önce Cassian'a ve onun çarpık tebessümlerine kapılma zayıflığını göstermiş olabilirdim ama artık olmazdı. Artık daha fazlasını istiyordum.

Will'i istiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O içeri girerken başımı iki yana salladım. Az'i yalnız yakalama fırsatını kaybetmiştim. Uzakta, giderek küçülen silüetine baktım ve kapıyı kapatıp kollarımı bağlayarak Cassian'a döndüm.

Gölgesi üzerime düşüyor, hadsizce yakınımda duruyordu. Olduğum yere çivilenmiş gibiydim, kımıldayamıyordum. "Ne istiyorsun?"

Konuşmadı. Sadece karşımda duruyor, bana yine içimi gördüğünü düşündürecek kadar derin bakan gözleriyle âdeta bedenimi tarıyordu. Her şeyin ardındaki gerçek beni gördüğünü düşündürecek kadar. Kızın. Drakinin. Etin, kemiğin, ve alevlerin. Ama öte yandan, eğer beni bu kadar iyi görüyorsa, Will'e veda etmiş olamayacağımı da biliyor olmalıydı. Ona yalan söylediğimi. Ona olan ihanetim aramızda dururken yüzüne bakmaya zorlandığımı.

Gözlerim, ağzına değince durdu; beni öpen dudaklarına. Göğsüm sıkışıp da nefesim daralmaya başlayana dek, bakışlarım orada takılı kalmıştı. Elini kaldırınca geri çekildim.

Başparmağı yanağımda gezerken kendimi aptal gibi hissediyor ve kımıldamıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Sana dokunuyorum."

Parmak uçları yanaklarımdan çeneme, oradan da alt dudağıma geçti. Dokunuşu son derece yumuşak ve cezbediciydi, ne istediğini biliyordum. Ellerinin hareketinden, beni tüketen bakışlarından anlıyordum. Adımı fısıldadı.

Bir an kendimi bırakmıştım. Ama sonra sıçrayarak ondan uzaklaştım.

Geri çekilmeme sebep olan şey, yaptığımın yanlışlığını fark etmiş olmam değildi.

Bir nefes sesiydi ve yalnız olmadığımızı biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14

Döndüm ve kız kardeşimle göz göze geldik. Yüzü kızarmış, yanakları neredeyse o mermer renkli yüzüne hakaret sayılacak bir kırmızıya bürünmüştü.

Önce buz kestim sonra yanmaya başladım. "Tamra." Sesimi kendim bile zor duyuyor, yalnızca boğazımdan yükselen acı dolu bir inilti hissediyordum. Buz renkli gözleri, Cassian'la ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Ne?" dedi meydan okurcasına. Sesi sert ve kızgın çıkıyor, her zamankinden de solgun gibi duran, ürkek ve kırılgan görünüşüyle tezat oluşturuyordu. "Nesi var? Onu bu kadar özel yapan ne?" Yalnızca Cassian'a bakıyor ve onu açıklama yapmaya mecbur bırakıyordu. "Söyle bana!"

"Hiç," diye araya girdim. "Hiçbir şey, Tam..."

Hışımla bana döndü. "Cassian'la konuşuyorum, Jacinda!" Dikkatini yeniden ona verdi. "Hayır, gerçekten bilmek istiyorum. Yüzlerimiz tıpatıp aynı!" O kadar hiddetliydi ki sözcükler ağzından hırıltıyla çıkıyordu. "Neredeyse yani." Önüne düşen gümüşi saçlarını geri çekti. "Ayrıca artık, sadece gerçek bir draki olmakla kalmayıp üstüne bir de Jacinda'nınkiyle yarışacak bir yeteneğim olduğunu da ispat ettim. Ne kaldı öyleyse?" Buz rengi bakışları duygu yoğunluğuyla ışıldıyor, bir cevap alabilme umudu ve açlığıyla Cassian'ın yüzüne bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cassian, uzun bir süre öylece durdu. Bense bu sessizlikte acı çekiyor, benim özel bir yanım olmadığını, onu tekrar tekrar bana getiren şeyin sadece alışkanlık olduğunu söylemesini bekliyordum.

Tamra yavaşça başını salladı. "Söylesene." Ardından kısık ve güçsüz bir sesle sorduğu soru, içimi sızlatmıştı. "Neden ben değil de o?"

Cassian nihayet cevap verdi. Sesi alçak ve acı doluydu. "Bilmiyorum. Denedim... buraya döndüğümüzden beri deniyorum... Ama sen o değilsin işte."

Sözcükleri içimde, hiç istemeyeceğim bir his uyandırmıştı. Bir an için bu sıcaklığın kalbimi sarmasına müsaade etmiş, onun için özel olduğuma inanmıştım. Ona elde etmesi gerektiği *öğretilen* ateş püskürtenden fazlası olduğuma.

Tamra tokat yemiş gibi görünüyordu. Boğazında belli belirsiz, pembemsi noktacıklar vardı. "Öyle mi? Onun da sana karşı böyle hissetmemesi ne kadar kötü. O hiç seni seçmeyecek, biliyorsun. Onun istediği sen değilsin. Bunu bir düşün. Seninleyken bile *onu* özleyecek."

Sonra hızla gitti.

Bir saniye önce durduğu yerden gözlerimi ayıramıyordum. "Bunu neden yaptın?"

"Doğruyu söylememi mi kastediyorsun?"

"Doğruyu mu? Ben sanmıştım ki siz ikiniz..."

"Hayır," dedi hemen, başını sallayarak. "Denedim... ama olmuyor."

Acıyla gözlerimi kapattım ve bir süre öyle durdum. Sonra yeniden onun yüzüne baktım. "Ama o haklı. Benim için hep Will olacak."

"Hayır," dedi yeniden, insanı çıldırtacak bir özgüvenle. "O senin kaçışın. Ama durup baktığında, esas ait olduğun kişinin ben olduğumu göreceksin. Daha önce bundan emin değildim ama kulede beni öpünce..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O," dedim sert bir sesle, "bir hataydı. Bir anlık boşluğuma gelen büyük bir hata."

"Belki de hata olan Will'dir."

Bunu söyleyince geri çekildim.

"Diyelim ki o kıymetli Will'ine kavuştun. Sürüden, ailenden, hayatından, onunla olmak için vazgeçtin. Bir gün uyanıp da ona bakınca karşında yalnızca elleri kanlı bir avcı görmeyeceğini mi sanıyorsun? Damarlarında *çalıntı* kan dolaşan bir avcı?"

Başımı salladım. "Hayır! Bunu duymak istemiyorum..."

"Çünkü bu doğru. Bununla yaşayabileceğini mi sanıyorsun? Toz pembe hayalleriniz bitince, onunla olmanın verdiği heyecan sönünce... onun neden senin için yanlış seçim olduğunu anlayacaksın."

"Bunu neden konuştuğumuzu bile bilmiyorum. Onu bir daha asla görmeyeceğim," dedim. Yalan söylerken sesim titriyordu.

Bana o kadar dikkatli baktı ki onu kandırdığımı fark ettiğini sandım. "Artık aramızda bir yanlış anlaşılma olmasını istemiyorum sadece," dedi kararlı bir sesle.

"*Ben* durumu son derece iyi anlıyorum zaten. Sen ve ben diye bir şey olmayacak." Kapıyı gösterdim. "Senin şu anda Tamra'nın peşinden gitmiş olman gerekiyor. Çok üzüldü."

"Ben de onu üzdüğüm için üzüldüm." Derin bir nefes alınca göğsü kabardı. "Ama bizim için üzülmüyorum."

"*Biz* diye bir şey yok," diye tısladım ellerimi yumruk yaparak.

Rahat ve sakin adımlarla kapıya yürüdü. "Ben sabredebilirim. Vaktimiz var." Ve çıkıp gitti, kapıyı bile kapatmadan.

Vakit, benim burada sahip olduğum en son şeydi. Çok yakında Will'le buluşacak *ve onunla gidecektim*. Artık bu kararım son derece kesinleşmiş, aklıma takılan tüm soru işaretleri kaybolmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi gün vardiyam sona erince Az'in, kasabanın diğer ucundaki evine doğru yola koyuldum. Onu görmeli ve gitmeden önce aramızı düzeltmeliydim. En azından yapabildiğim kadar.

Kapıyı açan o oldu ve zarif bir el hareketiyle beni içeri davet etmeden önce bir kaşını kaldırarak uzun süre bana baktı.

Sonra sessizce merdivenlerden çıkıp odasına ilerledi. Mavi tutamlara sahip uzun saçları beline doğru dalgalanıyordu. Ben de merdivene adım atmak üzereydim ki mutfaktan çıkan annesine yakalandım.

"Jacinda!" Sobha beni sıkıca tutup kucakladı ama ben şaşkınlıktan karşılık verememiştim. Sürünün bir başka üyesinin bana böyle sıcak davranmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. "Artık bizi ziyarete gelmenin zamanı gelmişti. Neredeyse iki akşamda bir geldiğin günleri hatırlıyorum."

Ben de hatırlıyordum. Ben dönüştüğüm halde Tamra'da bir değişiklik olmayınca Az'le olan arkadaşlığımız daha da kuvvetlenmiş, birbirimizden ayrılamaz olmuştuk.

"Anne," diye seslendi Az.

"Ah, ben seni tutmayayım." Şefkatle omzumu okşadı. "Çık hadi."

Az'in odası tıpkı bıraktığım gibiydi. Parlak pembeler ve maviler, okyanus resimleri. Carmel Plajı'na ait fotoğraflardan birine yaklaştım. Küçükken, tura birlikte çıkmak ve oraya gitmek gibi planlar yapardık. O zamanlar, sürünün gitmeme izin vereceğini sanırdım ama artık bunun pek de mümkün olmadığını biliyordum. Ben, kaybedilmesi göze alınamayacak kadar değerliydim ve herkes, drakilerin bazen bu turdan geri dönmediğini biliyordu.

Yine de, on sekiz yaşını doldurduğumuz zaman bizim de vaktimizin gelmiş olacağının hayalini kurardık. O zaman bizim sıramız gelmiş olacak ve bizden önceki drakiler gibi biz de maceraya atılıp bir yıl insanların arasında yaşayacak, sürünün yanına dönmeden önce dış dünyanın nasıl bir yer olduğunu öğrenecektik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülümseyerek elimi parlak ve soğuk kâğıdın üzerinde gezdirdim. Yeşil tepelerin önünde uzanan plaj, İtalyan seyahat broşürlerinden fırlamış gibi duruyordu. Belki de Az yine, o gök mavisi sularda dönüşmüş halde yüzme fırsatı bulabilirdi. Tek fark bensiz olacak olmasıydı.

Kendimi yatağına bırakıp oradaki yığından tüylü, kalp şeklinde bir yastık aldım ve ona sarıldım. "Bu odayı özlemişim."

Penceresinin önünde çelimsiz kollarını göğsünde kavuşturmuş, hiç kımıldamadan duruyordu. "Öyle mi," dedi sinirli bir şekilde. "Pek belli olmuyordu."

"*Seni* özledim," diye ekledim. Fazla vaktim olmadığından sadece gelmem gerekiyordu.

"Bunu gösterme biçimin çok garip. Çekip gittin ve..."

"Buradan ayrılmak benim tercihim değildi," diye araya girdim ama beni duymazdan gelerek konuşmaya devam etti.

"Ve bir insana âşık oldun. Onun önünde dönüştün." Elini kalbine koydu. "Hepimizi öylece tehlikeye attığına inanamıyorum. Benim bildiğim Jacinda asla..."

"Senin bildiğin Jacinda, öylece dikilip onun ölmesini seyredemezdi." Yastığı sıkan parmaklarım acımaya başlamıştı. "Buna engel olabilecekken durup seyredemezdim. Uçurumdan düşüyordu Az. Düşünecek vaktim yoktu, aklıma gelen ilk şeyi yaptım." Beni anlaması için yalvaran gözlerle ona bakıyordum.

"Orada kalır mıydın? Cassian gelip seni almasa yani?" demeden önce uzun bir süre beni süzdü. Sesi artık kızgın değil, incinmiş gibi geliyordu ve yalan söylemek istedim. Ona acı çektirmek istemiyordum ama son zamanlarda haddinden fazla yalan uydurmuştum zaten.

"Evet. Sanırım kalırdım."

Uzun bir sessizlikten sonra başını salladı ve iç geçirip yanıma uzanarak şakayla beni dürttü. "Seksi miydi bari?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Benim hatırladığım ve sevdiğim, komik ve hınzır Az buydu işte. Gülümsemeyi bırakıp dikkatle ona baktım, bu anı ve söyleyeceklerimi hiç unutmamasını diliyordum: "O gerçekten çok özel biri Az. Sürüden kaçtığımız ve avcıları peşimize düşürdüğümüz gün var ya, o gün o beni gördü ve gitmeme izin verdi. Onun sayesinde kaçabildim ben. O beni gerçekten önemsiyor, draki olduğum için değil." Boğuk bir sesle güldüm. "Bunu başka hiçbir erkek için söyleyemedim bugüne kadar." Gerçi son zamanlarda Cassian da bana –hayır, bu düşünceyi hemen kafamdan uzaklaştırdım. Ben Will'le birlikte buradan gidiyordum artık.

Ellerine bakarak başını aşağı yukarı salladı. "Sanırım bunu anlayabiliyorum."

"Anlamana çok ihtiyacım var," diye fısıldadım hevesle. "Gerçekten çok ihtiyacım var."

Gözlerimiz buluşunca sormak istediği şeyi anladım. Cevaplayamayacağım bir soruydu bu. Onu sorgulamaya geldikleri zaman yüzlerine bakıp dürüstçe, planlarımdan bihaber olduğunu söyleyebilmesini istiyordum.

"Anlıyorum," dedi sonunda.

O an, kendimi tutamayıp Az'e sarıldım. Ve sıkı sıkı kucaklayarak, "Teşekkür ederim," dedim, sesim titriyordu. Az ellerini saçlarımda gezdirdi.

"Hey, önemli değil. Artık kızgın değilim. Zaten ne zaman sana küs kalabildim ki? Bence bu seferki kesinlikle bir rekor."

Gülmeye başladım ve kahkahalarım hıçkırıklara dönüştü. "Gelecek sefer seni kızdırdığımda da bunu hatırlarsan sevinirim."

"Şimdiden bir gelecek sefer planlıyorsun yani?" dedi beni kızdırmaya çalışarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Göğsüm sıkışıyordu. "Olursa diye söyledim," dedim kaçamak bir yanıtla.

"Ah, Jacinda." Başını sallıyordu. "Ne kadar da karamsarsın. Olacakları düşünerek endişelenmeyi bırak da bugünü yaşa."

Burnumu çekip elimle sildim. "Öyle yapıyorum." Gözlerimle odayı tarıyordum, aradığım şeyi masasında görünce biraz olsun rahatladım. "Ee, kâğıt oynayalım mı biraz?"

Annesi gelip de sokağa çıkma yasağının başlamasına yirmi dakika kaldığını söyleyene dek onlarda kaldım. Sonra alelacele veda edip ertesi gün görüşmeye söz vererek çıktım. Aramız düzeldiği için içim rahatlamıştı. Gittiğimi duyduğu zaman bu geceyi hatırlamasını ve beni anlamasını umuyordum.

Eve gelince hızla koridordan geçtim, bir an önce duş almak istiyordum. Odasından çıkan kız kardeşimle karşılaşmak, beklediğim son şeydi.

"Tamra, eve geldiğini bilmiyordum."

Yüzü ifadesizdi ve bu hali bana, çocukluğumuzda bana kızdığı zaman ciddi görünmeye çalıştığı zamanları hatırlattı, gülmemek için zor duruyordum. "Burası hâlâ benim evim, Jacinda. Burada büyüdüm ben."

"Tabii ki."

Dar koridorda dikildiğimiz bu tuhaf an uzadıkça uzadı. Nihayet Tamra, arkasındaki kapıyı işaret ederek sessizliği bozdu. "Birkaç şey almam gerekiyordu."

Başımı salladım, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu... çok fazla şeyim vardı ama yine de kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Tamra yanımdan geçerken onu izliyor ve Cassian'la beni gördüğü an neler hissetmiş olabileceğini düşündükçe yüreğim sızlıyordu. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu da, onu bırakıp gitmenin Tamra için yapabileceğim en iyi şey olduğunun, böylece ona tam da ihtiyacı olan şeyi verebileceğimin kanıtıydı. Kendi yıldızını parlatabileceği, benim gölgemde kalmayacağı bir hayat.

Birden, aklına bir şey gelmiş gibi döndü. "Anneme baktım da, nesi var onun? Hiç iyi görünmüyor."

Gerçeği yumuşatmam gerektiğini düşünmeden, dosdoğru cevap verdim. "Değil çünkü." Ben gideceğime göre, Tamra'nın durumu bilmesi iyi olurdu. Annemin ona ihtiyacı olacaktı. Birbirlerine ihtiyaçları olacaktı. "Onu uzun saatler boyunca çalıştırıyor, sanırım bir bakıma cezalandırıyorlar."

Tamra'nın sesi artık güçsüz çıkıyordu. "Bilmiyordum."

"Artık senin sözünü dinleyebilirler, belki de onu biraz rahat bırakmalarını sağlayabilirsin."

Başını salladı. "Denerim."

"Son zamanlarda çok içiyor ve klinikten eve sürekli şarap getiriyor..."

"Bunlar hiç de onun yapacağı şeyler değil."

Sesindeki suçlayıcı tondan hoşlanmamıştım. Yalan söylüyormuşum ya da annemin, teselliyi şişelerde bulmasının sorumlusu benmişim gibi. "En azından yemek yesin diye uğraşıyorum ama son birkaç haftadır zor zamanlar geçiriyor. Depresyonda."

"Neden bana bunlardan hiç bahsetmedin?"

"Sormadın ki."

Gözlerini kırpıştırdı, canını acıttığımı biliyordum. Belki de haddinden fazla. Sonuçta annemin bu hale gelmesine sebep olan o değildi. Nidia'nın yanına taşınıp annemi bırakmak onun kararı değildi. Tamra sadece yeni hayatına ayak uydurmaya çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim gibi. "Bak," dedim. "Onu unutma demeye çalışıyorum sadece, sana ihtiyacı var." *Çünkü ben burada olmayacağım.*

Yavaşça başını sallamadan önce meraklı gözlerle bana baktı ve sonra kapıya yürüdü. Ben, "Üzgünüm Tamra," diye atılırken, onun eli kapının kolundaydı.

Dönüp baktı. O kısacık bakışla bile, neyi kastettiğimi anladığını fark etmiştim. Habersizce eve girip de bizi gördüğünden beri, aramızda bir sorun vardı. *Cassian.*

"Ne için? Onun istediği kişi olduğun için mi?"

"Değilim," diye ısrar ettim. "Sadece o bunun farkında değil."

"Ve asla da olmayacak." Bunu söylerken öfkeli değil, yorgun ve yenilgiyi kabullenmiş gibiydi. O an, bana annemi hatırlattı; en azından son zamanlardaki halini. Yine, buradan gitmemin, ikisi için de yapabileceğim en iyi şey olduğunu düşünmeye başlıyordum. Etraflarında ben varken hayatları pek de kolay olmuyordu.

"İyi geceler, Tam," dedim ama gerçekte duyduğum şey bir *hoşça kal*dı. Kısa bir süre sonra gitmiş olacaktım.

"Sana da, Jace." Ve başını sallayarak çıkıp gitti.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15

Tamra gidince duş aldım ve askılı bir bluz ile pijama takımımın altını giydim. Annemin, koridorun diğer ucundaki odasından, televizyonun mavi ışığı süzülüyordu.

Karanlık koridorda ilerlerken attığım her adım, parkeleri gıcırdatıyordu. Gözümün önüne, yıllar önce parmak uçlarımda aynı koridorda yürüyüşüm geldi. Annemle babamın yatak odasına gidiyordum. Tamra asla gelmez, her seferinde sadece ben olur ve soğuk çarşaflarının arasına girerek kendime ortalarında bir yer bulurdum. Onların kollarındayken, sevildiğimi ve güvende olduğumu hissediyordum.

Sabahları, her seferinde, artık kocaman bir kız olduğuma ve kendi yatağımda uyumam gerektiğine dair nasihatlerle uyanır; birkaç gün sonra kendimi yine onların yanına giderken bulurdum. Ve beni asla geri çevirmezlerdi.

Odaya baktım, artık o koca yatakta annem tek başınaydı. Burada kendimi hep huzurlu hissederdim, onlar yanımda yatarken bana hiçbir şey dokunamazdı.

Televizyonu kapatmak üzereydim.

"Hepsi benim hatam."

Annemin sesini duyunca donakalmıştım, oldukça yumuşak bir tonda konuşuyordu. Yatağa bir adım yaklaştım. "Ne dedin, anne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben olmasam bunların hiçbiri olmazdı." Gözlerini televizyona sabitlemiş duruyor, bana hiç bakmıyordu. "Sizi herhangi bir yere götürebilirdim ama orayı seçtim."

Başta anlamamıştım. "Nereyi?"

"Çünkü bencilce davranıyordum, sadece biraz hatırlamak istemiştim..."

"Neyi?"

"Babanı." Yüzünü yastığa kapatıp ağladığını gizlemeye çalıştı, sanırım. Bu beni sarsmıştı. Onu en son ne zaman ağlarken gördüğümü hatırlamıyordum. Babam ortadan kaybolduğunda bile ağlamamıştı.

"Chaparral. Orası babanla benim birlikte olduğumuz tek yerdi, yalnızca birkaç gün bile olsa. Sonrasında beni yine buraya dönmeye ikna etmişti ama orada sadece ikimiz vardık. Sürü yoktu. Sadece çöl semalarında uçuşan ikimiz."

Ona, bu uçuşlarının gözden kaçmadığını söylememek için kendime engel olmaya çalışıyordum. En azından annem kaçamamıştı. Will'in ailesinin buraya taşınma sebebi oydu. Çoğu insan uçan bir draki gördüğünde bunu tuhaf bir kuş, ya da UFO sayılacak bir şey sanıyordu, avcılarsa böyle haberleri duyunca hemen dikkat kesiliyordu.

Ama onu suçlayamazdım. Sevdiğin biri için risk almanın... onunla olmak için kurallara karşı durmanın ne demek olduğunu anlayabiliyordum. Başımı eğip annemi izlemeye başladım. Hep babama benzediğimi düşünürdüm ama belki de, bugüne kadar fark etmediğim kadar anneme benziyordum.

"Bu senin suçun değil," dedim televizyonu kapatıp etrafa fırlattığı örtüleri toparlarken.

Hiç ses çıkarmadan uykusuna döndü. Hayalete benzeyen yüzünü bir süre izledikten sonra ben de onun yanına, o bildiğim soğuk çar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şafların arasına uzandım. Sıcaklığını hissedebilmek için iyice yanına sokulmuştum.

Elimi yastıkla yüzümün arasına koyarak gözlerimi kapattım ve bir zamanlar burada bulduğum huzura uzandım.

Günler öncesinden karar vermiş olmama rağmen mektubu imzalarken elim titriyordu. Buraya kadar. Artık geri dönüş yoktu. Kâğıdı dikkatle dörde katladıktan sonra yazdığım ilk notun yanına bıraktım. Annem ile Tamra'nın ayrı ayrı mektuplar hak ettiğine karar vermiştim.

Bir an parkelerin gıcırdadığını duyunca kaskatı kesilip arkama döndüm, annemin işten erken çıktığını sanmıştım. Birkaç dakika boyunca odamın açık duran kapısına bakarak bekledim ama hiçbir şey olmadı. Çıt çıkmıyordu. İç geçirerek mektuplarıma döndüm. Sürekli birilerinin beni izlediği hissinin yarattığı huzursuzluğun, buradan gittiğim zaman kaybolacağını umuyordum.

İki not da son derece kısa ve özdü. Anneme ve Tamra'ya onları ne kadar sevdiğimi ve ne kadar özleyeceğimi, benim için endişelenmemelerini söylemiştim. Ben kendi mutluluğumun peşindeydim ve onların da aynı şeyi yapmalarını umuyordum.

Kâğıt, ellerimi mektupların üzerinde gezdirince hışırdadı, gözlerim yanıyordu. Nereye gittiğimi ya da kiminle olduğumu yazmamıştım ama bileceklerdi. Satır aralarını okuyacak ve umarım, beni anlayacaklardı. Doğrularak sırt çantamı yerden aldım ve çocukluğumun geçtiği odaya şöyle bir göz attım, artık hepsini geride bırakıyordum.

"Nereye koşturuyorsun böyle?" Bir an peşimden gelen Corbin'i duymamış gibi yapmayı düşündüm. Son zamanlarda ondan kaçmayı iyi beceriyordum. "Jacinda! Bekle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oflayarak durdum. En azından sürü hayatına geri dönmeye çalışıyor gibi görünmeli ve onunla konuşmalıydım. Gerçekte olduğu üzere kaçıyor gibi değil.

Ona döndüm. "Nidia'ya."

"Tamra orada değil. Uçuş alanında pratik yapıyor, istersen ona katılabiliriz."

"Pek havamda değilim," diyerek dönüp Nidia'ya doğru ilerlemeye devam ettim. Neredeyse öğlen oluyordu.

Ama Corbin'in peşimi bırakmaya niyeti yoktu.

Eğer durmazsa, gerçekten de Nidia'ya gitmem ve içeri girmem *gerekebileceğini* fark ettim. Görevde olan nöbetçiyi nasıl atlatacağıma dair bir planım da yoktu gerçi. O anda bir çözüm bulabileceğimi umuyordum sadece.

"Sonra oyun oynamaya gitmek ister misin?" diye sordu, sanki böyle bir olasılık varmış gibi. Sanki ona karşı yumuşamışım gibi.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Jacinda, zor kızı oynamayı ne zaman bırakacaksın?"

Yürümeye devam ettim, attığım her adımla birlikte, sinirlerim de daha fazla geriliyordu. "Benim bir şey *oynadığım* falan yok."

"Eninde sonunda senin de kendine birini bulman gerekecek."

Bunu duyunca tüm vücudum kaskatı kesildi, tüylerim diken diken olmuştu. Sürü, uzun süre eşsiz gezmeme müsaade etmezdi. Ya ben birini seçecektim –Severin'in onayladığı birini elbette– ya da onlar bana birini bulacaktı. Ve tüm bunlar, sürüden uzaklaşmam gerektiğini daha da iyi anlamama yardımcı olacak sebeplerdi sadece.

"Cassian da çok fazla..."

"Cassian'la ilgilenmiyorum," diye gürledim, açık açık söylediğim bu yalanın ardından yüzümün alev alev yanmasından nefret ediyordum.

Buraya döndüğümden beri sürekli aklımdaydı, Will'le birlikte.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu yanlış tanımıştım, beni sürünün biricik ateş püskürteni olduğum için istemiyordu. Bugüne kadar sahip olduğum bu fikir yanlıştı. Yoksa artık o da en az benim kadar değerli bir draki olan ikizimi, Tamra'yı isterdi.

İmkânsız gibi görünse de, Cassian beni istiyordu. Hem de *ben* olduğum için.

Ama bunu fark etmek, beni öfkelendirmekten başka bir işe yaramadı. Benim kalbim Will'e aitti, Cassian'ın kafamı karıştırmasına... kolay olabilecek bir işi zorlaştırmasına ihtiyacım yoktu. Neden Tamra'yla olmak istemiyordu ki?

Will ile Cassian, zihnimde kördüğüm olmuş ipler gibiydiler artık. Ama bugün, bu düğüm çözülüyor ve ben bir karar veriyordum.

Corbin durdu, ben de durup onu görünce hissettiğim tüm o soğukluğu yansıtarak gözlerine baktım.

"Cassian'la ilgilenmediğini duymak güzel," dedi. "Önümüzde hiçbir engel yok demektir."

Başımı iki yana salladım. "Bak, Corbin. Sen ve ben diye bir şey olmayacak. Asla."

"Göreceğiz," diye mırıldandı sinsi bir gülümsemeyle. Benim bilmediğim bir şeyler biliyor gibiydi. Birini görmüş gibi arkama baktı ama ben kimseyi göremiyordum. "Nidia'ya selam söyle."

Sonra gitti. Ben de, buradan ayrılmam gerektiğinden hiç olmadığım kadar emin olarak Nidia'nın evine yürümeye devam ettim.

Bu defaki nöbetçi Levin değildi ve ne yazık ki işini ciddiye alıyor gibiydi. Ben hararetle ondan kurtulup da Will'le buluşabilmenin yolunu arayarak Nidia'nın kapısını çalarken bile gözleri üzerimdeydi.

Kapıyı bir kez daha çaldım. Cevap yoktu. Nöbetçinin bakışlarını üzerimde hissederek sıradan bir şey yapıyormuş gibi geri döndüm,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasabanın meydanına gider gibi yapıyordum. Beni göremeyeceği kadar uzaklaşınca da hızla sol tarafımdaki çalıların arasına daldım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Evlerin arasını dolduran yoğun otların içinden geçip dolanarak Nidia'nın kulübesinin arka tarafına çıktım.

Etrafı gözetleyip de kimsenin gelmediğinden emin olunca hızla üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve derin bir nefes alarak kendimi bıraktım.

Göğsümden o bilindik çekiş hissi ve canımı yakan, alev alev sıcaklık yükseliyordu. Drakimi besleyen nemli hava etrafımı sardı.

İnsan kılıfım yavaş yavaş kayboluyor; yüzüm sıkılaşıp yanaklarım gerilir ve keskinleşirken... dönüşüm geçirirken draki derimin altına saklanıyordu. Nefes alış verişim değişip derinleşti, soluklarım ısındı. Burnum da çıkıntılı bir hal alıyordu. Kaslarım gevşeyip uzadı. Yüzümü göğe kaldırıp nemli rüzgârın tadını çıkarmaya başladım.

Kanatlarım büyüyordu, gizlendikleri yerden çıkıp da sessiz bir ıslıkla açılırlarken derin bir nefes aldım. Özgürlüklerini kutluyor gibiydiler. Draki derim parıldıyor, öğleden sonra sisinden sızan güçsüz güneş ışınlarıyla kızıl altın yansımalar yaratıyordu.

Kıyafetlerimi alıp sırt çantama koydum ve sarmaşık kaplı duvara suçlarcasına bir bakış attım, onu görmekten bıkmıştım. Bir kafesin içinde yaşamaktan. Çantamın sapını koluma dolayarak hazırlandım.

Ve tek bir hareketle yükselip kasabayı çevreleyen duvarın üzerinden geçtim.

Dönüşümümü çoktan tamamlamış olduğumdan ayaklarımın üzerine inmeyi bile umursamıyordum. Ormana dalıp havayı delerek ve ağaçların arasında zikzaklar çizerek uçtum. Çok uzağa gitmem gerekmiyordu, sadece sürüden uzaklaşmalıydım.

Sevinçle derin bir nefes alarak alçaldım; kanatlarımın, arkamda salınan iki yelken gibi gerilmesi beni mutlu ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayaklarım yere değince bir ağacın arkasına saklandım ve yeniden insana dönüştüm. Kanatlarım katlandı ve onları itip kürek kemiklerimin arasına yerleştirdim.

Dudaklarımdan derin bir nefes döküldü. Ama bunun sebebi yorgunluk değildi, bundan çok daha fazlasını kaldırabilecek bir yapım vardı. Bu sadece adrenalinden kaynaklanıyordu. Korku ve heyecan tüm vücuduma, damarlarıma yayılmıştı.

Çabucak giyindim, şortumu bacaklarımdan geçirmeye çalışırken bir yandan da bir alarm sesi, kasabadan ayrılışımın fark edildiğine dair herhangi bir işaret geliyor mu diye etrafı dinliyordum. Ama hiçbir ses yoktu.

Birkaç dakika sonra nefesim düzene girdi. Başarmıştım. Kimse fark etmeden sürüden kaçabilmiştim.

Çantamı omzuma atarak ağacın arkasından çıktım ve ormana daldım. Will'in yanına gidiyordum.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16

Uzunca bir süre geçmişti. Gözlerimi ağaçlara dikmiş, dalların arasında bulabildiği her boşluktan sızan güneş ışığını içime çekmeye çalışıyordum. Güçsüz ışınlar insan derime değdiği yerde kalıyor, draki olduğum zamanlarda yaptığı gibi alev alev parlamıyordu.

Kuşlar cıvıldıyor, birbirleriyle aynı anda konuşmaya çalışıyorlardı. Heybetli ağaçların arasında alçaktan esen rüzgâr, sessizdi.

Will, neredesin?

Kollarımı bedenime sarıp ellerimle okşamaya başladım. Neredeyse bir saat olmuştu ve ben hâlâ bekliyordum. Kalbim sıkışıyor, umutsuzluk zihnimi ele geçirmeye çalışıyordu. *Gelmeyecek.*

Yokluğumu fark etmeleri uzun sürmezdi. Will gelmiyorsa... onunla birlikte kaçamıyorsam, burada da fazla kalamazdım. Yakalanmak istemiyorsam tabii.

Yine de hop oturup hop kalkıyor ve onu son gördüğüm yere, bu sisli ormanın ortasındaki açıklığa bakıyordum. Birbirimize sarılıp hayal kurduğumuz, sözler verdiğimiz yere. Bunlar gerçekleşmesi mümkün olmayan hayallerdi ama buna rağmen kendimi kaptırmıştım.

Will her an gölgelerin içinden fırlayacakmış gibi, gözlerimi ormandan ayıramıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu ne kadar sonra fark ettim bilmiyorum ama durup dikkat kesildim. Ve dinlemeye koyuldum.

Çıt çıkmıyordu. Tuhaf.

Yalnız değildim. Bunu fark edince tüylerim diken diken oldu. Biri daha gelmişti. Heyecandan göğsümde baloncuklar patlıyor gibiydi, şehri gezmeye gittiğimizde babamın aldığı o portakallı gazozlardan içmiş gibi hissediyordum.

Will. Gözlerim etraftaki ağaçları ve çalıları tarıyor, onu görmeye çalışıyordu. Ama yine de, bir şey beni ona seslenmekten alıkoydu. Adını söylemekten.

Devam eden sessizlik, ürkütücü ve canlı bir şey haline geliyor, yanı başımda nefes alan kötü ruhlu bir şeye dönüşüyordu.

O sırada, gelen kişinin Will olmadığını anladım. O olsaydı, şimdiye dek çoktan ortaya çıkar, beni böyle endişeyle bekletmezdi.

Bir ses bu hareketsizliği bozdu. Ama hiç de ormana ait olmayan bir ses. Ne bir kuş cıvıltısı ne de sislere gömülmüş ağaçların arasında esen rüzgâr.

Bir dal çıtırdamıştı. Tek bir defa. Sanki bir şey hareket edip ağırlığını test etmiş ve sonra durmuş gibi. Gözlerimi o noktaya dikip çalıların arasına bakmaya başladım.

"Kim var orada?" diye sordum sonunda.

Cevap yoktu.

Aklımdan onlarca olasılık geçiyordu. Biri beni takip mi etmişti? Corbin mi? Nöbetçi mi? Yoksa bir avcı mı? Yoksa Will'in ailesi mi?

Sonra cevabı öğrenmek için beklemenin berbat bir fikir olduğuna kanaat getirdim. Ve ağaçların arasına dalıp dalları elimle iterek o açıklıktan ve kasabadan uzaklaşmaya başladım. Karşımdakinin bir avcı olması olasılığına karşın aldığım bir önlemdi bu... sürüye yaklaşmalarına izin veremezdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve bir kez daha. Arkamda benimkilerle aynı ritmi tutturan ayak sesleri. Paranoyak olmadığıma sevinerek beni takip eden kişi her kimse, ona izimi nasıl kaybettirebilirim diye düşünmeye başlamıştım. Çünkü belli ki bir arkadaşım değildi. Öyle olsa, şimdiye dek kendini göstermiş olması gerekirdi.

Tüm vücudum alev alev yanıyordu. Hızlı adımlarla ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettim, kalbim her adımda daha da hızlı atıyordu.

Güçlü adımlarla çalıların arasında yürürken, böylesine hevesle beklediğim bir günün nasıl olup da bu kadar korkunç bir şeye dönüştüğünü düşünüyordum. Şu anda Will'in kollarında olmam gerekirken bir kedi fare oyununun içindeydim. Karla kaplı dağlar, birer işleme gibi duran dalların arasından bana bakıyordu.

Kendimi bir av gibi hissetmekten bıkınca hızla arkama döndüm. "Çık ortaya! Orada olduğunu biliyorum."

Sessizlik.

Ağaçların arasında dolanıyor, peşimdeki kişiyi arıyordum.

Sonra gördüm, bir ağacın arkasından çıktı.

"Miram," dedim derin bir nefesle. Sanırım kendini gösterdiği için minnettar olmalıydım, bunu yapmayabilirdi de.

"Hiç durmayacaksın sandım. Ne yapıyorsun burada?" diye sordu bir elini beline koyup bir şey bulacakmış gibi etrafa bakınarak. "Biriyle mi buluşacaksın?"

"Hayır," dedim hemen.

"O zaman neden kaçıp..."

"Sadece biraz yalnız kalmak istedim." Ona baktım. "Ama bu mümkün değil galiba."

Başını yana eğip sakin ve duygusuz bir tonla, "Sana inanmıyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Masum görünmeye çalışıyor ve başarabildiğimi umuyordum. "Neden?"

Sırıtarak cebinden bir şey çıkardı, ne olduğunu anlamam biraz uzun sürmüştü. *Kâğıt*. Katlanmış iki adet kâğıt.

"Mektuplarım," dedim hissizce. "Evime mi girdin sen? Odama?"

Mektupları havada sallıyordu. "Defalarca. Kimsenin bilmediği şeyleri bilmek inanılmaz. Orada burada bıraktıkları şeyleri. Kim görünmez olmak varken ateş püskürtmek ister ki?"

Ancak anlamıştım. "Beni gözetliyordun!" Sesler... sürekli olarak birilerinin ben izlediği düşüncesi. Hayal görmemiştim. Duyduğum *Miram'dı*.

Neşeyle başını salladı, hiç de utanmış gibi görünmüyordu.

"Neden?" Aklım almıyordu. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Yüzü nefretle doluydu. "Yıllarca tüm sürünün senin önünde eğilişini izledim, kendi ailem bile sana büyük bir kurtarıcı gözüyle, banaysa değersiz, önemsiz bir şeymişim gibi bakıyordu. Hem de sürüde sadece..." Elini kaldırıp parmaklarını hareket ettirdi. "Beş göz boyayan varken. Biz de özeliz, bilmem biliyor musun."

İç geçirdim. "Gerçekten mi? Bu yüzden mi bana bu kadar kötü davranıyorsun? Yeteri kadar ilgi çekemediğin için mi?"

"Of! Yapma, Jacinda. Niye bu kadar kendini beğenmiş olduğunu anlayamıyorum. Sen hainsin ve bir daha kimse sana güvenmeyecek. Neden babam gözümü senden ayırmamamı söyledi sanıyorsun?"

"Severin mi istedi bunu senden?"

Başını evet anlamında salladı. "Daha çok isteyeceğim bir şey bulamazdı."

Derin bir nefes aldım, söylediği sözcüklerin korkunç etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Ama odaklanabildiğim tek şey, aniden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ortaya çıkan bir vızıltıydı. Uzaktan geliyor olsa da, dehşet verici derecede tanıdık bir sesti bu.

Ve o an, şimdi üzerinden bir ömür geçmiş gibi gelen ama aslında çok da geçmişte kalmış sayılamayacak bir ana dönüştü. Bir ok kanadımı deldiğinden beri geçen bir ömür. Yine bu dağda avlanmak üzere olan bir av olduğumdan beri. Will'i ilk kez gördüğümden beri. O beni koruduğundan, *kurtardığından*, kalbimde kendine bir yer bulduğundan beri.

Ama bu defa avcılar çok yakındaydı... sürünün çok yakınında. Kasabadakiler de bunu fark etmiş ve alarma geçmiş olmalıydı.

Miram başını çevirdi. "Bu da..."

"Şişt." Elimi havaya kaldırıp daha da dikkatli dinlemeye başladım. Sis giderek artıyor ve ayaklarımın etrafına yoğun bir buhar tabakası örüyordu. Bunun Nidia'dan geldiğini biliyordum.

Kasaba tecrit altına alınmış ve Nidia'nın, insanın zihnini uyuşturan sisiyle tamamen örtülmüş olmalıydı. Muhtemelen Tamra da yardım etmişti.

Endişe, tüm vücudumu ele geçiriyordu. Helikopterler sis nedeniyle sürüyü göremezdi, bu da bölgeyi daha detaylı araştırmak üzere kara ekiplerini gönderecekleri anlamına geliyordu.

Pervanelerin gürültüsü giderek artıyor, yaklaşıyordu.

Miram'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Helikopter sesi mi bu?"

Başımı salladım. "Evet. Gel hadi. Gitmemiz gerek." Elini tutup onu sürüklemeye başladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kasabadan uzağa." Koşuyordum.

"Bizi ağaçların arasında göremezler. Sis de var," diye şikayet etti. "Gözden uzak bir yerdeyiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koşmaya ve onu çekiştirmeye devam ediyor, helikopterlerin olduğu yerde kara ekiplerinin de olduğunu söyleme zahmetine girmiyordum. Bunu biliyordum çünkü ilk elden yaşamıştım.

"Jacinda, konuş benimle." Sesindeki paniği duymamak imkânsızdı.

Ama sakinleşmesi gerekiyordu. Rahat, sakin ve ne söylersem onu yapmaya hazır olması. "Bir şey yok, Miram," dedim. "Sen yürümeye devam et."

"Kasabadan bu kadar uzaklaşmamıştım hiç... Eve gidiyor olmamız gerekmez mi? Neden uzaklaşıyoruz?"

"Eve gidip avcıları da doğruca sürünün yanına mı götürelim?" Başımı salladım. "Hayır."

Daha fazla açıklama yapamadım çünkü bir ses daha duymuştum. Motor sesi. Uzaktan gelen hırıltı bize doğru yaklaşıyordu. Göğsüm yanmaya, alevler nefes borumu doldurmaya başlamıştı.

"Jacinda!" Adım, dudaklarından bir mermi gibi fırlamıştı sanki. Kolunu benden kurtarıp durdu, bileğini ovarak bana bakıyordu. "Neler oluyor!"

Çok yüksek sesle konuşuyordu. Kollarından tutup onu sarstım, çaresizce derdimi anlatmaya çalışıyordum. "Bak, bu sıradan bir hava aracı değil." Nefes aldım. "Bunlar avcılar ve dağda bizi arıyorlar."

Gözleri, küçücük yüzünde şaşırtıcı derecede büyük bir yer kaplıyordu artık. O anda, ne kadar genç olduğunu fark ettim. Benden yalnızca bir yaş küçük olmasına rağmen çok daha ufak görünüyordu. Ben daha yaşlı *hissediyordum*.

Cassian'ın kız kardeşine bakarken birden fark ettim. *Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Onu korumak zorundaydım.* Nedenini düşünmüyordum, bu sadece yapmak zorunda olduğum bir şeydi. Her ne kadar şımarık bir çocuk olsa da onu korumak, güvende olduğundan emin olmak zorundaydım. Cassian için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni dinle," dedim emreder gibi.

Ve dinledi. Bu pek mümkün değil gibi görünse de, gözleri daha da kocaman olmuş, daha önce hiç görmediğim kadar duygu yüklü bakmaya başlamıştı. Ama ne yazık ki bu duygu, dehşetti.

Sonrasında yaşanan, beni hiç de şaşırtmamıştı. Korkuyla titreyen gözleri, dikey yarıklara dönüşüyordu.

"Yapma, Miram," diye tısladım onu sarsarak. "Şimdi olmaz."

"Engel olamıyorum," dedi tükürür gibi. Konuşması bozuluyor, sesi dişlerinin ardından geliyordu.

Korkuyla açılan draki gözleri etrafımızdaki her şeye, her yere bakıyordu. Ben hariç. Derisi parıldamaya başladı, ışıltılı nötr bir renge dönüşüyordu; sütlü kahve gibi. İnsanken sahip olduğu ten renginden tek farkı, bunun ışıltılı olmasıydı. Ve artık çok geç olduğunu biliyordum. İçgüdülerine yenik düşüyordu.

"Pekâlâ, tamam," dedim kollarını tutup onu sarsarak bana bakmasını sağlamaya çalışıyordum. "Bana bak, Miram. Görünmez olabilir misin?"

Bana cevap vermek yerine acıyla inledi.

"Sessiz ol!" Öfke, içimde karanlık ve tehlikeli bir dalga halinde yükseliyor; o tanıdık sıcaklık her yanımı sarıyordu.

"Strese pek dayanamıyorum," diye sızlandı.

Bir an için, ona gerçekten, fiziksel olarak zarar vermek istedim.

Etrafa bakınıyor; dinlemeye, değerlendirmeye ve avcıların ne kadar yakında olduğunu anlamaya çalışıyordum. Motorların gürültülü sesi giderek yaklaşıyordu. Ağaçlara baktıktan sonra emreder gibi seslendim. "Soyun."

"N-ne?" Drakiye dönüştüğü için sesi de gırtlaktan gelen bir hırıltı gibi çıkıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Soyun. Ağaçların arasına saklanacağız," diye açıkladım. Ses tellerim değişirken insan dilim de kayboluyor, yerini daha tok, hırıltılı bir sese bırakıyordu.

Miram'ı bırakıp kıyafetlerimi çıkardım. Kalbim kurşun gibiydi, göğsümde ağrı yapan bir ağırlık. İşte yine buradaydım. Ve avcılardan kaçıyordum.

Şaşkınlığı geçince Miram beceriksizce soyundu. Kemik rengi damarlarıyla bir cam gibi şeffaf görünen kanatları tamamen açılmıştı. Korku onu ele geçiriyor, düşünmeden dönüşmesine sebep oluyordu. İstemsizce yüzü değişiyor, hatları keskinleşip uzuyordu.

Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım ve sıkışan ciğerlerimi havayla doldurdum. Derim kayboluyor, onun yerine alev alev bir aceleyle draki derisi geliyordu.

Kıyafetlerimi Miram'ınkilerle birlikte çantamın içine doldurup bir ağacın kovuğuna tıktım ve titreyen ellerimle, alelacele, üstüne toprak ve yaprak doldurdum. Korkunun zehirli tadı ağzıma doluyordu. Artık karşı çıkmanın anlamı yoktu.

Başımı geriye attım ve kanatların kürek kemiklerimin arasından çıkarken hafifçe inledim. Birbirinin aynısı olan incecik zarlar, şimdi havayı dövüyordu. Ayakların yerden kesildi.

Bu nasıl olmuştu? Benim Will'le buluşmam, şu anda onun kollarında olmam gerekiyordu. Her şey nasıl bu kadar ters gidebilirdi ki? Will neredeydi? Neler olduğunu biliyor muydu? Ailesinin bugün dağa gelmesine nasıl izin verebilirdi? Onca gün varken bugün?

Miram'ın elini tutarak havalanıp rüzgâra karıştım. Uzun saçlarım, şiddetli bir fırtınaya kapılmış gibi uçuşuyordu.

Miram karşı koymaya çalışmadı. Zaten onun içgüdüleri de uçup buradan kaçmasını söylüyordu. Elini tutup çekerek onu durdurdum ve ağaçlardan da yükseğe uçup helikopterlerin görüş alanına girmesini engelledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kanatlarımız havayı dövüp yaprakları hareketlendiriyor ve umduğumdan daha çok ses çıkarıyordu. Onu bir ağaca itip ben de yanına gittim ve rüzgârla sallanan dalların arasına sıkıştık.

Çam ağaçlarının yaprakları ve dallarının arasından birbirimize bakıyorduk. Ama Miram'ın gözlerinde her zamanki düşmanlığından eser yoktu. Korkuyla kocaman açılmışlardı ve incecik birer dilim haline gelen göz bebekleri dehşet içinde titriyordu. Benimkiler de böyle görünüyor olmalıydı.

Ağacın yükseklerine çöküp gizlenirken kulaklarım da keskinleşiyordu, başımı yana eğdim. Onlar ağaçların arasına dalmadan önce buraya geldiklerini, üzerimizde olduklarını anlamıştım ve bize saldırmalarını istemiyorsam, çıt çıkarmadan ve kımıldamadan durmam gerekiyordu.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17

Ağır ağır, hatta emekler gibi ilerliyor; ormanın zemininde yavaşça yayılan bir enfeksiyon gibi bize yaklaşıyorlardı. Arazi motosikletleri, parıldayan kamyonlar ve arazi taşıtlarından oluşan birlik görüş alanımıza girince neden hızlı hareket etmediklerini anlamıştım.

Ağaçlara özellikle dikkat ettiklerini fark edince paniklemeye başladım. Bizim saklandığımız ağaçlara bakıyorlardı.

Miram'ın koluma yaptığı baskı artıyor, pençeleri derime batıyordu. Onun da bunu fark ettiğini anlamıştım.

Dudaklarımı ıslatıp ona olabildiğince kısık bir sesle görünmez olup olamayacağını sordum. Ama ne kadar sessiz olmaya çalışsam da, boğazımdan gelen hırıltıyla irkilmiştim.

Bunu yapabileceğini biliyordum. Sonuçta o bir göz boyayan drakiydi ve en iyi yaptığı şey buydu. Ama şimdi yapabilecek miydi? En çok ihtiyacı olduğu anda? Baskı altındayken de yeteneğini kullanabilir miydi?

Bir süre gözlerini dikip bana baktı, ikna edici olmaktan çok uzak bir şekilde başını sallamak için haddinden fazla beklemişti. Derin bir nefes aldı ve bedeni gözlerimin önünde ışıldamaya başladı. Draki derisinin nötr rengi, Miram tamamen ortadan kaybolmuş gibi durana dek yavaş yavaş soldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama hâlâ yanımda durduğunu ve koluma sarıldığını hissedebiliyordum. Uzaktaki avcılara baktım. Çoğunun yüzünde, ağır birer gözlüğe benzeyen aletler vardı. Gözlerimi kısarak ne olduklarını anlamaya çalışıyordum ki birden fark ettim. Yeteri kadar casus filmi izlemiştim.

"Olamaz," diye fısıldadım.

Kızılötesi gözlükler. Bu aletlerin vücut sıcaklığını tespit edebildikleri düşünülürse, saklandığımız yerde bir şenlik ateşi gibi parıldıyor olmalıydım. Görünmez olsa bile, Miram da güvende olmayacaktı.

Yanımda, giderek gerildiğini hissedebiliyordum. "Ne oldu?"

Açıklayacak vaktim yoktu, bir avcı bizi göstererek bağırıyordu. "Orada! Şu ağaçta!"

Bir fırlatıcı ateşlendi ve havaya bir ağ fırlattı. Vurulmuştum. Miram da yanımdan ayrılmadığına göre *vurulmuştuk*.

Ama ağaçta çok fazla dal vardı ve ağ hepsini kapatmaya yetmezdi. Bunun yerine bizi çaresizce birbirimize bağlamış ve uçmamıza engel olmakla kalmıştı. Korkan Miram kanatlarını deli gibi çırpıyor ve iplerden kurtulmamızı daha da zorlaştırıyordu.

Kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyor, vahşi bir hayvan gibi uluyordu. Soluk rengi yanıp sönüyor, açık renk ışık parıltıları bir görünüp bir kayboluyordu.

"Kendine gel," diye hırladım, "sen... somutlaşıyorsun... görecekler."

Altımızda birbirlerine talimatlar yağdırıyor, strateji oluşturuyor, yani en iyi yaptıkları şeyi yapıyorlardı. Tüm hayatları boyunca kendilerine öğretilen şeyi. Draki avlamayı. Vakit yoktu, birkaç saniye içinde bizi bu ağaçtan indirmiş olacaklardı.

O sırada içgüdülerim devreye girdi. Kömür ve kül ağzıma doluyor; burun deliklerimden duman, ağzımdan buhar çıkıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçimdeki alevler yükselmeye başlıyor ve beni koruyup savunmaya hazırlanıyordu.

Dudaklarımı aralayıp küçük bir kıvılcım çıkardım, yalnızca yüzüme dolanan ipten kurtulmama yetecek kadar. Yalnızca bu sıcak ve yanmış kenarları tutup yırtarak geçebileceğim bir delik açmama yetecek kadar.

Vücudumun yarısını ağdan kurtarınca dönüp neredeyse tamamen görünür hale gelmiş olan Miram'ı çekmeye çalıştım. Hâlâ yanıp sönüyor, bir açılıp bir kapanan bir ışığa benziyordu.

Tam o sırada vuruldum. Bir zıpkın kalçamı sıyırmıştı. Acı tüm vücuduma yayılınca bir elimi açık ve kanayan bir yara haline gelen noktaya bastırdım.

Ardı ardına açılan ateşlerden sonra düştüm, tıpkı kâbuslarımda gördüğüm gibi. Yere doğru düşüyor, peşimden de ağı ve Miram'ı sürüklüyordum.

Soluksuz kalmış ve yaralanmış bir yığın olarak yere indik. Isıyla sıkışan ciğerlerim bir inip bir kalkıyor; çevremi saran hava, içimdeki ateşe kıyasla ince ve kırılgan bir buz gibi geliyordu.

Bir anda etrafımızı sardılar. Kızılötesi gözlükler takmış ve siyaha bürünmüş figürler. Silahlarını üzerimize doğrultmuş, hararetli bir şekilde bağırmaya başlamışlardı. O sırada içlerinden birinin yüzünü gördüm. Hafızamdan silmeyi ne kadar istesem de asla unutamayacağım bir yüz.

Gözlerimi Xander'ın acımasız yüzüne dikmiştim, bu avcıların kim olduğunu biliyordum. Sanki başka bir ihtimal varmış gibi. Will de çok uzakta olamazdı ama bu düşünce beni rahatlatmaktan çok umutsuzluğa düşürmüştü.

O ne yapabilirdi ki? Kendini riske atmadan, benim sıradan bir drakiden fazlası olduğumu fark ettirmeden hiçbir şey yapamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine de yapmamam gerektiği halde etrafa bakınarak onu göz ucuyla da olsa görmeye çalışıyordum.

Birkaç araç daha geldi ve tiz sesler çıkararak durup sis tabakasına bir de topraktan kalkan tozu eklediler.

Miram kulağımın dibinde telaşla konuşuyor, paniği neredeyse gözle görülebilecek bir şey haline geliyordu; acı ve keskin tadını alabildiğim kızgın bir esinti. "Jacinda, Jacinda! Ne yapacağız? Ne yapacağız?"

"Kapa çeneni, Miram," diye tısladım, draki sesiyle telaffuz ettiğim sözcükler ağzımı dolduruyordu.

Tepemizde bir akbaba gibi dönüp duran helikopterler etrafımızdaki ağaçları savuruyor; saçlarım, çılgınca uçuşan yapraklara karışıyordu.

Avcılardan biri beni daha iyi görebilmek için gözlüğünü çıkardı ve yaklaşarak silahının ucuyla beni dürttü. Sıkışan göğsümden karanlık ve kötücül bir inilti kopmuştu. Benim bile, çıkarabileceğimi düşünmediğim bir ses. Yanımda bulanık bir figür gibi duran Miram'ı gösterdi. "Bu da ne..." Başka bir avcı hırlayarak ona seslenince sesi kesilmişti.

"Carl, geri çekil. Ne olduklarını bilmiyoruz henüz."

Avcı onu dinleyerek bizden uzaklaştı.

"Miram," diye yalvardım. "Görünmez kal, odaklan biraz."

Bana baktı, dikey ve titrek gözbebekleri de vücudunun geri kalanı gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Dalgalanan su gibiydi; sürekli değişen, bir an belirip sonra yok olan, biçimsiz bir kütle gibi.

Araçlardan birçok avcı daha inmişti. Dikkatimi bu acımasız adamlara verip hepsini tarıyor, kendimiz için bir şans, bir umut belirtisi arıyordum.

Will yanlarında yoktu. Bir yandan rahatlasam da, sebebini merak etmeden de duramıyordum. *Neden* burada değil? Nerede?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Grubun önünde dolanıp duran adamı fark ettim. Will'in babasını. Avcı takımlarının içinde bile şık ve yakışıklı görünüyordu. Ama yine de onu görmek, dehşetle ürpermeme sebep olmuştu. Çünkü bu adamın neler yapabileceğini biliyordum.

Şimdi eskisinden farklı görünüyordu. Normal bir kız olduğumu düşündüğü zaman beni evinde ağırlayan sıcakkanlı adamdan çok farklı. Vahşi ve soğuk gözleriyle beni tarıyor, beni bir yaratıkmışım gibi görüyordu. Bir av gibi. Ve ben de onu görüyordum, gerçek kimliğini. Hayatıma son vermekte tereddüt bile etmezdi.

"Neyimiz var çocuklar?"

"İki taneler... yani sanırız."

Bay Rutledge bir süre gözlerini dikip bize baktı. Miram kontrolünü tamamen kaybetmişti ve artık toparlanmasını söylesem de bir kıymeti yoktu. Fazlasıyla korkmuş ve fazlasıyla paniklemişti.

Kalbimin her atışı göğsümde gürültülü bir yankı uyandırırken ağaçların arasına bakıyor; keskin bakışlarımla avcıları tarayıp belli bir yüzü görmeye çalışıyordum. Bu her ne kadar akla aykırı olsa da, umudumu hâlâ kaybetmemiştim. *Will, neredesin?*

Xander, amcasına yaklaşıp Miram'ı gösterdi. "Bu, görünmez olanlardan." Sonra bana döndü. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Bay Rutledge cevap vermeden beni inceliyor, gözleriyle beni parçalara ayırabilecekmiş gibi başını eğiyordu. Ve sanırım bunu gerçekten yapabilirdi de. Will'in babası olan ve benim türümü katledip kanlarını kendi oğluna veren bu adamla göz göze gelmek benim için zordu. Bu, onu benim gözümde bir canavar yapıyordu. Ama oğlu, benim âşık olduğum çocuk da bu sayede hayattaydı.

Bu korkunç bir gerçekti ve Cassian'ın kafamda çınlayan, bunun bir gün Will'le benim arama aşılmaz bir duvar öreceğini söyleyen sesine engel olamıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Rutledge, elini uzatıp parmaklarını esnetti, belli ki bir karara varıyordu. Birden, elinde bir silah belirdi. Bir çeşit tabanca. Ne olduğunu bilmesem de, canımı yakabileceğini biliyordum. Beni öldürebileceğini.

Bay Rutledge nişan aldı.

Miram deli gibi çırpınıyor, tıpkı benim gibi dehşet içinde ona bakıyordu.

Ama ben, *bakmakla* yetinemezdim. Kendi içimde bir silah taşırken, bunu yapamazdım.

Ateş tüm vücudumu kaplamıştı. "Dur," diye hırladım beni anlayamayacaklarını bildiğim halde ve yapmam gereken şeyi yapabilmek için Miram'ı iterek kendimden uzaklaştırdım. Varoluş amacımı gerçekleştirebilmek için. Ama ağın içine sıkışmıştık ve Miram bana tutunmaktan, hırıltılı draki sesiyle yalvarmaktan vazgeçmiyordu.

Saçlarımı yüzümden çekerek dudaklarımı araladım ve üfledim.

Alevler boğazımdan yukarı çıkıyor; nefes borum yükselen sıcaklıkla titriyordu. Ateş dudaklarımdan çıkmadan bir saniye önce burun deliklerim tütmeye başladı. Sonra bir kükremeyle birlikte çıkardığım ateş topu havaya karışınca avcılar bağırarak kendilerine doğru gelen alevlerden kaçmaya başladılar.

Yanıp küle dönüşen ağ, üzerimizden çekilmiş; kömür ve kor tadı ağzıma dolmuştu. Miram'ın kolunu tutup onu yerden kaldırdım. Ama bana hiç yardımcı olmuyor, korkudan hareket edemediği için boşuna ağırlık yapmaktan başka işe yaramıyordu.

Yüzümü göğe kaldırdım. Kaçmaya, özgür olmaya, rüzgâra kavuşmaya can atıyordum ama onsuz olmazdı. "Kalk ayağa!" diye bağırdım. "Hadi! Uç!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yükselmeye başladı ama hareketleri ağırdı. Tüm gücümle onu kaldırdım ve bunun için onu taşımak zorunda kalmayı kabullenerek uçmaya hazırlandım.

Vurulmamla yerden yükselmem bir oldu. Kanadım acıyor; sızı, zarın her zerresine dağılıyordu. Kanatlarımız insanı yanıltırdı; yumuşacık bir tül gibi görünseler de gerçekte son derece güçlü ve sonsuz sayıda sinir ucuyla doluydular. Böylece daha duyarlı oluyorlardı. Ama böylece, *ben acıdan ölüyordum.*

Bedenimi havaya doğru kaldırarak kanadımı zıpkından kurtardım ve onu yere attım.

Başımı acıyla öne eğerek yere düştüm.

Miram, tökezleyerek benden ayrılınca farklı yerlere düşmüştük.

Will'in babası, silahını üzerimden ayırmadan yaklaştı. Gözleri buz gibi bakıyordu ve hiçbir şey hissetmediğine emindim.

Bir uğultu duyuldu ve yine vuruldum. Kalçamdan. Ama bu kez daha az acıyordu, zıpkın kullanmamışlardı. Gözlerim, kızıl altın tenimden sarkan küçük oka kaydı. Çıkarıp bakınca ucunda da minik bir hazne olduğunu gördüm. Artık boş olan bir hazne.

Sonra havayı dolduran bir uğultu daha duyulunca başımı kaldırıp baktım, bu kez tok bir sesle vurulan Miram'dı. Çığlık attı. Sesi şaşkın ve afallamış gibi çıkmıştı, sadece daha önce fiziksel acıyı hiç tatmamış birinin çıkarabileceği gibi.

Yine de bunun tek sebebinin acı olmadığını biliyordum. Korku ve değersiz bir hayvan muamelesi görmenin yarattığı dehşet de vardı. Avlanacak, yakalanacak ve nihayetinde de yok edilecek bir hayvan muamelesi.

Ben güçlükle yanına gidince Miram bana yaslandı. Gözyaşları omzumu ıslatıyor, yanmakta olan tenimi serinletiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tuhaf, hırıltılı sesimle onların gözünde daha da hayvansı görüneceğimi bilsem de avcılara bağırıyordum. Muhtemelen, nesli kurutulması gereken bir canavar olduğumu düşünüyorlardı. Soğuk ve duygusuz gözlerini üzerimde hissedince bir köşeye çekildim ve sessizleştim.

Birkaç dakika sonra görüşüm bulanıklaştı. Başım sıcak ve yalıtılmış gibi geliyordu ve nedense artık hiç umursamıyordum. Kendimi iyi hissediyordum.

Avcılar da yere çöküyor, bulanıklaşan siyah noktalar gibi görünüyorlardı. Bir gümbürtü koptu ama Miram'ın nefes nefese hıçkırıklarını bastırmaya yetecek kadar yüksek değildi. Onları duyuyor ve kulaklarımdan silinmeyeceklerini biliyordum.

Elini sıktım, en azından sıkmaya çalıştım. Kaslarım o kadar yorgun, halsiz ve cansızdı ki parmaklarına dokunmaktan fazlasını yapabildiğimi sanmıyordum. Sonra ayrıldık. Miram'ı yanımdan alıp götürdüler. Uzandım ama çok yavaş kalmıştım. Pençeleriyle toprağı tırmalıyor, derin izler bırakıyordu. Çığlıkları artık o kadar yakından olmasa da hâlâ duyulabiliyor, uzaklarda dinmekte olan bir rüzgâr gibi giderek daha az kulağa geliyordu.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordum gırtlaktan gelen sesimle. "Miram! Miram!"

Sonra o pis ellerini bana uzattılar.

"Dikkat et de *şu* seni yakmasın," dedi bir tanesi.

Etrafım bulanık figürlerle doluydu. Yüzümde bir tebessümle top gibi kıvrılıp uykuya dalmamı söyleyen o uyuşukluk hissine karşı koymaya çalışıyordum.

Kaçmak için son bir hamle yapıp dizlerimin üzerine kalktım... uzaklaşmak, kanatlarımı açıp göğe çıkmak istiyordum. Ama inleyerek yere yığıldım, yüz üstü toprağa düşmüştüm. Nafile. Saf acı kanatlarımdaki zarlara yayılıyor, oradan da kaslarıma ulaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sıcak kan sırtımdan akıp omurgamın bitiminde birikiyordu. Bunu hissedebiliyor, yoğun kokusunu alabiliyordum.

Başım yere düşünce saçlarım etrafıma kızıl bir perde ördü. Ve onu gördüm. Ne olduğumu gözler önüne seren kanımın pırıltısını. Yere dökülen bir mürekkebe benzeyen ışıltılı mor sıvıyı.

Yine de beni hissizleştiren uyuşukluk, tüm vücudumu ele geçirmek üzereydi. Kendimi yeniden kaldırmayı denerken kollarım titriyordu. Bedenim kurşun gibi ağırdı.

O şişede ne vardı?

Umutsuz bir öfke her yanımı ele geçiriyor, damarlarımda dolaşıyordu. Kendimi buradan kurtarmak ve onları, bana yaptıkları ve yapmayı planladıkları şeyler için cezalandırıp yakmak istiyordum. Bunlar o kadar korkunç şeylerdi ki kimse bize ne olduklarını açık açık söylemezdi. Kimse ilkokuldayken bizi karşısına alıp bir avcı tarafından yakalanır da enkrosa teslim edilirsek neler olacağını anlatmazdı ama ben biliyordum. Will'in babasının çalışma odasını görmüştüm; orası draki derisiyle kaplı mobilyalarla doluydu.

Ağzımı açarak bir parça daha ateş püskürttüm, son umudum buydu. Dudaklarımdan çıkan tek şey, güçsüz bir alev oldu. Bu kez, ağzımdan çıktığı an etrafı kasıp kavuran o coşkun alev, buhara dönüşüp kaybolmuştu.

"Will," dedim boğuk bir sesle. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu ve artık buna karşı koymam imkânsızdı.

Güçlü eller her yanımı tutup beni kaldırdı. Başımı çevirip kollarına alev püskürtmeyi denedim ama tek yapabildiğim, güçsüz bir buhar akımı göndermekti.

Bana ne yaptılar?

Ellerimi o kadar sıkı bağlamışlardı ki bileklerimdeki kan akışının kesildiğini hissedebiliyordum. Sersemlemiş olsam da, bu yeni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

acıyı duyabiliyordum. Karnımın üzerine yatırılmıştım, bacaklarım açıktı. Yine, basit bir hayvan, bir canavar muamelesi görüyordum. Kanatlarım sıkı sıkı bağlanırken bir çığlık attım. Hareket etmelerini ve uçmamı engellemeye çalışıyorlardı.

Havaya fırlatıldım ve sertçe yere düştüm. Alev alev yanan tenime kıyasla zemin buz gibi soğuktu. Demek ki artık toprakta değildik.

Kapılar çarpıldı. Bir aracın arkasındaydım. Bir kamyonetin. Hareket etmeye, zeminin üzerinde sarsılarak ilerlemeye başlamıştı. Ağaçların ve arabayı döven dalların arasından geçiyorduk. Beni sürüden ve evimden uzağa götürüyorlardı.

Daha fazla karşı koyamadım ve göz kapaklarım yorgun gözlerimi örttü. Kanadım hâlâ acıyla zonkluyor, kürek kemiklerimi sarsıyor ve bedenimi rahatsız ediyor olsa da, artık ilacın sakinleştirici etkisine engel olamıyordum. Yanağım soğuk, metal zemine dokundu ve uykuya daldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18

Uyandığımda beni acı karşıladı.

Gözlerimi tamamen açana kadar birkaç kez kırpmak zorunda kalmıştım. Zihnimdeki işkencenin acısı, kırılmış ve örselenmiş bedenimdeki yoğun sızılarla başa baş gidiyordu. Gözlerimi tekrar açmadan önce birkaç dakika daha kapamak zorunda kaldım.

Kanatlarım zonkluyordu. İnce zarlarımı hareket ettirmeye çalışınca acı daha da artarak tüm vücuduma yayıldı. Onları birbirlerine bağladıklarını unutmuştum. Bir top gibi kıvrılıp içinde bulunduğum sefil durumun acısıyla inledim.

Bir süre geçip birkaç derin nefes alınca başımı kaldırdım ve yanağımı kamyonetin soğuk zemininden ayırdım. Uyanık mıyım yoksa bu bir kabus mu diye düşünerek başımı salladım.

O sırada yanımda birinin sızlandığını duydum ve dönünce kamyonetin diğer duvarına yapışmış olan Miram'ı gördüm. Büyük bir çabayla olduğum yerden kalktım, onu gördüğüme o kadar sevinmiştim ki bir an için bile olsa hissettiğim acının bir önemi kalmamıştı. En azından bu metal kutunun içinde birlikteydik.

"Miram," diye fısıldadım. Burada olduğunu gördüğüme sevinerek ona yaklaşmaya çalışıyordum.

Artık görülebiliyordu elbette. Gözleri benimkilere kilitlendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Ne..."

"Ne oldu, ha?" diye tamamladı sorumu. "Sen," dedi sonra. "Ne olursa senin yüzünden oluyor. Senin sonunun burada olması hiç şaşırtıcı değil sanırım ama benim de burada olduğuma inanamıyorum. Beni buna sürüklediğine..."

"Buradan kurtulacağız," diye söz verdim. Tek söyleyebildiğim, inanabildiğim buydu.

"Elbette," dedi öfkeyle. Burun delikleri bir açılıp bir kapanıyordu. "Nasıl olacakmış o?"

"Daha önce de kaçmıştım."

"Peki." Başını hızla sallayınca kum rengi saçları, ten rengi draki derisini dövmeye başladı. "Nasıl? Nasıl yapacağız? Geçen sefer ne yaptın?"

Will. Will'in sayesinde kaçmıştım. Ama bu kez o burada değildi. Bu kez kendi başıma bir çare düşünmek zorundaydım. İkimiz için.

Miram, ürkütücü derecede düz bir ses tonuyla sessizliği bozdu. "Bizi enkrosa götürüyorlar. Artık ölü sayılırız."

"Bunu bilemezsin," diye fısıldadım bileklerimdeki plastikleri dişlerimle koparmayı denerken. Ama işe yaramıyordu.

"Of, saçmalama, Jacinda. Bizi başka nereye götürüyor olabilirler ki? *Canlı olarak?* Bizi hâlâ öldürmediler. Belli ki bunun bir sebebi var. Bizi bir şeye saklıyor olmalılar... Onlara." *Onlar*. Çocukluk kabuslarımızın canavarları. Tepeden tırnağa yanıyordum.

Haklıydı. Bunu elbette biliyordum. Avcılar böyle geçinir, benim türümü satarak para kazanırdı. Bunu inkâr edemezdim.

"Ne zamandır baygındım?" diye sordum dikkatimi etrafıma verirken. Kontrol edebileceğim bir şeye odaklanmaya çalışıyor, bir kaçış planı yapabilmek için içinde bulunduğumuz durumu değerlendirmeye çabalıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama görülecek pek fazla bir şey yoktu. Yalnızca kamyonetin arka kapısının üst kısmında bulunan bir pencere. Güneş ışığını içeri alacak, hiçbir şeyi dışarı çıkarmayacak kadar küçük.

"Bilmiyorum. Ben saatler önce uyandım."

"Eninde sonunda durmak zorundalar," dedim, ondan çok kendimle konuşuyordum.

"Tabii, diyelim ki durdular. Sonra ne olacak? Bizi götürdükleri yer her neresiyse, oraya ulaşana dek bu kapılar açılmayacak. Zaten ondan sonra da..." Cümlesini tamamlayamadan sustu.

Yüzümü ekşittim ve bağlı kanatlarımın dinmek bilmeyen acısıyla ofladım. "Pes etmeyeceğim. Benim ateşim var, sen de görünmez olabiliyorsun." Yeteneğine odaklanıp korkusundan kurtulabilirse tabii. "Onlara karşı koymamıza engel olacak bir şey yok."

"Ama koyamadık işte." Miram, tıpkı vücudunun geri kalanı gibi belirsiz ve renksiz kaşını havaya kaldırdı. Öfkeyle nefes alıp verirken burun delikleri şişiyordu. "Şimdi söyle bakalım, dâhi hanımefendi. Nasıl kaçıyoruz?"

Will. Aklımda yine o vardı ama söylemedim. Neden böyle bir umuda kapılmasına izin verecektim ki? Aynı şey kendim için de geçerliydi. Will'in nerede olduğu ve neden benimle buluşmaya gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O yüzden şimdilik sadece kendime güvenebilirdim.

Başımı salladım ama bunu yapmak bile, yavaş yavaş içime işlemeye başlayan beklentiden kurtulmamı sağlayamamıştı. Will biliyor olmalıydı. Şimdiye dek, babasının bir ateş püskürten yakaladığını duymuş olmalıydı.

Kabuslarımdaki o bulanık aleme doğru son hızla ilerler ve rüzgâr kamyoneti sarsıp içimi ürpertirken beni sakinleştiren tek şey buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bizim için durmayacaklardı, ihtiyaç molası vermeyecektik. Zaten neden bize bu insanlığı yapsınlardı ki? Onların gözünde biz birer hayvandan ibarettik.

Kamyonet sıcak ve boğucuydu. Yolda kendi kendine ilerleyen havasız, metal bir kutu.

Miram ve ben, denizden çıkarılmış, kavrulmakta olan ve suya dönmeye can atan balıklar gibi, sıcak metalin üzerinde yan yatıyorduk. Birbirimizle konuşmayı uzun zaman önce bırakmıştık, bağlı ellerimiz ve sızlayan kanatlarımız buna hal bırakmıyordu.

Tüm vücuduma saplanan bir ağrıya sebep olmadan kımıldayamıyor ve sürekli olarak çatlayan dudaklarımı yalayıp kupkuru ağzıma karşın yutkunmaya çalışıyordum. Ateş püskürtmek beni gerçek anlamda kurutmuştu. İçimin susuzluktan buruştuğuna emindim.

Ama pes etmedim. Gücümü, kapıları açtıkları zaman bir alev topu gibi fırlayabilmek için saklıyor, bekliyordum.

Kendime bunu *söylüyor*dum. Yeterince alev çıkarabileceğime inanmaksa daha zordu.

Artık kanatlarımı hissetmemeye başlamıştım ama bunun ne demek olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. İyi bir şey olmadığı kesindi. Kollarımı göğsüme bastırarak yan yatarken yandıklarını, biri iğneler batırıyormuş gibi acıyla sızladıklarını hissediyordum.

Kamyonet yavaşladı ve döndü, manevra beni de kenara itmişti.

Sonra durduk ama heyecanlanmıyordum bile. Çünkü daha önce de durmuştuk ve kimse kapıları açıp bize bakmamıştı. Yalnızca benzin doldurup ne yapmaları gerekiyorsa onu yapıyor, bizi de arkada kavrulmaya bırakıyorlardı.

Dolayısıyla, şimdi durmaları da kapıları açacakları anlamına gelmezdi. Ama yine de...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı kaldırıp Miram'ın adını fısıldadım, uyanık olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Sesim çatlak çıkmıştı. Ama Miram'dan herhangi bir ses, bir işaret gelmiyordu. Kendimi onun yanına çektim ve ayağımla, ince bacaklarından birini dürttüm. "Miram!"

İnleyerek gözlerini kocaman açtı. "Ne?"

"Durduk."

"Ee?" dedi sinir bozucu bir sesle.

Başımı eğip açılıp kapanan kapıların sesini dinledim. Konuşmalar geliyordu ama sözcükleri anlamak imkânsızdı.

Miram güçlükle, bağlı kollarını birer kaldıraç gibi kullanarak doğruldu. "Geldik mi sence?" Bunu o kadar ilgisiz bir ses tonuyla söylemişti ki cevabı evet olsa bile umursayacağını sanmıyordum.

Başımı salladım. Biraz önce can çekişen kaslarım şimdi canlanmış, kasılmış ve hazır olmanın getirdiği heyecanla zonklamaya başlamıştı. Dikkat kesilen kulaklarım, kamyonetin etrafında dönerken ayaklarının altındaki taşlardan çıkan çıtırtıları takip ediyordu. Birinin güldüğünü duydum ve ses, kamyonetten uzaklaştıkları sırada aynı hızla kesildi. *Bizden* uzaklaştıkları sırada.

Bir dakika kadar sonra, farkında bile olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım. "Gittiler," diye fısıldadım ama buna gerek olmadığını hatırlayınca sesimi yükselttim. "Gittiler."

"Muhtemelen o şişko suratlarını daha da şişirmeye gitmişlerdir," diye geveledi. "Şu an bir şeyler yemek için cinayet bile işleyebilirim."

Sonra derin bir nefes alarak yeniden yattı. Ona bakıyordum. Dikkatle. Hep ufak tefekti; sıska bir vücut, çökmüş bir yüz ve rahatsız edici bir nefes. Göğsü inip kalkıyor, nefes almaya çabalıyordu. Belki de çölde geçirdiğim zaman, beni buna hazırlamıştı. Kupkuru bir sıcak. Rahatsızlık. Sefalet. Çünkü Miram'ın durumu iyi değildi ve zıpkın falan da yememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buradan kurtulmak zorundaydım hem de hemen. Yoksa bu avcılar, gidecekleri yere ellerinde ölü bir drakiyle gideceklerdi.

Birden, kapıdan bir gürültü geldi. Hemen çömeldim, adrenalin acıyı bastırmıştı. Bir şey metal kapıya sürtünüyor, çıkan ses ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Gözlerimi kapıya diktim ve derin bir nefes alarak hazırlanmaya, göğsümde ateş biriktirmeye başladım.

Güçsüz ve susuz kaldığım için bu çaba midemi bulandırıyor, beni iyice bitkin bir hale getiriyordu. Tam formumda değildim ama yine de bu yaptığım yeterli olmak zorundaydı çünkü yalnızca bir şansım olacaktı. Kapıyı açan her kimse, ona hazırlıklı olmak zorundaydım.

"Miram," dedim toparlanabileceğini ve görünmez olup öyle kalabileceğini umarak. "Hazır ol."

Başını hafifçe, evet anlamında salladı.

Burun deliklerimden duman çıkıyordu.

Dudaklarımı araladım, kapıya o kadar dikkatli bakıyordum ki gözlerim acımaya başlamıştı. Önce büyük bir gürültü, ardından da değişen havanın çıkardığı esinti duyuldu ve kapı açıldı. Kalbim, alev alev yanan göğsümde sıkışıyordu. İçeri süzülen öğlen güneşi, gözlerimi kamaştırmıştı. Ama umursamıyordum, tereddüt etmek ve bu fırsatı tepmek gibi bir şansım yoktu.

Vücudumun derinliklerinde, hiç kalmadığından korktuğum sıcaklığı bulunca rahatladım. Sıcaklık nefes borumdan yukarı tırmanıp bir alev topu haline gelmişti, yeterliydi.

Güneş ışınlarının etrafını çevrelediği silüet, bir çığlıkla yere düştü.

Ben de kamyonetten atlayıp güçsüz bacaklarımın üzerinde dengede durmaya çalıştım, ellerim ve kanatların bağlıyken bunu yapmak daha da zordu.

Ceplerinde silah olup olmadığını anlamak için eğildim, bileklerimdeki bağı kesebilecek bir şey arıyordum. Ve donakaldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu o sert bakışlı, siyah giyimli, beni yemeklik bir hindi gibi bağlayıp kamyonetin arkasına tıkan avcılardan biri değil, Will'di.

Boğazımdan yüksek ve tuhaf bir ses çıktı. Boğuk bir sesle adını söylemiştim ama bunu anlaması mümkün değildi.

Ama buna gerek de yoktu zaten. Biliyordu, benim için gelmişti. Önemli olan tek şey buydu. Ve onu yakıp kül etmemiş olmam.

Ayağa kalkıp titreyen kollarımı tuttu; gerçek olduğuma, gerçekten önünde durduğuma emin olmaya çalışıyor gibiydi. "Jacinda!"

Rahatlamıştım. Adrenalin damarlarımdan geri çekilmiş, acı ve bitkinlikse geri gelmişti. Ve şimdi amansız bir şekilde yakama yapışıyorlardı. Pes edip kendimi Will'in kollarına bırakmış; beni kurtarmasına, kendi türünden ve bedenimin her zerresinin içinde bulunduğu acıdan kurtarmasına izin vermiştim.

Will dikkatle kolunu bana dolayıp bağlı olan kanatlarıma baktı. İçinde bulunduğum durumu sindirirken ürktüğünü fark etmiştim.

Beni kaldırıp kamyonetten uzaklaştırmaya çalıştığı sırada hareketlerinden, endişelendiği belli oluyordu. Değişken gözleri, büyük bir kısmı boş olan park alanını tarıyordu.

Bense orada kalmaya çalışarak kamyonetin içine bakıyordum. "Miram," dedim. Ses tonum, durumun aciliyetini anlatmaya yetiyordu. "Gidelim."

Kamyonetin, kapılara en uzak olan köşesinde, güneş ışıklarından uzakta oturuyor, başını şiddetle iki yana sallıyordu.

"Miram!" diye tekrarladım, çocuğuna sözünü dinletemeyen bir ebeveyn gibiydim.

Ama daha da şiddetle karşı çıkıyor, gözlerini Will'den ayırmıyordu. "*Onunla* gitmem."

"Aptallaşma. O bize yardım etmeye..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya bu bir tuzaksa? Ya sadece seni kendi rızanla götürmeye çalışıyorsa? Kasabına teslim olan bir koyun gibi?"

"Ne kadar saçmaladığının farkında mısın? Niye böyle bir şey yapsınlar ki? Zaten ellerindeyiz." Kamyonetin kapılarının arasında durmuş, yalvaran gözlerle ona bakıyordum. Yine de başını sallamaya devam edip sanki *ben* bir tehdit oluşturuyormuşum gibi, iyice köşeye çekildi. "Bizimle gelmek yerine bu kamyonette kalma riskine mi gireceksin?"

Will kolumu çekiştiriyordu. "Jacinda! Her an geri gelebilirler. Bu tek şansımız!"

"Miram, lütfen," diye yalvardım. "Güven bana."

Başıyla Will'i gösterdi. "Ona güvenmiyorum." Sonra yeniden bana döndü. "Sana da."

Öfkeden deliye dönmek üzereydim. *Miram bana* güvenmiyordu. Beni gözetleyen kendisi değilmiş gibi!

Will'in ses tonu da, kolumu tutan parmakları da giderek sertleşiyordu. "Jacinda, geliyorlar!"

Ve gittim. İçim parçalansa da, Miram'ı orada bıraktım.

Ama korkuyla kocaman açılan gözleri, zihnime kazınmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19

Will, beni otoparkın diğer tarafına sürükledi. Bu tuhaf bir histi; insan dünyasında güpegündüz dönüşmüş olarak gezmek. Tuhaf ve yasak bir şey. Her an birileri beni görebilirdi.

Ama başka şansım yoktu.

Ya kamyonette idam mahkûmu gibi bekleyecektim ya da bize kucak açan ormana kadar on beş saniyelik bir kaçışı göze alacaktım. Cevap benim için son derece açıktı. Neden Miram da bunu göremiyordu ki?

Will'le birlikte park alanını çevreleyen ağaçların arasına dalmıştık. Ayaklarımın altında güneşle cayır cayır yanan asfaltın yerini, bir anda ormanın fısıldayan, rahatlatıcı toprağı almıştı.

Birden, üzerime boğucu bir kasvet çökmüştü. Dalların ve yaprakların arasından kamyoneti görebilecekmişim gibi arkama bakıyordum.

Miram'ı bırakmış, onu hayal kırıklığına uğratmıştım. *Cassian'ı hayal kırıklığına uğratmıştım.*

Acıyan gözlerimi kırpıştırırken, kendi kendime bunun sebebinin güneş ışınları olduğunu söyledim. Bedenimi kasıp kavuran o anlaşılmaz acının. Güneşti, arkamda bıraktığım o kızı ve ona yapılanları düşündükçe zihnimi ele geçiren keder değil.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will'in arazi aracı çok da uzakta değildi. Binmeme yardım etti. Ben de yolcu koltuğuna yerleştim, bağlı kanatlarla arkaya yaslanmam imkânsız olduğundan dik oturmam gerektiğini biliyordum.

Will'in elinde parlayan şeye bakınca bunun bir bıçak olduğunu anladım. Bileklerimdeki bağı keserek beni rahatlattı, derin bir nefes aldım. Ama bu kısa bir rahatlamaydı ve acı yeniden ellerime akın edince gölgelenmişti. İnledim ve başımı daha fazla dik tutamadım.

Will bana bir şişe su verdikten sonra sırtımı kontrol etmeye başladı, çıplak omuzlarımda gezinen elleri son derece nazikti. Bir dikişte, gürültüyle içtiğim su, hem boğazımdan hem de çenemden akıyordu.

Yutkunurken çıkardığım seslerin arasında, bağları keserken aldığı nefesi duydum. "Yaralanmışsın." Ardından da bir küfür geldi, daha önce böyle sinirlendiğini hiç görmemiştim. Ayrıca bir şey daha vardı. *Pişmanlık*? *Suçluluk*?

"Kanadımdan vuruldum." Kelimeler boğazımda yuvarlanıyor gibiydi. Hırıltılı sesi duyunca beni anlayamadığını hatırladım.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, peşimizdeki tehlikeyi yeni hatırlamış gibi çabucak konuştu. "Çok kötü görünmüyor." Sesi kulaklarımı tırmalıyordu ve yalan söylediğini biliyordum. Kötü görünüyordu.

Son bir el hareketiyle kanatlarımı serbest bıraktı. Bir kez daha, o nefes kesen acıyla baş başa kalmıştım. Kan, bedenimin bu zarar görmüş eklentilerine yeniden hücum ederken her yerim alev alev yanıyordu. Acı hissi başımı döndürdü ve görüşümü bozup grileştirdi. Ağzımı sessizce çığlık atar gibi kocaman açmıştım.

Bu defaki acı, avcıların peşime düştüğü ilk seferki yaralanışımdan çok daha kötüydü. O zamanki acım da yoğundu ama iyileşmiştim. Annem yaramı temizlemişti... *annem*. Odasından çıkmış mıydı acaba? Gittiğimi fark etmiş miydi ya da? Artık onlar için yazdığım notları bulamayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will endişeli gözleriyle önce beni, sonra da etrafımızı saran ağaçları süzdü. "Gitmemiz gerek... Jacinda, değişebilir misin?"

İnsan görünümüme geçip geçemeyeceğimi soruyordu.

Bir defa başımı salladım. Korkum geçmişti, bu yüzden artık beni draki olarak kalmaya zorlayacak bir şeyim yoktu. O anda hissettiğim tek şey acıydı ve kanatlarımı içeri sokmaya çalışırken giderek artıyordu. Özellikle de yaralı olan kanadımda. Ama başka şansım yoktu. Ben ön koltukta draki formumda otururken, Will'in yola çıkmasını bekleyemezdim.

Drakimi gömer, içeri iter, saklarken güçlükle yutkundum ve kandan yapış yapış olan parmaklarımla gösterge paneline yapıştım.

Yüz hatlarım gevşeyip rahatlamış, kemiklerim yeniden aralanmaya başlamıştı. Kanatlarım, aldıkları yaralar yüzünden sarsılmıştı ve titriyordu. Birini kolaylıkla kürek kemiklerimin arasında soktum. Ama diğeri, benden bağımsız bir iradesi varmış gibi titriyor, insana dönüşmeme... acıya karşı çıkıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımda kızgın hatlar oluşturarak akıyordu. Başımı geri atıp boğazımdan yükselen çığlığa engel olmaya çalıştım.

Drakim nihayet yerine gömülünce bir nefes aldım ve gösterge paneline yapışan ellerimi gevşetip arkama yaslandım.

Will üzerime bir battaniye attı. Gün boyunca sıcak ve havasız bir kamyonette mahsur kalmış olsam da tüylü kumaşa sıkıca sarıldım, rahatladığıma memnundum.

"Jacinda, iyi misin?"

Artçı şokların yarattığı titremeleri durdurmaya çalışıyordum ama ben ne kadar çabalarsam, onlar da o kadar şiddetleniyordu. "Beni buradan kurtar yeter." Sesim tuhaf bir şekilde çatlıyordu.

Başını bir defa salladıktan sonra bir saniye içinde arabaya binip kendi koltuğuna geçti ve hemen yola çıkarak nereye vardığını bilme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğimiz küçük, toprak bir yola ulaşana dek ormanın içinde ilerlemeye başladık. Buradan uzak olduğu sürece nerede olduğumuz önemli değildi. O an için önemli olan tek şey buydu.

Koltukta hafifçe kayarak elimi uzattım ve güneşten ısınmış pencereyi okşadım. Parmak uçlarım pürüzsüz yüzeyde kayarken gıcırdıyorlardı. Miram.

"Neredeydin?" Korkunç bir sesle de olsa sormayı başarmıştım.

"Gelemedim. Babam son anda bir av düzenledi. Sizi gördüğümüzden beri kafayı bu alana takmış durumda. Beni de başka bir gruba verip dağın diğer tarafına gönderdi. Eğer gelmezsem sen de eve dönersin diye umuyordum. Sürünün bu kadar yakınına geleceklerini düşünemedim. Tanrım, Jacinda. Çok üzgünüm."

Hissizce başımı salladım. "Bilemezdin."

Derin bir nefes aldı. Sözcüklerimin, suçluluk duygusunu hiç de azaltmadığının farkındaydım. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak şeyler söyleyebilecek olsam söylerdim. Ama sözlerim canını daha fazla acıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bacaklarımı da koltuğa çıkarıp dizlerime sarıldım, arkamda bıraktığım kızı düşünüyordum. Bunu öğrenince Cassian'ın yüzünün ne hale geleceğini.

"Ona yardım edemezdin," dedi Will aklımı okur gibi. "Ne yaparsan yap gelmeyecekti."

"Zorlamalıydım."

"Ve olay mı çıksaydı? Kendi başına yürüyemiyordun bile. Seni ben taşıdım sayılır."

Ama bu, içimi hiç de rahatlatmıyordu. Başımı kaldırıp klimadan gelen soğuk havanın beni rahatlatmasına izin verdim.

"Dinlen biraz, Jacinda. Artık güvendesin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güvende. Bu sözcük, gözlerimi kapatmak zorunda kalacağım kadar başımı döndürene dek zihnimde yankılandı ve sonra, dayanılmayacak kadar ağırlaşan göz kapaklarım düştü. Karanlıkta onlarca renk patlaması görüyordum ama yine de bu, gözlerimi açıp dünyayla yüzleşmekten iyiydi.

Miram, güvende olmak fikri ve bedenimi istila eden acı arasında bir yerde, uykuya teslim oldum.

Ve neredeyse zifirî karanlık bir odada uyandım. Duvarlardan birinde güçsüz, turuncu bir ışık yayan bir lamba vardı. Sırtımdaki sızıyla irkilerek doğruldum. Acının yanında gerçek de geliyordu.

"Will?"

"Buradayım."

Bedeni olmayan bir ses gibi gelen tını yı takip ederek onu buldum. Koyu renkli figürü, odanın köşesindeki bir sandalyeyi dolduruyordu.

"Neredeyiz?"

"Bir motelde. Güvendeyiz."

Dikkatle hareket ederek oturur pozisyona geldim, sırtımın acısından dudaklarımı ısırıyordum. Yine de yaralandığım ilk andakine kıyasla bu hiçbir şeydi. En azından her şeyi bastıran bir çığlık atma hissi olmadan hareket edebiliyordum. "Buraya nasıl geldik?"

"Berbat bir haldeydin. Dinlenmen gerekiyordu. Gerçek bir yatakta. Yiyecek, su..."

Yiyecekten bahsedilince karnım guruldadı.

"Uykuya dalmadan önce sana biraz yemek yedirmiştim," diye ekledi. "Hatırlıyor musun? Yatağa girmeden önce bir dakikadan kısa bir sürede bir burrito ve gazozu götürdün. Sonra da kılını bile kıpırdatmadan uyudun. Sırtındaki yarayı temizleyip bandajladığım sırada bile uyanmadın. Korkuttun beni."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı iki yana salladım. "Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Çok şey yaşadın."

Doğruydu. Vücudumun iyileşme yöntemi uyumak olabilirdi. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Sekiz, on saat oldu."

Kaskatı kesilmiştim. "On saat mi? Saat kaç?"

"Gece bir falan olmalı."

Boğazıma koca bir yumru oturmuştu. Miram oldukça uzakta olmalıydı. Ve ne bir yatağı ne de yiyecek bir şeyleri vardı. Bacaklarımı yere indirdim, aklım ona ulaşma ve onu kurtarma düşünceleriyle doluydu. *Onu nasıl bırakabilmiştim?*

"Dur biraz." Will yanıma oturdu ve sıcak elini omzuma koydu. Bu hatırladığım bir dokunuştu. Kendimi bırakmak, tadını çıkarmak ve kendimden başka her şeyi unutmak istememe sebep olan bir dokunuş. "Nereye?"

"Miram'ı bulmaya." Başka nereye olacaktı ki? Çarşaf yana kayınca çıplak bacaklarım ürperdi. O anda fark ettim ki üzerimdeki tek şey, muhtemelen Will'e ait beyaz bir atletti.

"Ben giydirdim," diye açıkladı yüzü hafifçe kızarırken.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Arabada uyuyakaldığımda üzerimde pek de fazla bir şey olmadığını hatırlıyordum. Sadece o tüylü battaniye vardı. Tişörtü sıkıca tuttuğum an, birden kendime geldiğimi hissettim. İşte buradaydım. Will'le birlikte bir otel odasında, baş başa. Ama bu, tadını çıkarabileceğim bir şey değildi. Bunca şey olmuşken bunu yapamazdım.

"Miram arkadaşın mıydı?" diye sordu sessizce ve sabırla.

Cevap vermekte tereddüt ettim. "Sayılır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üzülen gözlerle bana baktı, dakikalar giderek uzuyor gibiydi. "Üzgünüm, Jacinda ama o gitti artık. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"*Hayır!*" Başımı delice iki yana sallıyordum, savrulan saçlarımın birazı ağzıma girmişti. "Onun orada olması benim..."

"Bizimle gelmemeyi kendi seçmişken nasıl oluyor da bu senin suçun oluyor? Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Bu mantığı kabullenemiyor, yalnızca kız kardeşinin gittiğini öğrenince Cassian'ın ne tepki vereceğini düşünüyordum. "Sen yapabilirsin ama! Sen onlardan birisin..."

İrkildiğini fark ettim ama umurumda değildi. İlk defa bunun yüzünden mideme yumruk yemiş gibi olmamış; bizi avlayan, bir kamyonetin arkasına atan, ellerimizi ve kanatlarımızı bağlayıp değerli parçalarımız için satmaya götüren canavarlardan birine âşık olduğum için suçluluk duygusuna boğulmamıştım. Şu an olduğu şeyin bize faydası dokunmalıydı.

"Hayır, Jacinda. Olan oldu. Çoktan teslim edilmiştir..."

Teslim edilmek. Sanki Miram değerli bir mal, cansız bir eşyaymış gibi. Bir paket. İçimde bir şeylerin kuruduğunu, beni ondan uzaklaştırdığını hissettim.

"Yani bana yardım *etmeyeceksin*," dedim, sözlerim birer ok gibiydi.

Büyük ve perdeli pencerenin yanındaki klima çalışmaya başlayınca küçücük oda büyük bir gürültüyle doldu. Soğuk hava tüm bedenimi yalıyor olsa da ne cildimi rahatlatmaya ne de sinirlerimi yatıştırmaya yetiyordu.

Karanlıkta Will'in yüzü gerilmişti ve bana, duymayı şiddetle istediğim sözleri söyleyemeyeceği –*söylemeyeceği*– için acı çekiyormuş gibi duruyordu. "Yapamam," dedi yine. "Şimdiye dek çoktan enkros sığınağına ulaşmıştır. Oradan hiçbir şey kaçamaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oradan hiçbir şey kaçamaz. Yani tutsak drakiler orada mı yaşıyordu? Birer mahkûm gibi? Hemen öldürülmüyorlar mıydı?

Onca şeyle dolu olan aklıma birden babam geldi. Gülen gözleri, artık eskisi kadar net hatırlayamadığım yakışıklı yüzü gözlerimin önündeydi. Geceleri yatağımda yatarken bazen ışıkları açar ve onun fotoğrafını, gerçek olan ve dokunabileceğim bir şeyi arardım. Babamın var olduğunun, onu hâlâ hatırladığımın ve gördüğümün, bana öğrettiği o harika şeyleri ise asla unutmayacağımın kanıtını arardım. Onu asla unutmayacağımın. Sevgisini asla unutmayacağımın kanıtı.

Şimdi onun yüzünü rahatlıkla hatırlayabiliyordum ama yine de bu anıları bir kenara ittim, bunca yıldan sonra hâlâ hayatta olması gibi pek de muhtemel olmayan hatta imkânsız olan bir umuda tutunmak istemiyordum.

"Miram hayatta mıdır? Yani öldürülmemiştir, bunu mu söylemek istiyorsun?" Bu karanlık odada renklerini göremediğim gözlerine bakıyordum.

Çekindi, bunu ima etmiş olduğuna pişman olmuş gibiydi. "Evet," dedi sonra, derin bir nefes alarak. "Yaşıyordur. Tabii buna yaşamak dersen. Görünmez olabilen çok sayıda draki gördüklerini sanmıyorum. Belki birkaç tane. Onun üzerinde testler yapacak... örnekler alacaklardır. Yaşar. En azından bir süre daha."

Midem bulanıyor ama bir yandan da üzerime bir rahatlık hissi çöküyordu. Bana neler yapabileceklerini düşünmemek için çaba sarf ediyordum... Will, ateş püskürtenlerin neslinin tükendiğini sandıklarını söylemişti. Ama artık var olduğumuzu biliyorlardı, benim var olduğumu.

Şimdi enkros için söylediği şey ise, şu ana dek bildiklerimin çok ötesindeydi ve bana Miram'ı kurtarabileceğimize dair umut veriyordu.

"Yani bir şansımız..." Başını sallamaya başladı ama devam etmesine izin vermedim. "Bir şansımız olabilir." Dikkatle ona bakıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin yardımınla bir şansımız olabilir." Elim, aramızdaki mesafeyi aşıp onunkine kondu.

"Ama yok. Hiçbir şansımız yok." Derinden gelen, rüyalarımda kadife bir tınıya dönüşen sesi, bana olayı kabullenmem ve Miram'ın peşini bırakmam için yalvarıyordu.

Ama yapamazdım. Cassian'ın, annemin ve kız kardeşimin yüzleri gözlerimin önünden gitmiyordu... bize neler olduğunu merak eden halleri. Kalbim öyle bir acıyla sızladı ki şu ana kadar çektiklerimin tümü gözüme ufacık göründü. Miram ortadan kaybolmuştu. Benim yüzümden. Böyle bir şey olmamış gibi Will'le kaçmaya devam edemezdim.

İçimde bir şey ölmüş, artık yükü taşıyamayan bir ip gibi kopup boşalmıştı. Elini tutan elim gevşedi ve parmaklarım yavaşça kaydı. Geri çekilmiştim.

Fakat Will, elimi yakalayıp parmaklarımızı birbirine kenetledi ve avuçlarımızı öpüştürür gibi birbirlerine yapıştırdı. "Jacinda," diye fısıldadı.

Gözlerinin içine bakınca sormak isteyip de soramadığı soruyu, ihtiyacı olan şeyi gördüm. Hâlâ planımıza sadık olup olmadığımızı bilmek istiyordu.

Bir yanım, ona istediği cevabı vermeye can atıyordu. Bu çok kolaydı. Zaten birlikte bir oteldeydik. Zaten sürüden uzaklaşmıştım. *Kurtulmuştum...*

Ama böyle miydi? Yani gerçekten kurtulmuş muydum?

Cevabı biliyordum, hem de her bir zerremle. Kalbim aynı fikirde olmasa da, durum buydu. Ama o an bana bakışı... bunu sözcüklerle ifade edemezdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben... ben bir duş alacağım," dedim alelacele. "Sonra da yeniden yatacağım, hâlâ... hâlâ yorgunum." Yalan da değildi. Bir on saat daha uyuyabilecek gibi hissediyordum.

Bir an, ısrar edip bu konuşmayı şimdi yapmak isteyecek diye düşündüm. Yapamazdım. Şimdi olmazdı. Will'e, onunla kaçmamın imkânsız olduğunu söyleyemezdim.

Nasıl onunla olabilirdim ki? Annemle Tamra'yı yine o işkenceye maruz bırakacaksam kendimi nasıl özgür hissedebilirdim? Tıpkı babam gibi olacaktım. Nerede olduğumu hiç bilemeyecek, hep beni düşüneceklerdi. Sonunda onu kaybettiğini ve bir daha asla göremeyeceğini kabullenene dek geçen o endişeli bekleyişler. Bunu onlara bir kez daha yaşatamazdım. Üstelik şimdi bir de Miram vardı. Onun ailesine karşı da sorumluluğum vardı.

Bir süre sonra Will, "Giyebileceğin birkaç kıyafetim daha var. Bir gömlek, bir de eşofman.

Konuyu değiştirince rahatlayarak başımı salladım. Ama bunun kısa süreceğini biliyordum.

Ayağa kalkıp çantasını karıştırarak kıyafetleri aradığı sırada ben de onu seyrediyordum. Bir yığın eşyayı elime tutuştururken temas etmediğimize hem minnettar hem de pişman olmuştum.

Will'in gölgesinden çıkıp aydınlık banyoya girdim ve kapıyı hafif bir çıt sesiyle kapattım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20

Duş aldıktan sonra yatağa kıvrılıp bedenimin altına sıkışan saçlarımı topladım ve omzumdan aşağı sarkıttım. Uzunca bir süre, yanımda uzanan Will'i görmezden gelerek çarşafların altında sessizce ve kımıldamadan yattım. Midemi bulandıran çılgınca düşüncelerimin durulması için uyumayı bekliyordum.

O kadar uyumuş olmama rağmen hâlâ yorgundum. Harap bedenim yeniden uykuya dalabiliyor olmalıydı. *Mecburdu.*

"Daha ne kadar uyuyor numarası yapacaksın?"

İşte dalamamasının sebebi.

Fısıldayan sesi ensemi okşuyor, tüylerimi ürpertiyordu.

Uyuyamamamın sebebi *oydu.* Onu dışarıda bırakmak için elimden geleni yapıyordum ama imkânsızdı elbette. Aramızda yalnızca santimetreler varken bunu nasıl yapabilirdim ki? Aylar önce beni o mağarada kurtardığı günden beri yanıp tutuştuğum Will... hissettiğim şeyin ne olduğunu bile anlayamadığım günden beri...

Tam ağzımı açmıştım ki konuşmanın yalnızca uyanık olduğumu kanıtlayacağını fark ettim ve dudaklarımı sıkı sıkı kapattım. Çünkü konuşamazdım. Duymak istediklerini söyleyemeyeceksem, olmazdı.

Kendi söylemek istediklerim de bunlar olsa bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerini omzuma koyunca istemsizce iç geçirdim. Uyuyor rolüm buraya kadardı.

Beni yuvarlamasına karşı koymadım. Birlikte, bedenlerimiz birbirine yapışık halde yatağın ortasına gömüldük. Gözleri, karanlıkta ışıldıyor; elleriyse vücudumda aşağı yukarı hareket ediyordu.

Parmakları ıslak saçlarımda kayarken nefesim kesildi, beni kendine o kadar yakın tutuyordu ki burunlarımız birbirine değiyordu. Motelin ahududu aromalı şampuanının kokusu her yanımızı sarmıştı.

Gözlerimizi birbirimize dikmiş bakıyor, tek kelime etmiyorduk. Dudakları, benimkilerle karıştıracağım kadar yakınımda olduğundan, nefesinin kokusunu alabiliyordum. Bakışlarını dudaklarıma kaydırınca midemde bir şeyler uçuşmaya, o bildik sıcaklık bedenimi sarmaya başladı. Herhangi bir ses çıkarmamak için dudaklarımı ısırıyordum.

O anda düşünebildiğim tek şey Will'di.

Yanında olmak istediğim halde sonsuza dek kaybettiğimi sandığım Will. Hayalini kurduğum Will. Beni iki defa kurtaran, *benim* de büyük bir riski göze alarak kurtardığım Will. Aksini yapmak için onlarca sebebi olduğu halde beni seven Will. Aksini yapmak için onlarca sebebim olduğu halde sevdiğim Will.

Terk etmek zorunda olduğum Will. Bir kez daha.

Avuçlarımı açıp ellerimi göğsüne koydum. Okşamaya değil, onu uzaklaştıracak gücü bulmaya çalışıyordum. Yarın sabah veda etmek yeteri kadar zor olacaktı zaten.

Ama sonra beni öptü, artık kaçamayacağımı biliyordum.

Başımın arkasında duran eli yüzüme kaydı, sessiz iniltimi bastırırken yanağımı okşayan sıcak avuçları birer törpü gibiydi.

Öpüşmek hâlâ yeni bir şeymiş gibi geliyordu. İlk seferdeki gibi. Dudaklarının dokunuşu vücudumdaki tüm sinir uçlarını uyarıyordu. Omuzlarını tuttum ve bastırdım, parmaklarım kaslarının arasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

giriyordu. Can havliyle ona sarılmış gibiydim, dudaklarının tadı ve o saf dokunuşu beni tüketiyordu.

Bedenim yanmaya, tenim gerilip ürpermeye, geri çekilip yerini diğerine bırakmaya hazırlanmaya başladı.

Belki bulunduğumuz yer, bizi buraya getiren koşullar... ya da onu bir daha göremeyeceğim fikriydi buna sebep olan ama ona bir türlü doyamıyordum. Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp ısırmaya, emmeye başladım.

Elleri sırtımda geziniyor, beni kendine daha da yakınlaştırmaya çalışıyordu.

Ben de kendimi bırakıp kollarımı boynuna doladım. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, üzerime yuvarlanarak beni yatağa yapıştıran ağırlığını bile önemsemeden, tutkuyla öpüşmeye devam ediyordum.

Vücudum onunkini sarıyor, içgüdüsel olarak bir karşılama töreni düzenliyordu sanki. Çok ileri gittiğimizi, çok hızlı davrandığımızı bile düşünmeden açgözlü bir ses çıkardım. Hissettiğim tek şey ihtiyaçtı. Açlık. Reddedilmekten bıkmıştım.

Başımı ellerinin arasına aldı, dudaklarımı küçük küçük ısırarak derinlemesine öpüyordu. Parmakları hassas yanaklarımda geziyor, yüzümü kendisi için sabitliyorlardı.

Hırıldayarak başımı hareket ettirmek, onun bana yaptığı gibi tadına bakmak istiyordum ama beni tutmuş, kapana kıstırmıştı... altında kıvranmama neden olan mükemmel bir işkenceydi bu.

Ama yetmiyor, hatta kıyısından bile geçmiyordu.

İçimden bir alev yükselince ciğerlerimi soğutmak ve onu bastırmak için çabalamaya başladım.

Will elini tişörtümün içine sokup da sırtımı okşarken hafifçe inledim. O sırada, "Cildin... çok... sıcak," demek için dudaklarını geri çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elleri kaburgalarımı okşar ve tüyleri diken diken olan belimde gezinirken, bir bütün haline gelen dudaklarımıza doğru soludum.

Ve içimde daha fazla tutamadığım buharı serbest bırakmak için dudaklarımı aralayıp geri çekildim.

Will kıvrılan boynuma buz gibi öpücükler konduruyor, dili oradaki tendonun üzerinde geziniyordu... ama tek yaptığı, içimdeki ateşi daha da kızıştırmak olmuştu.

Dudakları boynumdan ayrılınca ıslanan yerler esintiyle ürperdi. Bu serinliği içime çekebilmek için yutkundum, bedenimdeki yangına bir son vermek için çabalıyordum.

Gözlerini üzerimde hissedince ben de ona baktım ve kendimi gözlerinde buldum.

Bu karanlık odada bile gözleri ışıldıyordu. Bana o kadar duygu yüklü bakıyordu ki titreyen elimi kaldırıp yüzünde gezdirdim. Köşeli hatlarını ve erkeksi kemiklerini okşuyordum. İçimi bile görebilen gözlerinin üzerindeki kaşlarını düzelttim.

Parmaklarım, öpüşmekten hafifçe şişmiş olan dudaklarına kayınca irkildi. "Benimle gel, Jacinda." Sözcükleri parmaklarımdan harekete geçiyor, kolumda yukarı, kalbime doğru yol alıyordu. Birden ürperdim.

Çünkü biliyordu. Aklımdan geçenleri biliyordu. O gece banyoya kaçtığımda söyleyemediğim, dile getirmek istemediğim sözleri duymuştu.

Onunla gidemezdim. Kaçıp da onunla, zihnimizde yarattığımız bu mükemmel fantezide yaşayamazdım.

"Yapamam," diye fısıldadım. Sonra daha yüksek sesle söyledim. "Yapamam."

Yuvarlanarak üzerimden düşene dek omuzunu ittim. Loş ışıkta bile, yüzündeki ifadenin değiştiğini görmek mümkündü. Öfkelenmiş görünüyordu, yüzü sertleşmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl oraya dönebilirsin?"

"Esas dönmezlik yapamam. Miram'a neler olduğunu bilmeleri gerek... ayrıca annemle Tamra'yı da bana neler olduğuna dair merakta bırakamam."

"Mektup gönderebiliriz," diye hırladı.

"Şaka yapmıyoruz burada," dedim kızarak.

"Ben gülüyor muyum sence?" İki elimi de tutup yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Neden bununla sürekli savaş halindesin? Bizimle?"

Başımı salladım. "Ortalığı bu halde bırakıp gidemem."

"Bir daha oradan hiç çıkamayabilirsin. Bunu hiç düşündün mü?" Şimdi yüzümü daha da sıkı tutuyordu. "Kapıdan içeri girip de avcılara yakalandığını söylediğinde ne yapacaklar sana? Miram'ı aldıklarını söylediğinde?"

Ürperdim. Haklıydı. İşler daha da çirkinleşebilirdi ama benim bunları hak etmediğimi de söyleyemezdik. Tüm bunlara sebep olan şey, benim bencil arzularımdı sonuçta. Cassian'ı dinleyip de Will'le olan ilişkimi noktalasaydım, bunların hiçbiri yaşanmazdı.

Ama Miram'ın da payı vardı elbette. Olaya dâhil olmak tamamen kendi hatasıydı. Beni gözetliyor olmamalıydı ama her şeye burnunu sokan kindar bir kız olduğu gerçeği de, böyle bir kaderi hak ettiği anlamına gelmiyordu.

"Ben geri dönüyorum."

"Bu bir daha asla birlikte olamayacağımız anlamına gelse bile mi?"

Ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Canımı en çok yakacak sözcükleri. Onu bir daha hiç göremeyecek, sesini duyamayacak, elini tutamayacak olmak düşüncesi...

Dudaklarımı ıslatıp yutkundum ve daha önce asla söyleyemem sandığım şeyleri söyledim. Kalbimdekileri değilse bile aklımdakileri yansıtan sözleri. "Ama biz gerçekten birbirimize ait değiliz, Will."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geri çekildi ve artık dokunmaya dayanamayacağı bir şeymişim gibi ellerini bıraktı. "Böyle demek istemedin."

Başımı tek bir kez, evet anlamında salladım. Bu acı vericiydi, tek yapabildiğim de bu oldu. "Bu delilik. Olduğumuz şey..." *Olmadığımız şey.* "İnkar edemezsin ki..."

Öfkeli bir hareketle yataktan kalktı. "Aramızdaki fark ne biliyor musun, Jacinda?" diye gürledi, daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamış ve biraz da ürkmüştüm.

Oturur pozisyona gelip bu tanımadığım, öfkeli Will'e bakmaya başladım.

"Fark şu, ben kim olduğumu biliyorum."

Sinirden tüylerim diken diken olmuştu. "Ben de kim olduğumu biliyorum!"

"Hayır. Sen *ne* olduğunu biliyorsun. Kim olduğunu hâlâ keşfedememişsin."

"Ben, bir avcıyla, damarlarında katledilmiş drakilerin kanlarının dolaştığı biriyle sonsuza kadar mutlu yaşayamayacağını fark edebilecek kadar mantıklı biriyim!" Cümleyi tamamladığım an, elimi ağzıma götürüp dudaklarımı kapadım.

Durdu ve korkutucu bir şekilde hareketsiz kalarak gözlerini bana dikti.

Korkunç kelimesi, o an kendimi nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmezdi. Ona, kanının benim için önemli olmadığını söylemiştim ve doğruydu da. Bu kendi seçimi değildi, bu yüzden böyle bir şeyi yüzüne vurmak da hiç adil olmazdı. Draki kanı olmasa ölmüş olacaktı ve bu, kesinlikle istemediğim bir şeydi. Ayrıca o sırada Will sadece bir çocuktu. Hasta ve ölmek üzere olan bir çocuk. Tedavi yöntemlerini seçecek halde değildi. Bunu nasıl yüzüne vurabilmiştim?

"Sorun bu, değil mi? Seni esas rahatsız eden şey bu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hızla başımı iki yana salladım, gözlerimin acısından kurtulmak için onları sürekli kırpıştırıyordum.

Devam etti. "Bir draki prensiyle takılmak, *Cassian*'la mesela, daha mı mantıklı senin için?"

Nefesimi yavaşça bıraktım. "Belki," diye fısıldadım ne söylediğimin bile farkında olmadan. Cassian mantıklı bir seçim olsa bile, birlikte olamazdık. Tamra'ya asla böyle ihanet edemezdim.

Will, anlar gibi başını salladıktan sonra o kadar duygusuz bir sesle sözlerine devam etti ki buz kestim. "Onu kabul etmek daha kolay olabilir. Bunu anlayabiliyorum." İkimizi gösterdi. "Bundan daha kolay... bizden." Yaklaştı, bacakları yatağa değiyordu. Sonra elini yüzüme yaklaştırıp parmaklarıyla yanağımı okşamaya başladı. Başımı eline yaslamamak, yarattığı bu çekime kapılmamak için zor duruyordum. "Ama onu asla sevmeyeceksin. Beni sevdiğin gibi. Doğru ya da yanlış ama gerçek bu. Hep de böyle olacak."

Ama olamaz. İzin veremem.

Titrek bir nefesle başımı elinden çekip yatağın yanındaki dijital saate baktım. "Artık tekrar uykuya dalamam. Neden güne erken başlamıyoruz?"

Güldü. Bu neşesiz ve derinden gülüşü, tüylerimi ürpertmişti. "Tamam, evine git. Kaç, Jacinda. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Beni unutamayacaksın."

Haklıydı. Ama elimden geleni yapmak ve denemek zorundaydım.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

21

"Burada dur," dedim etrafımızı saran sessiz ağaçlara bakarak sürü arazisinden yeteri kadar uzakta olduğumuzu düşünüyordum. Nidia'nın bizi fark edemeyeceği kadar uzakta. En azından umudum bu yöndeydi.

Terleyen ellerimi üzerimdeki eşofmana silip lekeli cama baktım. Motelden ayrıldığımızdan beri çok az konuşmuştuk.

Söylenecek hiçbir şey yoktu ama yine de, bu sessizlik beni öldürüyor, kalbimi bir bıçak gibi deşiyordu. Bundan, ilişkimizi böyle bitirmekten nefret ediyordum. *Bitmek zorunda olmasından.*

Will motoru durdurdu. Ben de gözlerimi kapatıp o güzel, ferah kokusunu içime çekip nefes alış verişlerini dinledim... ve hepsini, bu onu son görüşümmüş gibi zihnime kazıdım.

"Bir hafta sonra yine geleceğim."

Bunu duyunca hızla ona döndüm, karşı çıkmak için ağzımı açmak üzereydim.

"Bana hayır deme," dedi sert bir ifadeyle. Daha önce böyle bir tonda konuştuğunu hiç duymamıştım. En azından benimle. Öne eğilip direksiyona yapıştı, kıracakmış gibi sıkı sıkı tutuyordu. "Arkadaşın için neler yapabileceğime bakarım. Neler öğrenebileceğime..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an, kimi kastettiğini anlayamamıştım. Arkadaşım? Sonra fark ettim. Miram'dan bahsediyordu.

"Durumun umutsuz olduğunu söylediğini sanıyordum."

Gözlerini gözlerime kilitledi. Öğle saatlerine yaklaştıkça güçlenen güneş ışınları sayesinde, şimdi renklerini görebiliyordum. Altınlar, kahverengiler, yeşiller. "Senin için her şeyi yaparım. Özellikle de bu, seni yeniden görmemi sağlayacaksa."

"Kendini riske..."

"Şu an ne yaptığımı sanıyorsun, Jacinda?" Bakışlarıyla beni sorgularken kendimi aptal gibi hissediyordum. Elbette ki kendini riske atıyordu. Kaybedecek bir şeyleri olan yalnızca ben değildim. Ya da *her şeyi* diyelim. "Ama bence sen buna değersin."

Sözcükleri içimi parçalıyor, bizden vazgeçtiğim için kendimi kötü hissetmeme sebep oluyordu. Ama sonra riske attığım her şeyi, *herkesi* düşündüm. Şu anda Will'i seçersem bundan kimlerin etkileneceğini. Bunu yapamazdım. Ben böyle biri değildim.

"Bir hafta," diye tekrarladı ve düşünmeye başladım.

Bu, onun beni tekrar görmek ve benimle daha fazla vakit geçirmek için bulduğu yol olabilirdi... fikrimi değiştirmem için. Ama aynı zamanda, Miram'ın tek şansı da bu olabilirdi.

Kapının kolunu tutup çektim.

"Jacinda?"

Adımı duyunca ona baktım ve içimi yine o aşina olduğum arzu kapladı.

"Öğle vakti. Bir hafta sonra bugün."

"Burada olacağım." Başını salladı, gözlerini gözlerimden ayırmadan, gülümsemeden ve herhangi bir duygu belirtisi göstermeden bana bakıyordu. Elini benimkinin üzerine koyunca avucum karınca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanmaya, onunkinin sıcaklığıyla ısınmaya başladı. Acı içinde gözlerimi kapadım, bencil yanım hâlâ onunla gitmek istiyordu.

Sonra elimi ondan kurtardım ve arabadan indim.

Bir süre, kocaman bir gölge yaratan uzun çam ağaçlarına baktım; sessiz ve engin görünüyorlardı. Rüzgâr yaprakları hareketlendirdi. Will'in bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Çok istiyordum ama bunu yaparsam, gitmek iyice zorlaşırdı.

Derin bir nefes alarak koşmaya başladım. Yakın arkadaşlarım gibi görünen ağaçların arasında hızla ilerliyordum ama artık o kadar da arkadaşça bakmıyor gibiydiler. Daha çok, hapishane duvarlarını andırıyorlardı.

Kapıdaki nöbetçi, alçak sesle elindeki telsizle konuşurken beni de orada bekletmeye başladı. Severin'le konuştuğuna emindim. Başka kim olacaktı ki?

Sarmaşık kaplı kemerin altında beklerken nöbetçiyi izlemeye koyuldum... girişine izin verilip verilmeyeceğini bekleyen bir yabancı gibi.

O sırada Nidia'nın, ne hissettiği pek de anlaşılamayan bir ifadeyle bana bakarak kulübesinin kapısında durduğunu gördüm. O bile beni karşılamak için yanıma gelmiyordu, onu da mı kaybettim diye düşünmeye başlamıştım.

Kız kardeşim görünürde yoktu, o da kulübenin içinde mi diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Benim geldiğimi, geri döndüğümü algıladığı halde umursamıyor muydu? Onu terk ettiğimi mi düşünüyordu? Bunları düşünmek beni hasta ediyor, içimde bir boşluğa sebep oluyordu. Özellikle de geri dönmemin en büyük sebeplerinden biri oyken. Tamra ve annem.

Severin gelip o karanlık bakışlarıyla beni süzmeye başladı. Bakışları sonsuz uzay gibi kapkaraydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanında ona eşlik eden pek çok kadim vardı, Severin'in uzun adımlarına yetişmeye çalışmaktan nefesleri kesilmişti.

Öte yandan Cassian'ın böyle bir sorunu yoktu. O da babasının yanında, sabırsız gözleriyle beni süzüyor, sanki gerçekten geri döndüğüme ve iyi olduğuma emin olmaya çalışıyordu.

En azından hâlâ, beni gördüğüne sevinen biri vardı.

Bir adım öne çıkıp kollarımı tuttu. "Jacinda."

Nefes nefese çıkan sesi, umut ve rahatlamayla doluydu ve hâlâ Will'le olmayı, bu kadar trajik haberler getirmemiş olmayı dileyerek arkama bakmama sebep olacak bir beklentiyle.

Elleri, kollarımdan kayıp ellerimi buldu ve parmaklarımız birbirine dolandı.

"Miram nerede?" Soruyu soran Severin'di. Buraya cevabını vermek için geldiğim soruyu. Önce ona, sonra yine Cassian'a baktım. Bir cevap bekleyen gözleriyle bana bakıyordu. Hâlâ umut doluydu. Her zamanki gibi. Başparmakları, ellerimin üzerinde küçük daireler çizmeye başladı.

Ben cevap vermekte gecikince diğerleri de aynı şeyi sormaya başlamıştı.

Miram nerede? Miram nerede?

"Ben..." Kuruyan dudaklarımı ıslattım.

"Kızım nerede?" Severin'in sesi havada çınlıyordu.

Ve o an söyledim. Kelimeleri, dışarı atmam gereken bir zehir gibi tükürüyordum. "Avcılar onu götürdü."

Ama zehir peşimi bırakmamıştı. Hâlâ damarlarıma pompalanıyor gibiydi. Suçluluk hissi. Buna sebep olduğumu bilmek.

Cassian'ın parmakları daireler çizmeyi bırakıp durdu ama başımı kaldırıp bakamıyor, onunla göz göze gelemiyordum.

Başımı evet anlamında salladım, hareket acı vericiydi. "Bu doğru."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elleri, ellerimi artık eskisi kadar sıkı tutmuyor, sadece hafifçe dokunuyordu.

"Ama *sen* kaçmayı başardın?" dedi Severin alaycı bir ses tonuyla. "Bu bir mucize."

Gözlerim alev alev yanıyordu.

Cassian artık ellerimi tamamen bırakmıştı.

Parmaklarım seğiriyor, kollarım iki yanımda amaçsızca sarkıyordu. Bu aniden ortaya çıkan acının sebebinin ne olduğunu bilmiyordum. Miram'ın... belki de sonsuza dek gitmiş olması mı? Bundan *benim* sorumlu olmam mı?

Yoksa Cassian'ın benden uzaklaşması mı?

Bir şekilde, benim için önemli biri haline gelmişti. Belki de her zaman öyleydi. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmesem de, onu önemsediğimi biliyordum. Onu *ve* Will'i kaybetmeye dayanamayacağımı da.

Artık birbirimize temas etmesek de yüzüne bakıyor, beni suçlamadığına... benden *nefret etmediğine* dair bir işaret arıyordum.

Severin aramıza girip beni kolumdan tuttu. Uzun ve kalın parmakları kolumu neredeyse tamamen sarıyordu, o anda, onun neden sürünün alfası olduğunu bir kez daha hatırlamıştım. Aramızdaki en iri ve güçlü draki oydu. Bir gün, onun yerini Cassian alacaktı ama o güne dek, alfa Severin'di. Ve ben, onun insafına kalmıştım.

Beni kendine çekti, bu kaba hamlesiyle irkilmiştim. Son birkaç günde çok daha kötülerini yaşamıştım gerçi. Belki de bunu hak ettiğim bile söylenebilirdi. Az önce ona, kızının avcılar tarafından kaçırıldığını söylemiştim sonuçta. Ölümünü ilan etmemle aynı şeydi.

Ona yetişmeye çalışırken ayaklarım birbirlerine dolanıyordu. Diğerleri arkamızda kaldı. Geri dönüp Cassian da bizimle geliyor mu diye bakmamak için zor duruyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereye gidiyoruz?" diye sorma cüretinde bulunduğum an Severin'in bana tiksintiyle baktığını görünce soruyu sorduğuma soracağıma pişman oldum. Daha önce yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Önceden, olay kişisel değildi. Ben sadece, onu sonuca götürecek bir araçtım; kullanılacak ve yönlendirilecek bir araç.

Sisi yararak meydana doğru ilerlediğimiz sırada, tüm kasaba sessizdi. Dışarıda neredeyse hiç kimse yoktu. Gün ortasında kasabanın bu kadar durgun olması, şaşılacak şeydi. Bana, babam ortadan kaybolduktan sonra etrafa hakim olan o ölüm sessizliğini hatırlatıyordu. O zamanlar, sürü bir aydan fazla süredir tecrit altındaydı ve kimse evlerinden dışarı çıkmıyordu. Sadece en temel ihtiyaçlarımız karşılanıyor, sürüdeki hayatın devamlılığı için gerekli olanlar hariç günlük aktiviteler bile yerine getirilmiyordu. Diğer çocuklardan bazılarının, bunun çok sıkıcı olduğundan şikayet ettiğini hatırlıyordum. Oysa benim için, bu berbat bir süreçti.

Şimdi bunların hepsi geri geliyor, hafızam acı bir şekilde tazeleniyordu. Yine aynı yerdeydim. Tek fark, o zamanlar geleceğimin daha iyi olacağına inanıyordum. Babamın gerçekten geri döneceğine. Çünkü annemin, sürekli kulağımıza fısıldadığı, Tamra'yla beni uyuturken her gece tekrarladığı şey buydu. Ama şimdi gerçeği biliyordum. Ya bize ya da kendine yalan söylemişti çünkü bu konuda bildiği hiçbir şey yoktu.

Birden onu görmek istedim. O zamanlar olduğu gibi beni rahatlatmasını. Bana sarılıp her şeyin geçeceğini söylemesini. Böyle olmadığını bilsem, buna artık inanamasam bile.

Yanımda Severin'le birlikte eve girdiğimde annemin gözleri ölü gibi bakıyor, neredeyse bir hayat belirtisi bile göstermiyordu. Diğer kadimler verandada kalmıştı. Cassian hariç, o yoktu.

Annem beni tanımıyor, görmüyor gibi bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne." Yatağa girip onun yanına kıvrıldım.

Cam gibi gözleri yüzüme bakıyordu. Bir elini kaldırıp saçımı okşadı.

"Anne, benim," dedim. "Geri döndüm. İyiyim."

Nihayet dudakları kımıldadı ve adımı mırıldandı. Koku burnuma gelince komodine baktım ve yeşil böğürtlen şarabını gördüm.

Severin hırladı. "Kaybolduğunu bile fark ettiğinden şüpheliyim."

Katı yüzüne baktıktan sonra yeniden anneme döndüm. Bunu ben mi yapmıştım? Şişelerde boğulacağı kadar kötü bir duruma mı sokmuştum onu?

Dışarıdan ayak sesleri duyuldu ve ardından konuşmalar geldi.

Tamra hızla odaya daldı, Az de peşindeydi. Ayağa kalktım, nefesim kesilecek gibiydi. Ne tepki vereceğini, ne tepki vereceklerini bilemeyerek onlara bakıyordum.

"Hayattasın," dedi Tamra boğuk bir sesle.

Saçları her zamanki mükemmelliğinde değildi. Gümüşi beyaz yelesi, en az benim saçlarım kadar dağınık görünüyordu. Hatta tepeden tırnağa berbat haldeydi. Eski püskü bir kot pantolon ve tişört giymiş bir ben gibi görünüyordu.

Başımla onayladım. "Hayattayım."

Bir süre geçti, kımıldamıyordu. İkimiz de birbirimize bakarak susuyorduk. Sonra hıçkırıklara boğularak sarıldık.

Başlangıçta gözyaşlarının onun olduğunu düşünmüştüm, çıkan o kontrolsüz ve çirkin seslerin de. Ama sonra, kendi yanaklarımın ıslak olduğunu, boğazımın ve göğsümün titrediğini fark ettim. Onunla birlikte ben de ağlıyordum.

Az de oradaydı ve yaralı sırtımı okşuyordu.

"Çok üzgünüm, Tam," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, esas ben üzgünüm! Her şey için seni suçlayıp durdum, sen de hiç sesini çıkarmadın! Ölmediğini gördüğüme çok sevindim... geri döndüğüne de."

Rahatlayarak gözlerimi kapadım. *İşte bu.* Bu yüzden geri gelmek zorundaydım. Çünkü bir parçam hep Tamra'ya bağlı olacaktı. Onu gizemli kayboluşumun acısıyla merakta bırakıp gidemezdim...

"Evet, *o* hayatta ama Miram kayıp. Benim *kızım*." Severin'in sesi duyulunca hepimiz ayrıldık. Bir canavarı ya da avcıyı izler gibi, dikkatle ona bakıyordum. O da gözlerini bana sabitlemişti. "Bu cezasız kalamaz. Bu kez olmaz. Tüm şansını kaybettin, Jacinda."

Gıcırdayan bir parke, dikkatimi kapıya çekmişti. Cassian orada dikiliyor, içeri girmiyordu. Ama buradaydı. Dönmüştü. Göğsümde bir şeyler kımıldadı.

"Sürü bir saat içinde toplanacak." Severin'in sesini duyunca yeniden ona döndüm. "İşlediğin suçlar hakkında herkesin önünde konuşacaksın."

Herkesin önünde mi yargılanacağım?

Böyle şeyler sürüde çok nadir yaşanırdı. Hayatım boyunca böyle yalnızca bir ya da iki yargılama hatırlıyordum. Ama zaten, birilerinin suç işlemesi de çok nadir yaşanan bir şeydi.

Severin'in koyu gözleri üzerimdeydi. "Geç kalma. Eşlik edecek birilerini göndermemi istemezsin." Çıkmak üzere arkasını döndü ve kapıda durup oğluna baktı. "Cassian, neden vaktinde gelmesini sağlamıyorsun?"

Kaçmadığımdan emin olmasını kastediyordu.

Cassian'ı gördüğüm an hissettiğim rahatlık kaybolmuştu. Gardiyanım olarak buradaydı.

"Her şey yoluna girecek." Tamra kolumu sıkıyor, dikkatimi içtenlikle bana bakan yüzüne çekiyordu. "Ben yanındayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de," dedi Az araya girerek.

İkisine de gülümsedim. "Size sahip olduğum için çok şanslıyım."

Sonra anneme döndüm. Şaşırtıcı bir şekilde, yatağından kalkmaya çalışıyordu. Doğrulmasına yardım ettim.

"Ben çay yapayım," dedi Az ve hemen mutfağa geçti.

Tamra'yla ben annemle ilgilenirken Cassian da sessizce bizi izliyordu.

"Biraz izin verir misin, lütfen?" dedi Tamra sert bir sesle. Cassian'ın yüzüne bile bakmamıştı. Aklıma birden, üçümüzün bu odada bulunduğu son gün geldi. O korkunç sözler... Belli ki kız kardeşim de unutmamıştı.

Göz ucuyla Cassian'ın çıkışını izledim ve ayak seslerini dinledim. Çok uzaklaşmamış, sadece oturma odasına gitmişti. Sonuçta beni götürmek için emir almıştı, hiçbir yere ayrılamazdı.

Tamra aklımı okurmuş gibi, "Biz senin yanında olacağız, Jace. Annem ve ben. Bir aile olarak dimdik duracağız," dedi.

Annemin yanına kıvrılan kız kardeşime baktım. Annem de bana bakıyordu ve gözleri, son birkaç haftadır gördüğüm yabancınınkinden daha aşina, daha canlı bakıyordu. Tanıdığım, bildiğim annem gibi.

"Geri döndün. Kendi isteğinle geri döndün. Bunun bir şey ifade ediyor olması gerek," dedi ve endişemi biraz olsun azalttı. Rahatlamıştım. Gittiğimi biliyordu. Biliyor ve beni umursuyordu. "Sen hain falan değilsin. Severin mantıklı düşünemiyor, bunu göreceklerdir. Daha önce kimse hak etmediği bir ceza almadı."

Peki ya hak ettikleri cezalar? diye sorasım geliyordu.

Ben masum değildim, yapmamam gereken şeyler yapmıştım.

Ama sonra annem elimi tuttu; sıkı sıkı ve sıcacık. Tıpkı ben çocukken ve tüm dünyam oyken olduğu gibi. O ve babam, tek bir dokunuşla her şeyi düzeltebilirken olduğu gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birden, kendimi o kadar da yalnız hissetmemeye başlamıştım. Artık ne olursa olsun, ailemin yanımda olduğunu biliyordum. Bu, her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşündürerek beni güçlendirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22

Kasabanın meydanına doğru yürürken Tamra elimi tutuyordu. Sürünün diğer üyeleri de sokağa çıkmış, bizimle aynı yönde yürümeye başlamışlardı. Havada süzülen sisin arasından açık açık bana bakıyor, hatta birbirlerine beni gösteriyorlardı. Bunu görebiliyor olmam umurlarında bile değil gibiydi. Neden olsundu ki? Onların gözünde yanlış bir şey yapan bendim ve tüm sürünün önünde yargılanacaktım.

Tamra, elimi güven vermek istercesine sıktı.

Annemin hızına uyacak şekilde yavaş yavaş ilerliyorduk. O da diğer yanımda yürüyor, güne başlamak üzere deliğinden çıkan bir köstebek gibi sisin arasından sızan güneş ışığı yüzünden gözlerini kısıyordu.

Toplantı salonuna vardığımızda, kalabalığın çoktan toplanmış olduğunu gördük. Ben görüş alanlarına girdiğim an, kendi aralarında yaptıkları konuşmalar sona erdi.

Alanı dolduran insanlar geri çekilip birbirlerinden ayrılıyor, aralarından geçebileceğim bir yol açıyorlardı.

Severin, taş korkulukların arkasına geçmiş bekliyor, yarım düzine kadar kadim de birer kukla gibi onun arkasında dikiliyordu. Ben aptal değildim. *Halk* hiçbir şeye karar vermeyecekti. Ne karar çıkarsa çıksın, bu Severin'in isteği olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cassian onların yanına gitmedi. Sanırım bunu yapamıyordu, yani henüz. Resmî bir yetkisi yoktu. Bu yüzden kadimlerin arasında yer almak yerine, izleyicilerin önüne geçmişti.

Parmaklarımı gevşettim, Tamra'nın elini bırakıp merdivenlerden çıkacaktım. Ama o daha da sıkıca yapıştı, gitmeme izin vermiyordu.

"Ben de seninle geleceğim," dedi.

Az de arkasından onu desteklercesine başını sallıyordu, yapılacak en iyi şey buymuş gibi.

"Hayır. Yalnız gitmeliyim." Zaten yanımda birinin olmasına izin vereceklerini sanmıyordum. Sırayla önce Tamra'ya, sonra anneme, sonra da Az'e baktım. "Burada bekleyin." Güçlükle gülümsemeye çalışıyordum. Onlar için. "Geri döneceğim ve her şey yoluna girecek." Bunu da onlar için söylüyordum. Neler olacağına dair net bir fikrim yoktu. Midem bulanıyor, çalkalanıp duruyordu. Yine de geri döndüğüme pişman değildim. Bunu yapmak zorundaydım. Ailem için, Miram ve Cassian için.

Ben Severin'in yanında dururken, o da suçlarımı okuyordu. En hafif olandan başlamıştı.

Görev yerine gelmeyi ihmal etmek.

Sürü arazisinden izinsiz olarak ayrılmak.

Sürüdekilerin, *neden* ayrıldığımı bilseler ne tepki vereceklerini düşününce korkuyla olduğum yere sindim. *Kimin için* ayrıldığımı bilseler. Bu da ayrı bir suç olabilirdi. Severin'in sesi çınlamaya devam ediyordu.

Gündüz vakti uçmak.

Avcılarla iletişime geçmek.

Duygusuz ve katı sesi, havayı delip geçiyordu. O korkunç düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum: Elbette ki Miram'ı peşime takanın kendisi olduğunu söylemeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu kurallar, güvenliğimizi sağlamak ve sürünün varlığını devam ettirmek için var. Türümüzü korumak için. İçimizden biri, kendisini sürünün kurallarının üzerinde görürse, o draki hepimizi tehlikeye atıyor demektir."

Omuzlarımı dik tutuyor ve kendi sürümün yarattığı kalabalığa bakıyordum. Yüzlerinde mest olmuş gibi bir ifade vardı... beklentiyle dolu bir ifade. Büyük bir şey olmak üzereydi ve bunu biliyorlardı... hatta ağızlarının suyu akıyordu. Hepsinin. Tanıdık yüzlere baktım; eski arkadaşlarım, komşularım, öğretmenlerim. Birdenbire hepsi gözüme *yabancı* gelmeye başlamıştı. Kalbimi yatıştıran birine ihtiyacım vardı benim. Burada yeri olmayan birine. *Will'e.*

Severin devam etti. "Olanlar tam olarak bunlardır. Miram'ı, benim öz kızımı sonsuza dek kaybetmiş bulunuyoruz. Ben burada sizinle konuşurken bile, o enkrosun ellerinde, dile getirilemeyecek barbarlıklara maruz kalıyor. Jacinda bu suçunun cezasını çekmeli."

Bizi izlemek için toplanan kalabalıktan, bu sözlerin ardından hafif bir gürültü yükseldi... benim bir kabul olarak algıladığım mırıltılar. Acıyla yutkundum, doğruca önüme bakıyor, ailemle göz göze gelmemeye çalışıyordum. Tamra, annem, Az... ve Cassian'la.

Artık bu aşamaya geldiğimizin farkında olarak gergin bir şekilde nihai kararı duymayı bekliyordum. Kurtuluşum yoktu. Bu kez olmazdı. Bir kere daha olmazdı. Severin, kaderime karar vermişti.

Acıyla yarım yamalak gülerek tuhaf bir ses çıkardım. Kimi kandırıyordum ki? Yanımda Miram olmadan döndüğüm an, Severin kararını vermişti zaten.

Yine de, ilan edildiğini duyunca sıçradım.

"Süregiden itaatsizliği hepimizi tehlikeye atan bir drakinin, kanatlarını kesmekten başka çaremiz yoktur." Eliyle beni gösterdi. "Eski geleneklere göre, sürüyü tehlikeye atan bir draki, uçuş yeteneğinden ne kadar gerekiyorsa o kadar süreyle men edilir." Çıt

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkmıyordu, sessizlik o kadar sağır ediciydi ki damarlarımda akan kanı bile duyabiliyordum.

Ne kadar gerekiyorsa. Kanatlarının iyileşmesi ne kadar sürerse yani. Tabii iyileşebilirlerse. Bazen yaralanan ya da hasar gören kanatların düzgünce iyileşemediği ve o drakinin kalıcı olarak sakatlandığı da oluyordu.

Tamra'nın birdenbire attığı çığlık, ortama can vermişti. Tiz sesi, sessizliğin içinde yankılanıyordu. "Hayır! Hayır! Bunu yapamazsınız!" Yüzü, dönüştüğünden beri ilk kez bu kadar renkli görünüyordu. "Bu resmen vahşet! Onu rahat bırakın! Neresi *adil* bunun!"

Kolunu Tamra'ya dolayan ve onu merdivenleri çıkmaktan alıkoyan annemin yüzü, bembeyaz olmuştu. Tamra dönüp başını ona yaslamadan önce bir süre mücadele etti.

Annemin gözleri artık ölü gibi boş bakmıyordu ama neredeyse öyle olmasını dileyecektim. O hali bile bundan, acıyla ve kederle bakmasından iyiydi.

Severin bu tepkiyi görmezden gelmişti. Tamra'yı duyduğunu gösteren tek belirti, yanağının hafifçe seğirmesi olmuşu; belki de buna göz yumuyordu. Çünkü o Tamra'ydı ve Severin, ona hâlâ ihtiyacı olduğu için bu isyanı yok sayacaktı.

Bir sonraki emri beni paramparça etmiş, derinden yaralamıştı.

"Zara'nın da bu işte payı var." Severin diğer kadimlere baktı. Sanki onlar, annemi bu hale düşürmesine karşı çıkabilirmiş gibi. Ve devam etti. "Zara bir anne olarak yetersiz; sürüye ve çocuklarına karşı olan sorumlulukları konusundaysa başarısız bulunmuştur."

Bunu beklemiyordum.

"Ne?" diye bağırdım. Gözlerini kocaman açmış, dehşet içinde kararı dinleyen annemi arıyordu gözlerim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Severin, uyuşuk ve monoton bir ses tonuyla devam ediyordu. "Sürüden kovulmuştur ve kasabayı bir an önce terk etmesi gerekmektedir. Ayrıca bugünden itibaren, kendisi bir draki olarak görülmeyecek ve insan dünyasında yaşamanın yolunu bulması gerekecektir." Dudaklarına alaycı bir tebessüm yerleştirdi. "Hep istediği gibi." Bunu hevesle eklemişti, aldığı kararın kendisini çok memnun ettiğini biliyordum.

"Durun," diye bağırdım. "Ben de onunla gideceğim! Beni de kovun."

Severin'in dudakları, bu kez daha ağır bir hareketle kıvrılmıştı. "*Cezanı* seçmek gibi bir hakkın yok. Ayrıca..." Kanımı donduran gözlerini üzerime dikti, bakışlarıyla göğsümü yarıp içine bakabildiğini düşünüyordum, "senin hâlâ yapman gereken bir görevin var."

Tamra'nın dudaklarından küfürler döküldü. Az ise koluna yapışmış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Hangisi daha kötü, bilmiyordum. Üstü kapalı olarak ortaya atılan, beni biriyle eşleştireceği gerçeği mi pek yakında kanatlarımın kesilecek olması mı yoksa annemi kaybetmek mi. Her biri kendi kulvarında korkunç şeylerdi.

Ve her biri, birer parçamı öldürecekti.

Tüm bunları Will'den, onunla birlikte gitme hayalimden vazgeçmekle ve Miram'ı düşürdüğüm durumun suçluluğuyla birleştirince işler dayanılmaz bir hal alıyordu. Daha ne olabilirdi ki? *Daha ne kadarını kaldırabilirdim?*

Donakalmıştım, etrafımda bunca şey olup biterken ben tuhaf bir şekilde, kımıldamadan duruyordum. Hayatım kontrolden çıkmıştı, bense olayların merkezinde öylece bekliyordum.

Nidia'nın her yanı saran ve kasabanın üzerini örten sisinin içinden çevreme bakındım. Uçarak bu sisin içinden geçmenin, annemle ve Tamra'yla birlikte kaçmanın hayalini kuruyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama hepsi bundan ibaretti. Bir hayal.

Severin'in bir hareketiyle iğrenç kol bantları takan iki gardiyan, annemi götürmeye geldi. "Yanına kıyafetten başka bir şey almadığından emin olun. Mücevherlerinin hiçbirini almadan gidecek."

"Anne!" diye bağırdı Tamra ve çaresizce Severin'e baktı. "Durun! Onunla konuşmama izin verin lütfen. Sadece bir dakika..."

"Verelim de onunla nasıl iletişime geçeceğini söylesin, değil mi?" Severin başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama olmaz. Dediğim gibi, o artık bir insan ve drakiler insanlarla arkadaşlık etmezler." Bunu söylerken bana baktı, gözlerindeki imayı görmemek imkânsızdı. Ve tek bir parmak hareketiyle, annemi alıp götürdüler.

Öne atıldım ama kolumu tutan bir el, beni durdurmuştu. Annemle göz göze gelmeye çalışıyordum. Bir şekilde onunla konuşabilmek, biraz olsun bir şeyler öğrenebilmek için. Nereye gidecek? Ne yapacak? Onu nasıl bulacağım?

Onu tekrar bulabilecek miyim?

"Makası getirin."

Bu komut, etrafımda bir hareketlenme yarattı. Hareketler daha bir buğulu, sesler daha bir mırıltı halindeydi sanki. Boynumu uzattım ama artık annemi göremiyor, bu hengamede onu bulamıyordum.

İki kolum da gardiyanlar tarafından tutuldu ve ilk kez gördüğüm bir bloğa doğru sürüklendim, kürsüden birkaç metre uzaktaydım. Hiç kimse, durmaları için yalvaran kız kardeşimle ilgilenmiyordu.

Ahşap zeminde dizlerimin üzerine çökmeye zorlandım.

Belli ki kimsenin bu gösteriyi kaçırmasını istemiyorlardı. O anda, sürüde işlerin böyle yürüdüğünü fark ettim. En azından Severin alfa olduğu sürece. Korku, tehdit ve gözdağıyla yönetilmek; üstü kapalı ya da açık açık. Severin'in yöntemi buydu ve yetki onda olduğu sürece de böyle yaşayacaktık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dönüşmem emredildi.

Başımı kaldırıp doğruca önüme baktım. Beni buna zorlayamazlardı.

Bir kez daha, daha yüksek sesle tekrar edildi. Yine de onlara boyun eğmiyordum. Neden işlerini kolaylaştıracaktım ki?

Severin'in yüzü öfkeden kıpkırmızı olurken benim içimden de acımasız bir tatmin duygusu yükseliyordu. Ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğunu hatırlatarak o heybetli figürüyle yanıma geldi.

Kulağıma korkunç sözler fısıldıyor, o kocaman elini başımın arkasında gezdiriyordu. "Kız kardeşini dönüştürebileceğime eminim. Henüz çok deneyimsiz, içine korku salmak çok kolay olacaktır. Ne yapalım istersin? Sen mi? Yoksa Tamra mı? Çünkü bugün, öyle ya da böyle, birinin kanatları kesilecek."

Dönüp gözlerimi ona diktim. Nefretim dalgalar halinde vücudumdan yayılıyordu sanki.

Boğuk bir sesle fısıldadım. "Bunu yapama..."

Parmaklarını kafama daha da sıkı bastırdı. "Görevini *uçmadan* da yerine getirebilir."

Siyah gözlerine baktım, blöf yapıp yapmadığını anlayamıyordum. Ama bu riski alamazdım, başımı sallayarak elinden kurtuldum.

Hiçbir şey söylemedim. Ona, anlaşmayı kabul ettiğimi duyma zevkini tattırmayacaktım. Derin bir nefes alıp dönüştüm.

İnsan derim o kadar çabuk kaybolmuştu ki kanatlarım ortaya çıkmadan önce tişörtümü çıkaracak vakit bulamamıştım. Kumaş, kemiklerimin uzayıp çatlarken çıkardığı seslere benzer korkunç bir sesle yırtıldı.

Yaralı kanadım titriyor, havalanmak yerine aşağı düşüyordu. Kırılmış gibiydi, çoktan kesilmiş gibi. Dudaklarıma hüzünlü bir tebessüm yerleşti. Kimse yaralanmış olmasını umursamıyordu. Zaten biraz sonra kesilecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine de, geçirdiğim en hızlı dönüşümlerden biri buydu. Öfke ve korku, süreci daha da hızlandırmıştı. Titriyordum. Öfkem, Severin'in gücü; korkumsa yüzleşmek zorunda olduğum şey yüzündendi. Aldığım her nefeste, o kekremsi tadını biraz daha duyumsuyordum.

Eğer iki kolumdan da tutmasalar, dengemi kaybedip düşebilirdim.

Yaşadığım dehşet, sıcak dalgalar halinde vücuduma yayılıyordu. Tek hissedebildiğim buydu. Yaşadığım ve dayanmak zorunda olduğum...

Biri, elinde makasla geldi ve tek görebildiğim bu oldu. Giderek yaklaşan bıçakların parıltısı. Büyük çalı makası gibi görünüyordu. Acı verici.

Kalabalıktan kulakları sağır eden bir gürültü yükseliyordu; neşeyle alkış tutanların, net bir şekilde karşı çıkanlara karışan sesi. En azından ben, karşı çıkan birilerini duyduğumu düşünüyordum. Herkesin böyle bir cezayı hak ettiğimi düşünmediğini. Herkesin kanımın dökülmesini istemediğini.

Kız kardeşimin çığlıklarını ve küfürlerini duydukça, orada olduğunu ve olup bitenin ona bir işkence gibi geldiğini anlıyordum.

Gerçekleşmek üzere olan şeyin.

Buna engel olamazdım. Tamra'nın da bir şey yapamayacağını bildiğim halde, ona sesleniyordum.

Ama kimsenin elinden bir şey gelmezdi.

O da tekrar tekrar bana seslendi. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor, fazlasıyla ısınan tenimde buharlaşıyorlardı.

Sonra, tüm bu karmaşanın içinde Cassian'ın yüzünü gördüm. Dipsiz bir kuyu gibi görünen gözleri, capcanlı ve katı bir ifadeyle bana bakıyordu. Kürsüye, olmaması gereken yere çıkmıştı ve kadimlerin arasında ilerleyerek yanıma gelmeye çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O anda hatırladım. Haftalar önce beni koruyacağına söz veren sesi, kulaklarımda yankılanıyordu. En azından deneyeceğini söylemişti. Şimdi yapabileceğini mi düşünüyordu ki? Artık çok geçti.

Ama sonra, benim için gelmediğini fark ettim, babasının yanına gidiyordu. Severin'in kolunu, o kocaman pelerinin üzerinden tutup hararetle konuşmaya başladı. Dudakları hızla hareket ediyor, sert hareketlerle beni gösterirken zeytin renkli yanakları kızarıyordu.

O gürültüde ne söylediğini duyamadım ama Severin dikkatle onu dinliyordu... sonra düşünceli gözlerle bana baktı, Cassian'ın söylediklerini tartıyor gibiydi.

Dönüp sırtımı sürüye göstermeye zorlandığım an bağırdım. Gözlerim deli gibi bir o yana bir bu yana dönüyor, önümde duran toplantı salonu kapılarından başka hiçbir şey görmüyordum.

Buraya kadardı.

Kanatlarıma yapışan eller, kıvrımlı ince zarları canımı yakacak kadar geriyordu. Yaralı kanadımın acısına dayanamayarak inledim.

Dudaklarımı sıkı sıkı kapatınca buhar burun deliklerimden çıkmak zorunda kaldı. Parmaklar kanatlarımı dürtüp duruyor, kesilecek en iyi yeri arıyorlardı. İçimde inanılmaz bir öfke vardı. Bu kaba dokunuşlar yüzünden kendimi taciz edilmiş gibi hissediyordum.

İçgüdülerim, alevlerin boğazımdan yukarı tırmanmasına sebep olmuş, kendimi korumaya, savunmaya hazırlanmıştım. Ağzıma kan tadı dolana dek dudaklarımı ısırdım. Şimdi kömür ve kül tadına bir de pas tadı eklenmişti.

Sert bir el, çenem göğsüme değene dek başımı öne itti. Bu duruş sırtımı kıvrılmaya itiyor, yukarı doğru uzanan kanatlarım, parlak ve ince zarların düzgünce kesilmesi için mükemmel bir konum yaratıyordu.

Soğuk metal, sağ kanadımı süsleyen kıvrımlı damarlardan birine değince bir iniltiyle titredim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kollarımı saran eller baskılarını daha da artırıyordu. Kollarıma kan gelmediğini hissedene dek sıktılar...

"Kımıldama," diye uyardı bir ses. "Tüm kanadını kesmek istemem."

Boğuk bir hıçkırığın ardından kımıldamadan duruyordum ki serbest bıraktılar.

Artık kimse kollarımı tutmuyor, kesip parçalamaya hazır bıçaklar kanatlarıma değmiyordu...

Üzerinde olduğum platforma takılıp düştüm ve kendimi beton zeminde buldum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, yanımda durmuş tuhaf derecede parlak gözleriyle bana bakan ve göğsü hararetle inip kalkan Cassian'ı görmemi engelliyordu.

Severin'in sesi havaya dağılarak sürünün gürültüsünü kesti. "Kanatların kesilmesine bir alternatif önerilmiş ve uygun görülmüştür."

Başımı Severin'e çevirdim. Göğsüm umutla dolmuştu ve düşünebildiğim tek şey, bu alternatifi kabul edeceğimdi. Ne olursa olsun. Ne olursa olsun, bundan kötü olamazdı.

Ömür boyu sakat kalma riskinden ve sakatlanmaktan daha kötü ne olabilirdi ki?

"Jacinda, bağışlanmak istiyorsa, bugün Cassian'la bağlanmayı kabul etmelidir..."

Kanım tüm vücudumdan çekiliyor gibiydi, buz kesmiştim.

Sendeleyerek ayağa kalktım, şaşkın yüzlerden oluşan bir denize bakan bir heykel gibi mesafeli ve sabit duruyordum. Ama hiçbiri, benden daha şaşkın olamazdı.

Gözlerim Cassian'ı aradı. Onun gözleri de benim bedenim kadar soğuk, dipsiz bir kuyu gibi karanlıktı. Rüzgâr yoktu. Gökyüzü yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Dudakları, bunu neden yaptığını açıklamasına engel olmak istercesine düz bir çizgi haline gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bense sorgulayan, arayan gözlerle yüzüne bakıyor, bir cevap bulmaya çalışıyordum.

Bu mu? Babasına bir çözüm olarak önerdiği şey bu muydu? Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Benimle bağlanmayı gerçekten istiyor muydu? Yoksa sadece beni kurtarmak için yaptığı büyük bir fedakârlık mıydı bu? Beni kurtarmak için kendini ortaya atmış olmaktan... hiç de memnun görünmüyordu.

"Kabul ediyor," dedi Cassian gözlerime bakarak *istersen karşı çık* der gibi.. çünkü bunu yapamayacağımı biliyordu. Diğer alternatifimi düşününce bunu kabul etmek zorundaydım.

Kimse, Cassian'ın söylediğini onaylamamı beklememişti. Apar topar sürüklendim. Kadimler beni eşlerinin kucağına bırakmıştı; onlara ve sürüye hizmet etmekten memnun olan kadınların kucağına. Benim de onlar gibi olmamı bekliyorlardı. Kanaatkâr. İtaatkâr. Bu görüntü karşısında gülmemek için zor duruyordum. Bu ben olamazdım.

Merdivenlerden inerken başımı eğip sağ tarafıma baktım, Tamra'nın yüzünü görmeye çalışıyordum. Buna *ihtiyacım* vardı.

Nihayet başardığımdaysa buz kestim. Her şeyi soluk birer yansımadan ibaretti. Saçları. Yüzü. Gözleri bile renksiz, bir kalıp buz gibi şeffaftı. Hafifçe aralanan dudaklarından duyulmayan sözcükler dökülüyordu.

Ve annem. Son birkaç dakikadır yaşadığım kabus yüzünden, onu unutmuştum. Gözlerim onu aradı ama çoktan gitmişti elbette. Ben kurtuldum diye onun sürgün kararı da geri alınacak değildi. *Kurtulmak*. Olan bu muydu gerçekten?

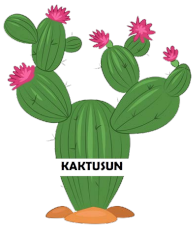
Yanından geçerken Tamra'yla gözgöze gelip onu üzgün olduğuma ikna etmeye çalıştım, bunun olmasını istemediğime ve olmayacağına. *Olmayacaktı*.

Ama oradan uzaklaştırılırken bunun bir yalan olduğunu fark ettim. Olanları durduramazdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de herhangi bir şeyi kontrol edebileceğimi ve sürünün uzun zaman önce bana çizdiği kaderden kaçabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23

Her yanımda birileri olmasına rağmen, gece sessizdi. Sis her zamanki tebeşir beyazından daha gri, daha yoğundu. Bunun Tamra'nın ruh haliyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Uçuş alanına götürülüyordum. Alanın ortasına doğru ilerlerken uzun çimenler bacaklarıma sürtünüyor, gökyüzüne uzanan sivri uçlu dağlar, olup bitene sessizce tanıklık ediyordu.

Kehribar rengi kocaman pelerinin içinde, kendimi kesime giden kurbanlık bir koyun gibi hissediyordum. Nesillerdir drakilerin bağlanma töreninin gerçekleştiği alana geldiğimizde, yerdeki titanyum çemberi fark ettim. Gözden kaçması imkânsızdı zaten. Etrafını çevreleyen safirler, geceyi büyüleyici bir maviye boyuyordu. Yalnızca, dünya üzerindeki en güçlü taşlardan biri olan safir bu titanyum çemberi çevreleyebilirdi. Çember, iki drakinin ayrılmaz bir şekilde bütünleşmesini temsil ediyordu.

Oraya doğru yürürken bile, çembere değil başka yöne bakıyordum. Beni hemen dışında bıraktılar; Cassian da karşı tarafta, parlak ve siyah peleriniyle bekliyordu. Bir süre onu izledim, o da benim gibi tamamen dönüşmüştü.

Sürüdekiler kendilerinden geçmiş gibi sessizce bizi izliyorlardı.

Etrafıma bakmadım. Tamra'yı görmesem de burada olduğunu biliyordum. Ben Cassian'la bağlanmaya hazırlanırken o da herkes

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi kenardan bizi izliyordu. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Pelerinlerimizi çıkardılar ve törende kullanılan kadehlerdeki şarabı içmemizi söylediler.

Dudaklarım, nesillerdir birbirlerine olan bağlılıklarını perçinlemek için burada bulunan drakilerin kullandığı kadehi sarıyordu. Kendi annemle babam dâhil. Yanan gözlerimi kapattım. Bu düşündüğümden de zordu. Burada, bu törene katılıp da bağlanmanın hiçbir anlam ifade etmediğini söylemek, düşündüğümden daha zordu.

Bu gerçek bir bağlanma değil. Kendi isteğimle burada değilim, bu yüzden sayılmaz.

Ama annemin söylediklerini hatırlıyordum. *O çemberin içinde bağlandıktan sonra bir şey oluyor, bir şeyler değişiyor, Jacinda.*

Haklı mıydı? Bu bir şeyleri değiştiriyor olabilir miydi? Aklıma Will'in yüzü geldi. Bu törenin onu benden alıp yerine Cassian'ı koymasına izin veremezdim. Yapamazdım. *Yapmayacaktım.*

Dudaklarımdaki son damlayı da yaladım ve Cassian'ın, mücevher kaplı kadehten şarap içişini izledim. Dudakları, biraz önce benimkilerin olduğu yerdeydi.

Severin konuşmaya başladı ama ben, onu dinlemiyor, sesini duymamaya çalışıyordum. Daha önce birçok bağlanma törenine katılmıştım. Neler söylediğini biliyor ve bunları söylediğini duymak istemiyordum.

Sonra onu gördüm. Ailemin mücevher kutusunu.

Boğazıma yerleşen yumrudan kurtulmaya çalışarak içindeki kehribarı çoktan kaybettiğimiz kilitli kutuya bakıyordum. Chaparral'dayken onu satmak zorunda kalmıştık. Kadimlerden biri elini kutuya daldırıp da içindekileri kurcalamaya başlayınca eşyalarımın izinsizce karıştırıldığı hissine kapıldım. Böyle bir hakkı yoktu. Bunu genellikle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bağlanan çiftin ebeveynlerinden biri yapardı ama bu durumda, benim bir ebeveynim yoktu.

Sonra sıra Cassian'ın mücevherlerine geldi ve babası, kendi kutularını karıştırmaya başladı.

Ve ikimizin mücevherleri de aynı anda çıkarıldı. Cassian'ın kutusundan çıkan mükemmel siyah inciye bakıyordum. Kusursuz küre, babasının avucunu dolduruyordu. Benim ailemin kutusundan seçilense bir parça kehribar olmuştu. Kutudaki her bir parçayı net olarak hatırladığımdan, bunun kalan son kehribar olduğunu biliyordum. Neden bunu seçtiklerini de. Beni en iyi yansıtan taş buydu.

Kehribar ve inciyi havaya kaldırıp sürüye gösterdiler. Her iki aileden birer mücevher. Birlikte kuracağımız ailenin mirasını başlatacak iki taş. Kendi ailemizin.

Boğazımdaki yumru giderek büyüyor, ne kadar yutkunursam yutkunayım ondan kurtulamıyordum.

İki taş bir araya gelince farklı bir enerji, farklı bir ışıltı kazanmıştı sanki. Yeni bir kutuya yerleştirilmelerini izlerken fısıldadıkları şarkıyı duyabiliyordum. Siyah lake kapağın üzerinde, koyu kırmızı oymalar vardı. Bizim kutumuz. Cassian'la benim. Bunu, kimbilir ne kadar uzun zaman önce yapmışlardı.

Sonra vakit geldi. Yükselişe geçmemiz gerekiyordu. Bağımsız bireyler olarak yapacağımız son uçuş için.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş halde havalanıp gökyüzünde süzülmeye başladık. Yaralı kanadımdaki sızlamayı görmezden geliyor ve yükselmeye devam ediyordum.

Yüzümü soğuk ve nemli rüzgâra dönerek kendime rağmen gökyüzünün tadını çıkarmaya başlamıştım. Bu anın hiçbir şeyinden hoşlanmak istemememe rağmen. Uçmak beni iyileştiriyor, güzelliğine karşı koyamıyordum... hele ki kanatlarımın kesilmesinden kıl payı kurtulduktan sonra.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kanatlarım havayı dövüyor ve beni daha da yukarılara taşıyorlardı. Sanki tüm bunlardan kurtulmaya, sürüden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyor gibiydim. Gözlerimi kapatıp yüzüme çarpan rüzgârın tadını çıkarmaya başladım.

Bir an için aklımdan, uçmaya devam edip gökyüzünde kaybolmak geçti. Ve asla aşağı inmemek. En azında sürü arazisine.

Sonra sislerin ve bulutların arasında benimle birlikte uçan Cassian'ı gördüm. Devasa kanatları geceden daha karanlık görünüyor, güçlü oniks yelkenler gibi mor tonlarda parıldıyordu.

Bir burgu halinde dönerek yukarı çıkarken gözlerini benden ayırmadı. Aklımdan geçenleri biliyordu, anlamıştım. Biliyor ama hiçbir şey belli etmiyordu.

O anda anladım. Alevler ve kömürlerle dolu göğsümde hissedebiliyordum.

Gitmeme izin verecekti. Gecenin kalbine doğru uçup sisin ve bulutların arasında gözden kaybolmama izin verecekti.

Seçim benimdi.

Bunu gözümde canlandırdım. Cassian'ın yere bensiz inişini. Terk edilmiş, utanmış bir halde herkesle yüzleşmesini. Elbette peşime düşeceklerdi, muhtemelen çok fazla uzaklaşamazdım. Pek şansım yoktu.

Birden durdu ve kendini rüzgâra bırakarak süzülmeye başladı.

Ben de durdum ve havada salınmaya başladım.

Yüzüm Cassian'a dönüktü ve aramızda yalnızca birkaç santimetrelik mesafe kalmıştı. Hem altımız hem de üstümüz bulutlarla kaplıydı. Soğuk buhar demetleri, bir duman gibi etrafımızı sarmıştı.

Onların arasından yüzünü görmeye çalışıyordum. Obsidiyen gözlerinden yansıyan kömür parıltısını.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu gerçek olmayacak," diye seslendim. Rüzgâr sesimi alıp götürdüğü için, cevabını duyana dek beni duyduğundan emin olamadım.

"Yeteri kadar olacaktır."

Yeteri kadar? Ona göre mi? Bunu mu söylemeye çalışıyordu? Yalnızca birimizin kendini adadığı bir bağlanmanın tatmin edici olacağını mı sanıyordu? Herhangi birimiz için? Yoksa aramızda gerçekten bir iletişim kurulacağını ve bunun bizi birbirimize bağlayacağını mı ümit ediyordu?

Şu ana kadar çok fazla şey kaybetmiştim. Will. Annem. Aşağı baktım. Tamra orada, aşağıda bekliyor; o da en az benim kadar, sürünün ihanetine uğramış görünüyordu.

Yeniden Cassian'a döndüm. *Bu gerçek olmayacak. Gerçek olmayacak.*

Havada onunla birlikte süzülmeye devam ettim. Şimdilik ihtiyacı olan tek cevap buydu.

Şimdilik yapmam gereken, bu anın gerektirdiği şey buydu.

Birbirimize sarılıp binlerce yıldır drakilerin yaptığı şeyi tekrarladığımızda bakışları yumuşadı ve elleri, nazikçe vücuduma dokundu. Bir eli kanatlarımın arasında, diğeriyse belimdeydi. Ve tüm bunlara rağmen hâlâ duygu yüklü bakıyor, yüzümdeki her detayı, bu anın her şeyini zihnine kazımaya çalışır gibi gözleriyle beni delip geçiyordu.

Gözlerimi kapatıp olanları unutmaya ve yalnızca Will'i düşünmeye çalıştım. Onu yeniden göreceğim günü.

Cassian'ın benimkine dolanan vücudu taş gibi sertti ve bana, onun bir savaşçı olarak doğduğunu hatırlatıyordu. Kuvvetli ve boyun eğmez bir savaşçı. Ama ben kendimi, onun kollarında güvende hissediyordum. Gücü ve sertliği yüzünden tehdit altında değil.

Birbirimize yapışmış olarak alçalmaya başladık. Hızlı düşüş içimde tuhaf bir hareketlenmeye sebep olmuştu. Tıpkı rüyamda,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o kabusta gördüğüm gibiydi. Düşüyor ve yeniden havalanamıyor, kendime sahip çıkamıyordum.

Düşüyordum ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İki kişi olarak çıktığımız yerden bir bütün olarak iniyorduk. Bağlanma ritüeli buydu. Yapmamız gereken ve tüm bu törenin, uğruna düzenlendiği şey.

Bu törenin romantik olacağını düşünürdüm, günün birinde benim için özel olan biriyle paylaşacağım bir şey. Ve uzak gelecekte yaşanacak. Ama şimdi gerçekleşiyor, bunların hepsi şimdi oluyordu.

Cassian beni sıkı sıkı sarmıştı. Biz hızla dönen bir girdabın içinde alçalıp yere inerken, rüzgâr da etrafımızda gürültüyle esiyordu. Saçlarım havalandı. Cassian'ınkiler bile, başından çıkan koyu renk kurdelelere benziyorlardı.

Spiraller çizerek bizi bekleyen sürüye doğru alçaldığımız sırada burunlarımızın birbirine değeceği kadar yakın duruyor, rüzgâr bir yük treni gibi ses çıkarırken gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk.

Sadece *o beni* tutmuyor, ben de ona sıkıca sarılıyordum. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

Sanki o anda gerçekten birbirimize bağlanıyor gibiydik... birlikte ölüme gidiyor gibi. Sanırım bu ritüelin amacı da buydu. Bağımsız kimliklerimizin ölüşünü ve bir bütün olarak doğuşumuzu sergiliyorduk.

Nefes almıyor, istesem de bunu yapamıyordum. O kadar hızlı alçalıyorduk ki içinden geçtiğimiz hava akımı ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

Birden bulutlar azalıp yok oldu ve sis hafifledi. Dünyanın sert kabuğuna santimetreler kala kanatlarımızı açtık ve yavaşça, taşlardan yapılan çemberin içine konduk.

Birlikte. Birbirimizin kollarında. Bağlanmış drakiler olarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Törenin ardından yapılan kutlamalarda kız kardeşimi göremedim. Sürekli olarak etrafımda birileri vardı ve şerefimize kadeh kaldırıp iyi dilekler eşliğinde yemek yiyorduk.

Sanki kısa bir süre önce sırtımda makasla halkın önüne çıkarılan ben değilmişim gibi şimdi kendimi kanıtlamıştım. Cassian'la bağlanmam, nihayet sürümü onlardan biri olduğuma ikna etmişti. Bana hâlâ tam olarak güvenmiyor olsalar bile, bağlanma sürecine ve... Cassian'a güveniyorlardı.

Kutlamalar boyunca Tamra'yı aradım ama hiç iz yoktu.

Onu görmem *gerekiyordu*. Ve iyi olduğundan emin olmam. İyi *olduğumuzdan*. Gerilen yüzüm acımaya başlamıştı.

"Gel," diye mırıldandı Cassian, beni oturduğumuz büyük masadan kaldırırken. Çalışmaktan nasır tutan kocaman eliyle benimkini tuttu. "Geç oldu."

Tebrikler eşliğinde alandan beraber ayrıldık. O sırada içki içip gülümsemekte olan Severin'i de görmüştüm, belli ki kızını unutmuştu. Göz göze geldik ve sonunda beni ailesine, hükümdarlığına katmış olmanın sevinciyle kadeh kaldırdı.

Kazandığını sanıyordu. Yenildiğimi.

"Hemen mi gidiyorsunuz?" diyerek yolumuzu kesti Corbin.

"Jacinda yorgun. Onun için uzun bir gün oldu," dedi Cassian hiçbir şey belli etmeyen bir ses tonuyla.

Corbin, titreyen göz bebekleriyle kuzenine bakıyordu. "Sen de onu bir an önce eve atmak istiyorsundur eminim."

İstemeden burnumdan soludum. Cümlesindeki imayı sezince tüm bedenim alarma geçmişti. Cassian ve ben artık bağlıydık.

"Sözlerine dikkat et," diye uyardı Cassian, elimi daha da sıkarak. Öfkesini, yoğun bir sis dalgası gibi hissedebiliyordum. Ve bu, öfkeden öte bir şeydi. Bir sahiplenme, bir *ihtiyaç*.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşadığım bu his bombardımanıyla irkilerek elimi onunkinden kurtardım, aramızdaki bu bağı, bu iletişimi kesmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Bu muydu yani? Anemin bahsettiği şey? İletişim? Bundan böyle sonsuza dek birbirimizin ruh halini mi yansıtacaktık? *Harika.*

Corbin yüzünde iğrenç bir sırıtışla kenara çekildi. "Tabii."

Cassian elimi yeniden tutarak hızla kuzeninin yanından geçti ve uzaklaştık.

Kendimi bir hissizlik kozasına sararak onu dışarıda bırakmayı umuyor ve peşinden gidiyordum. Ayaklarım otomatik hareketlerle ilerlediğinden, verandaya varana dek nereye geldiğimizi fark etmemiştim.

"Burası benim evim," dedim.

"Babam burada yaşayacağımızı söyledi."

Gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakındım. Cassian'la birlikte burada mı yaşayacaktım yani? Büyüdüğüm evde?

O anda fark ettim ki artık burada kimse yaşamıyordu. Babam gitmişti, Tamra ise Nidia'yla yaşıyordu. Severin, annemin de çerçeveden çıkmasını sağladığına göre yalnızca ben kalmıştım. Ve bir de eşim.

Ön kapıya, sanki hiç bilmediğim bir yermiş gibi bakıyordum. Ve galiba gerçekten de öyleydi. Burası benim değil, Cassian'ındı artık ve bu sayede biraz da Severin'in.

Kapının diğer tarafında beni, bilmediğim bir dünya bekliyordu. Cassian'la bir gelecek.

Midem kaynıyor, âdeta buna isyan ediyordu. Benim geleceğim bu değildi, buna zorlanamazdım. Geleceğim benim ellerimdeydi. Kendi seçimlerimi yapacaktım. İçinde Will'in de olduğu seçimler. Şimdi bundan hiç olmadığım kadar emindim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı salladım. Ona nasıl birbirimize ait olmadığımızı söyleyebilmiştim? O benim *hayatımın aşkıydı*. Tek aşkı. Ne olduğu, ne olduğum hiç önemli değildi...

Tekrar onunla olmanın bir yolunu bulacaktım.

Cassian kapıyı açtı ve beraberce içeri girdik.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

Saat geç olmasına rağmen banyoya girmiş ve ılık suyun yorgun ve hasar görmüş kaslarımı rahatlatmasına izin vermiştim. Suyun içinde cildim kuru bir erik gibi buruş buruş olana ve beni banyoda tutan şeyin rahatlık olmadığını kabullenene kadar oyalandım.

Dışarıdan hiçbir ses gelmiyordu. Sudan çıkıp kurulandım ve giyindim, banyonun yarattığı bu güvenli sığınağı terk edip Cassian'la yüzleşmeye hazırdım. Dilimi yakan yüzlerce kelime, dudaklarımdan dökülmeye hazırdı.

Yatak odama göz atıp da orada olmadığını görünce sevinmiştim. Sonra ürkek nefeslerle oturma odasına yürüdüm. Ben içeri girince oturduğu kanepeden kalktı.

Beni tepeden tırnağa süzen gözleri, ıslak saçlarımda takılı kalmıştı. Ben bir şey söyleyemeden o sordu. "Hangi odada kalmamı istersin?"

Bu tam da ondan beklenecek bir davranış olsa da şaşırmıştım. Lafı dolandırmadan konuya girmişti.

"Sen yine kendi odanda uyumak istersin diye düşündüm. Bu yüzden ben, annenin ya da Tamra'nın odasına geçebilirim."

Üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. Onun beklentilerinden emin olamadığım için bu an konusunda endişelendiğimi gizlemeyecektim. Aramızdaki bu... yeni *şeyden* sonra kendi tepkimin ne olacağından emin olamadığım için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"T-Tamra'nınki," diye cevapladım. Gecelerini kız kardeşimin odasında geçirmesi, bana bir sebeple daha mantıklı görünmüştü.

Olduğumuz yerde kalıp birbirimize bakmaya devam ettik, kimse kımıldamıyordu. Yine de dile getirmediğimiz sözcükler havada uçuşuyor gibiydi. Ellerimi koyacak yer bulamadığımdan, uyuşana kadar parmaklarımla oynamaya başladım.

Anlayamadığım çok fazla şey vardı; bunu neden yapıyor, artık bağlanmış olmamıza rağmen neden birbirimize yakınlaşmamız gerektiğinde ısrar etmiyor, merak ediyordum. Ben aptal değildim. Herhangi bir şeye evet dememiş olsam da, bağlanma eyleminin bazı beklentileri de beraberinde getirdiğini biliyordum. İlkokulun ilk gününden beri, üremenin önemini dinleyip duruyorduk. Türümüzün devamlılığı önemliydi.

Mutfaktaki buz makinesinin tıngırtısını duyunca neredeyse yerimden sıçradım. Cassian'ın gözleri, ürkek bir kuşunkiler gibi etrafa bakınıyor, ne yapması gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Onun da gergin olduğunu fark ediyor, belki de bunu *hissediyordum*. Ve bu kesinlikle ilk defa olan bir şeydi. Cassian'ın gergin olduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Sanırım ona teşekkür etmeli ve kanatlarımı kurtardığı için ne kadar minnettar olduğumu göstermeye çalışmalıydım. Ama sözcükler boğazıma takılıp kalıyordu.

Nihayet, o boğazını temizledi. Birden çıkardığı sesle irkilmiştim. "Bunun sana gerçek bir şey gibi görünmesinin zaman alacağını biliyorum."

Boş boş bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. *Zaman?* Zamanın bu olayı kabullenmeme yardımcı olacağını mı sanıyordu? Bir mahkûm, bir esir, hücresine alışabilir miydi hiç? Yoksa zamanla, aramızdaki bu *iletişimi* başka bir şey zannedeceğimi mi düşünüyordu? Daha güçlü bir şey?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu gece için endişelendiğini biliyorum."

Elbette. Çünkü artık bağlıydık. Her yanımı saran ve beni ürküten korkularımı biliyordu.

"Sana zaman tanıyacağım, Jacinda. Ben sabredebilirim. Fazlasıyla vaktimiz var... doğru olanı yapmak için."

Yani bir süre rahatlayabilirdim. Ama nereye kadar? Onu daha ne kadar kendimden uzak tutabilirdim? Elbette ki Cassian beni hiçbir şeye zorlamayacaktı ama sürünün meraklı gözleri önünde gerçekten bağlı bir çift gibi davranmaya ne kadar devam edebilirdim? Severin'in gözleri önünde?

Ne zaman pes edip de kolay olanı seçecek, gerçekte ne istediğimi... kim olduğumu unutacaktım? Will'i?

Will'in yüzü gözümde canlanınca cevabı da öğrenmiş oldum. *Asla.*

Gerçekten bağlı bir çift gibi görünmeye uzun süre devam etmem gerekmiyordu. Güçlü bir nefes verdim. Bir hafta. Sadece bir hafta, sonra özgür olacaktım.

Yatağa girip derin bir nefes aldım ve şişkin yastığımın rahatlığına şükrettim. Tüy doldurulmuş yorganımdan yayılan lavanta kokusu annemi hatırlatıyordu. Tavanımda parlayan yıldızlar, bunca yıldan sonra hâlâ oradalardı. Babam artık olmasa bile. Bunca şey nasıl olmuştu? Nasıl bu kadar çok şey kaybetmiştim? Babamı. Annemi.

Yastığı yüzüme kapatıp bağırdım. Will'i de bu listeye eklemeyecek, onu kaybetmeyecektim. Kız kardeşimi de öyle.

Yarın. Yarın Tamra'yı bulacak ve ona her şeyi anlatacaktım. *Her şeyi.* Artık sır saklamak yoktu.

Bir hafta sonra Will'in gelip beni kasabanın dışında bekleyeceğini söyleyecek ve benimle gelmesini teklif edecektim. Bizimle kaçmasını. Nereye gidersek gelmesini. Birlikte annemi bulabilirdik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu düşününce biraz ürperdim, bu kadar itirafı bir anda yapmak korkutucuydu...onu da kaybedebileceğimden korkuyordum. Buna dayanamazdım.

Yastığa daha da sıkı sarılarak kendimi böyle bir şeyin olmayacağına ikna etmeye çalıştım. Tamra'nın gözlerinin, artık sürüyle kalmak istemeyecek kadar açılmış olması gerekiyordu. Annemi kovmuşlar, benim de neredeyse kanatlarımı kesmeye karar vermişlerdi. Şimdi de kendine kalmasını istediği tek draki, benimle bağlanmıştı. Neden kalmak istesindi ki?

Yanağımı yastığa sürterken elimi de altına koydum ve bir kâğıt parçasının sivri köşesine değdiğimi hissettim.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken kâğıdı elime aldım ve doğruldum. Lambayı açıp gözlerimin önüne gelen ıslak saçlarımı topladım.

Küçücük bir kâğıttı bu. Eski bir zarftan koparılan bir parça. Annemin el yazısıyla alelacele yazılmış üç kelime bana bakıyordu.

Palmiye Ağacını Hatırla.

Bu bir ipucuydu. Bir tüyo. Kâğıdı göğsüme yasladım. Gözlerim, odamın karanlığı yüzünden zorlanıyordu. Annem bu notu bana bırakmıştı, nereye gittiğini söylemeye çalışıyordu. *Onu nerede bulabileceğimi!*

Ama ben hiçbir şey anlamıyordum.

Yine de bu beni umutlandırmıştı. Dudağımın bir köşesi, tebessümle yukarı kıvrıldı. Annem oralarda bir yerde beni bekliyordu. Ne olduğunu anlayabileceğimi düşünmese, böyle bir not bırakmazdı.

Kâğıdı sıkı sıkı tutuyordum. Hatırlayacaktım. Ya da Tamra hatırlar ve birlikte annemi bulurduk. Ben yenilmemiştim. Ve Severin kazanmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi gün Tamra'yı göremedim. Bir sonraki gün de. Bir haftalık sürem hızla ilerlerken endişem de artıyor, kalbime karanlık ve kasvet hakim oluyordu.

Yeni bağlanan çiftlerin inzivaya çekilip kimseyle görüşmemesinin ve yeni hayatlarına *alışmaktan* başka bir şey yapmamasının normal olduğunu unutmuştum. Bir çeşit balayı gibi. Sürü bunu bekliyordu. Severin bunu bekliyordu ve itaatkâr olmaya yemin ettiğim için, üzerime düşeni yapmaktan başka çarem yoktu.

Sürüdekiler, bize hiç haber vermeden eve gelip gidiyor; sadece yiyecek içecek ve hediye bırakmak için verandaya girerken çıkardıkları ayak seslerini duyuyordum. Birlikte geçireceğimiz vakti eşsiz ve güzel kılmaya çalışıyorlardı.

Bu zorunlu inzivanın son gününde, Nidia'nın getirdiğini gördüğüm taze ekmek ve kekle dolu sepeti ve başka birinin bıraktığı limonata sürahisini almak için dışarı çıkmıştım.

Sepeti koluma, sürahiyi ise kucağıma almıştım ki yolun karşı tarafında bir hareketlilik sezdim. Ve ne olduğunu anlayana kadar kımıldamadım.

Corbin, kendi evlerinin verandasında, kollarını bağlamış ve bir direğe yaslanmış duruyordu. Her zamanki gibi kararlı ve kendinden emin bir tavırla gözlerini bana dikmişti.

Başımı iki yana sallayıp dönmeye hazırlandım. Cassian'la bağlanmış olmama rağmen bana hâlâ böyle bakması çok anlamsızdı. Artık birbirimizin hiçbir şeyi olamazdık ve bunu bilmesi gerekiyordu. Bu aptal takıntısından vazgeçmeliydi.

Sonra Jabel dışarı çıktı ve ona seslendi. Corbin'in dikkatle bir yere baktığını görünce de bakışlarını takip edip beni buldu ve kaşlarını çattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesi bizim eve kadar geliyor, oğlunu azarladığı duyuluyordu. Bağlanan çiftlerin bu süreçte yalnız bırakılması gerekirdi ve sanırım, Corbin'in üzerimizde olan gözü, buna pek de izin vermiyordu.

"Corbin," dedi daha da sert bir sesle ve ikimiz göz göze gelince yarım ağızla gülümsedi.

Ben Cassian'la bağlanmış ve onun gözünde sürüye olan bağlılığımı ispatlamıştım. Artık ailesinin bir parçasıydım ve belki de bu, Miram'ı kaybetmenin acısını biraz olsun azaltıyordu.

İçeri girmesini söylese de Corbin hiç oralı olmuyor, hâlâ o ürkütücü bakışlarıyla beni izliyordu. Ama ben, artık kuzeniyle bağlanmıştım ve onun ulaşamayacağı bir yerdeydim.

Peki neden hâlâ böyle davranıyordu? Bunun bir tezgah olduğundan haberi yoktu, olamazdı. Ama yine de gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

Dönüp içeri girdim. Tüylerim, hâlâ üzerimde olduğunu hissettiğim bakışları yüzünden diken dikendi.

Cassian ve ben, sessizce yemeğimizi yiyorduk; baş başa son yemeğimizi. Sonra kendime geldim ve o haftanın kalan gecelerinin tümünün böyle geçeceğini fark ettim. O. Ben. Baş başa.

Gündüzleri işe gidecek, insanlarla görüşecek ve hayatımıza bakacaktık ama gecelerimiz birbirimize aitti. İçten içe alev alev yanan tenim, bunu düşününce ürpermişti.

Elbette bu, yalnızca ben kaçana kadar sürecekti.

"Yarın için bir planın var mı?"

"Kız kardeşimi göreceğim," diyerek gerçeği söyledim, Tamra'dan bahsetmemek daha mı iyi olur diye düşünememiştim.

Çatalının dişlerini tabağına sürterek başını salladı. "Belki ben de seninle..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim hemen.

Yavaşça, dediklerimi anlamaya çalışır gibi tekrar başını salladı. "Peki."

Tabağıma bir parça balık koydum. Kız kardeşime Will'le kaçacağımı, onun da bizimle gelebileceğini söylerken yanımda olmasına hiç ihtiyacım yoktu.

"Şimdilik," diye ekledi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "O ne demek?"

"Ondan sonsuza dek kaçamam. Aramızı düzeltmek zorundayız."

"Böyle bir şey mümkün mü sence?" diye sordum dikkatle ona bakarak. "Tamra'yla aranız düzelebilir mi?"

Yüzünü ekşitip sandalyesinde kımıldandı. "Öyle umuyorum. O senin kardeşin, ben de..."

Sert bir şekilde ona baktım. Bakışlarım yeterince açıklayıcıydı. Bunu söyleme. *Biz bu değiliz.* Sen benim *seçilmiş* eşim değilsin.

"Biz bir aileyiz artık. Hepimiz."

Hiçbir şey demeden tabağımı alarak masadan kalkıp mutfağa gittim ve bulaşıkları yıkamaya koyuldum.

Sonra o da bana katıldı. Ben yıkıyordum, o ise kuruluyordu. Sessizce ve ritmik bir şekilde çalışıyorduk. Annemle babamın yıllarca aynı şeyi yaptığını düşününce irkildim, tam da burada duruyorlardı. Bağlanmış ve bir *bağ kurmuş* olarak.

Ama biz onlar gibi değildik. Alakamız bile yoktu. Biz birbirimizle konuşup gülüşmüyor, günümüzün nasıl geçtiğinden söz etmiyorduk. O sırada Cassian'dan yoğun bir hüzün yayıldığını fark ettim; hissettikleri benim içime doluyor, annem ve Will yüzünden kendi hissettiğim acıya karışıyordu. Bu beni daha da çılgına çevirmişti. Onun duygularını hissetmek istemiyordum, benimkiler bana yeterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir yandan bu günlük işle uğraşırken bir yandan da ertesi günü düşünüyordum. Tamra'yı yeniden göreceğim anı. Burayı, her şeyimizi çalan ve karşılığında bize hiçbir şey vermeyen bu dünyayı nasıl arkamızda bırakacağımızdan bahsedeceğimiz anı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

25

Erkenden kalktım ve kahvaltı etmekle falan uğraşmadım. Ben evden çıkarken Cassian'ın odasından hâlâ hiçbir ses gelmiyordu. Kasabanın çoğunlukla ıssız olan sokaklarında yürürken duyduğum tek ses de, kendi ayak sesim ve kesik kesik aldığım nefeslerden ibaretti. Ağarmakta olan havada hâlâ yoğun bir sis vardı.

Ana caddede hızlı adımlarla ilerlerken Nidia'nın evini görünce içime bir sevinç doldu ama bu mutluluk çok kısa sürdü.

Birdenbire karşımda beliren Corbin yolumu kesince kalbim sıkıştı. Çitlerin arkasından çıkmış olmalıydı; pusu kurmuş beni bekler gibi. Kolumu tutup beni caddenin alt kısmını kaplayan ağaçların arasına çekti ve ağacın sert kabuğuna yaslayarak kendi bedeniyle kabuk arasına sıkıştırdı.

"Çek ellerini üzerimden," diye tısladım. Bedenim de hemen bu saldırıya tepki vermiş ve içgüdülerim kontrolü ele almaya başlamıştı. Göğsümden yükselen alevler boğazımı sarıyor, ağzıma kömür ve kül tadı doluyordu.

"Açık açık konuşalım artık."

Onu dinlemiyor, söylemek istediği şey her neyse ilgilenmiyordum.

Öfkeden titreyerek kollarımı tutan ellerine baktım. Hissettiğim duyguların yoğunluğundan, bedenim alev alev yanıyordu. "Ne cüretle bana dokunuyorsun? Cassian seni..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aman, çok korktum. Ama etkilenmediğimi söyleyemem. Az kalsın, Cassian'la ikinizin bir tiyatro oynadığınızı fark edemeyip gerçekten bağlandığınızı düşünecektim."

Hissettiğim o ateş tamamen kaybolmuş, buz kesmiştim. "N-Ne demek o şimdi?"

Corbin, burnunu yanağıma değdirecek kadar eğilip nefesini bıraktı. Bu kadar yakınlaşınca ürküp sindim ve gözlerimi kapatıp açtım. "Gerçeği biliyorum," diye fısıldadı. Sesi kulağımı tırmalıyordu. "Sen onun değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Onu hep kendinden uzak tutmaya çalışıyorsun. Bağlanmanız hiçbir şeyi değiştirmemiş."

İnkâr etmek için ağzımı açsam da yapamadım. O sözcükleri telaffuz edemiyor, Cassian'la birbirimize âşık olduğumuzu söyleyemiyordum. Kalbimde Will varken bunları söylemek... *yapamazdım* işte. Kendim için iyi de olsa kötü de. Onun yerine hırladım. "Uzak dur benden."

"Öyle olsa gözlerinde görürdüm. Cassian senin bir parçan olmuş olurdu ama sen hâlâ aynısın. Değişmedin."

Tuhaf olsa da haklı olmasını umuyordum.

Işıldayan gözlerle bana bakıyordu. "Henüz kimse sana dokunmadı." Acımasız bir tebessümle gülümsedi. "Yani hâlâ bir şansımız var."

Burnumdan soluyordum. "Sen delirmişsin."

"Sen öyle san. Ama ben gerçeği biliyorum, çok yakında da herkes öğrenecek. Bunu tek başıma benim yapmam gerekse bile herkese kanıtlayacağım. Sonra da korkak kuzenimin yapamadığı şeyi yapacağım."

Yüzüne bakarken nefes alamıyordum. Buradan uzaklaşmam, kaçmam gerektiğini bilmiyor olsaydım bile, bunu duyduktan sonra hiç tereddüt etmezdim. Corbin, bu söylediğini yapacak kadar deliydi.

Başını daha da yaklaştırdı... beni gerçekten öpecekmiş gibi. "Senden vazgeçmeyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Düşünmeden, sadece içimden geleni yaptım ve dudaklarımı aralayıp içimi kavuran ateşi serbest bıraktım. Cildim cayır cayır yanıyor, geriliyordu.

Buhar, dudaklarımdan ince bir kurdele gibi döküldü. Corbin, bu sıcak buğuyla haşlanırken, içimde büyük bir memnuniyet uyanıyordu. Yüzünün sağ yanını tutarak inlemeye başlayınca ben de fırsatı kaçırmadan ondan sıyrılıp kaçtım.

Ve Nidia'nın evine kadar koştum, arkamdan bağırmaya devam ediyordu.

"Sen ve ben, Jacinda! Benim olacaksın! Sonsuza dek kaçamazsın!"

Nidia'nın kapısına gelince durdum, kapıyı yumruklamamak için zor duruyordum. Vakit hâlâ erkendi, dolayısıyla peşimde vahşi kurtlar varmış gibi kapıyı yumruklamanın alemi yoktu.

Bir elimi kapıya, diğerini ise kalbime koyup nefesim düzelene dek bekledim. Kapı açıldığında neredeyse içeri düşecektim.

Tamra karşımdaydı, kıpkırmızı olan gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama ben, onun da en az benim kadar acı çektiğini biliyordum.

"Kaçalım," deyiverdim. Öylece. Yumuşatmadan, alıştırmaya çalışmadan.

Nefesimi tutup bekledim, böylesine riskli bir maceraya atılacağını, sürüdeki bu yeni yerini kaybetmek isteyeceğini düşünecek kadar aklımı kaçırmamış olmayı umuyordum. Cevabını, konuşmasını, bir şey söylemesini beklerken geçen zaman, sonsuzluk gibi gelmişti.

"En erken ne zaman gidebiliriz?"

Derin bir oh çektim, neredeyse ağlayacaktım ki esas meseleden hâlâ bahsetmediğimi fark ettim. Will'le gideceğimizi söylemem gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omzumun üzerinden bakarak Corbin'in peşimde olmadığından emin olduktan sonra yeniden Tamra'ya dönerek evi işaret ettim. O da başıyla içeri girmemi söyledikten sonra beni odasına götürdü. O gelmeden önce Nidia'nın kullanmadığı bu oda, hâlâ Tamra'ya aitmiş gibi durmuyordu. Evimizdeki odasından buraya çok az eşya getirmiş, Nidia'nın köşede duran dikiş makinesini bile kaldırmamıştı.

Dağınık yatağına, koca bir yığın buruşuk çarşafın üzerine oturdum.

Tamra kapıyı yavaşça kapattı. "Nasıl yapacağız?"

Derin bir nefes alıp gözlerine baktım ve her şeyi açıklayacak olan o tek kelimeyi söyledim. "Will."

Uzunca bir süre bana baktıktan sonra şaşırtacak kadar sakin bir ses tonuyla sordu. "Onunla hâlâ görüşüyor muydun?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Miram'la birlikte..." Cümlesini tamamlayamayıp derin bir nefes aldı. Korktuğum şeyi soruyordu. "O zaman da Will'le mi buluşuyordun?"

Yeniden başımı salladım. Bıkkın bir şekilde iç geçirdi.

"Anneme ve sana notlar bırakmıştım ama Miram onları alıp peşime düşmüş. Sonra da avcılar çıkageldi..."

Başını iki yana salladı.

"Çok mu kızdın?" diye sordum sessizce.

"Bilmiyorum. Olabilir. Çok yorgunum. Birilerine kızıp durmaktan bıktım. Sadece buradan gitmek istiyorum. Annemi bulmak ve asla geri gelmemek." Sesindeki acı, kendimi daha da kötü hissetmeme sebep olmuştu. Çünkü tüm bunlara sebep olan bendim, en azından kısmen. Ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemiyordum. En azından şimdilik.

"Annemi bulmadan önce yapmam gereken bir şey var, senin de bana yardım edebileceğini umuyordum." Eşsiz yeteneği sayesinde Tamra'nın desteği, ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dumanlı bakışlarından temkinli olduğu anlaşılıyordu. "Neymiş?"

"Miram'ı kurtaracağım." Böylece sürüyle olan hesaplarımı kapatmış olacaktım. Cassian'la. *Kendimle.*

Gözleri kocaman açıldı. "Miram mı? O enkrosun elinde değil mi?"

Başımı salladım. "Ama onu daha öldürmemişlerdir. Galiba. Bir süre daha hayatta tutacaklardır. Biraz..." –*deney* kelimesinin yaratacağı etkiden çekinerek onu kullanmaktan vazgeçtim– "gözlem yapmak isteyeceklerdir."

"Yani onu her nerede tutuyorlarsa oraya elini kolunu sallaya sallaya girebileceğini ve onu geri vermelerini söyleyebileceğini mi düşünüyorsun?"

Başımı eğdim ve sessizce, "Hayır ama onu kaçırabileceğimi düşünüyorum. Will'in yardımıyla. Ve tabii senin. Bunu ona borçluyum." Ve Cassian'a. Onu da aklımdan çıkaramıyordum.

"Ona *borçlu* musun? Miram'a? Pisliğin teki o."

"Ben Will'i görmek için oraya gitmesem o da kaçırılmazdı."

Tamra gözlerime bakarak durumu değerlendirmeye ve sindirmeye çalışıyordu.

"Bak," dedim, "şu enkros üssüne gidip bir bakalım... sonra karar veririz." Düşüncelerimi okuyamıyor olmasını umarak dudağımı ısırıyordum. Enkros üssünü gördüğüm anda içine dalacağımı, geri dönüşünün olmadığını göremeyeceğini umuyordum. Miram'ı kurtaracaktım... bu sırada biraz olay da yaratabilirdim. Bunları düşününce kanım kaynıyor, kendimi daha güçlü kuvvetli hissediyordum. Tüm operasyonu başarıyla tamamlama fikri beni heyecanlandırıyordu.

"Peki," dedi ama sesindeki tereddüdü duymamak imkânsızdı ve bu bana, onu istemediği işlere sürüklediğim diğer zamanları hatırlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annem bir not bırakmış," dedim ona iyi bir haber verebilmenin mutluluğuyla.

Gözleri ışıldadı. "Nerede? Ne yazıyor?"

"Ortadan kaldırdım, kimsenin bulmasını istemedim ama 'Palmiye Ağacını Hatırla' yazıyordu."

"'Palmiye Ağacını Hatırla' mı? O ne demek ki?"

Hayal kırıklığına uğramıştım. Tamra da hatırlamıyordu. "Bilmiyorum ama belli ki annem bunun bize bir anlam ifade edeceğini düşünmüş. Ne olduğunu bulabileceğimize eminim."

"Evet." Başını salladı, sesindeki o mutsuz tını kaybolmuş ve yerini daha güçlü bir ifadeye bırakmıştı. Bense annemin bir not bırakmış olmasına delice seviniyordum, bu fırtınalı bir denizde cankurtaran botu gibiydi. Tutunabileceğimiz bir şey, herhangi bir şey. Tamra gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Will'le üç gün sonra buluşmak üzere sözleştik."

"Üç gün," diye mırıldandı hayal kırıklığına uğramış gibi. "Ve annemi aramaya başlamadan önce Miram'ı bulup buraya mı getirmemiz gerekiyor? Gerçekten annemi öylece ortada mı bırakacağız yani? Hem de sevmediğimiz bir kız için?"

"Annemin notunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz, nereye gideceğimize dair bir fikrimiz yok. Annem de hemen kaçamayacağımızı tahmin eder zaten, umudunu bu kadar çabuk yitirmez."

Tamra gözlerini kıstı. "Yani üç gün daha Cassian'la mı yaşaman gerekiyor?" Sesindeki suçlayıcı tondan rahatsız olmuştum. Bu kasten yaptığım bir şeymiş gibi davranıyordu. İsteyerek. Cassian'dan ilk kez söz ediyordu. Hayatı boyunca takıntı haline getirdiği ve şimdi benimle bağlanmış olan çocuktan bahsediyor olmak, tuhaftan da öteydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aklıma kanatlarıma değen soğuk bıçaklar geldi. O an zihnimde dönüp durdukça, yaşadığım korku da geri geliyordu, sanki oradaymışım gibi. O bloğun üzerinde. Bunu unutmuş muydu?

Kıvrılan dudaklarıyla ekledi. "Güzel bir his olmalı."

"Hayır..." Dudaklarımı ıslattım. "Bu öyle bir şey değil."

Bakışları beni delip geçiyor gibiydi. Kelimelerimi seçerken dikkatli olmam gerektiğini düşünerek çarşafla oynayıp duruyordum. Gözlerindeki soru çok açıktı. *Nasıl o zaman?*

"O... *biz*... geri döndürülemez bir şey yapmadık."

Dudaklarını büzüştürdü. "Yapmadınız mı? Cassian çok hevesli olur..."

"Evet, ben değilim ama." Ben Will'den başka kimse için hevesli değildim.

"Doğru." Aklından geçenleri biliyordum. Sesinde neden böyle alaycı bir tonlama olduğunu da. Cassian'la ikimizi yakaladığı anı düşünüyordu. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu. Cassian'ın yüzümde duran elini. Ve bu, gerçekten *öpüştüğümüzü* bilmeyen haliydi. Suçluluk hissi her bir hücremi yakıyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "O bir odada uyuyor, ben diğerinde. Sen ve ben buradan kaçana dek de böyle olacak."

Gözleri, fildişi renkli duvardaki penceresindeydi. Pek de güzel bir manzarası olduğu söylenemezdi. "Nöbetçiden nasıl kurtulacağız?"

O kadarını henüz düşünememiştim. Daha çok, Tamra'nın benimle gelmeyi kabul edip etmeyeceğine odaklanıyordum.

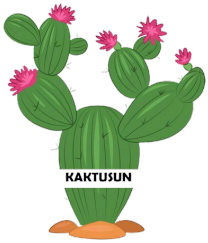
O anda ne yapmamız gerektiğini buldum. "Dikkat dağıtacak bir şey bulacağız," diye mırıldandım.

"Evet? Ne?"

"Ne değil. *Kim*."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

26

Az'in kahkahaları havada çan sesleri gibi yankılanırken Tamra'yla ben de Nidia'nın evinin arka tarafında, gözden uzak bir köşeye sinmiş endişeli bir şekilde bekliyorduk.

Birdenbire kesilen ses, harekete geçmemiz gerektiğinin habercisiydi. Tamra'yla ikimiz bir bütün olarak evin etrafında döndük. Az, tam da beklediğimiz gibi on beş yaşındaki Remy'yle dudak dudağaydı. Çocuk resmen Az'in dudaklarına gömülmüş, kendinden yaşça büyük olan kızın her an kaçmasından korkar gibi, ona sıkı sıkı sarılmıştı.

Sırtımızda sırt çantalarımızla onların yanından geçip kasabadan çıktık. Omuzumun üzerinden onlara baktım. Az, parlak gözlerini kocaman açmış bize bakıyor, gidişimize üzülse de acele etmemizi işaret ediyordu.

Ona veda etmek için el sallayarak yola koyuldum. Nefesim dudaklarımdan sıcak buharlar halinde dökülüyordu. Her an alarmın çalmasını, drakilerin kasabadan ayrılıp peşimize düşmesini bekliyordum.

Böyle bir durumda en ağır cezayla karşı karşıya kalacağımın farkındaydım ve bunun, kanat kesmekle sınırlı olacağını pek zannetmiyordum. Severin, Tamra'yı da yanımda götürdüğüm için çok daha fazla öfkelenecekti... bir sonraki gölgelendiricilerini ellerinden aldığım için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sürü –Severin– Cassian'la olan bağlanmamı onurlandırmadığımı bilecek, Corbin bunu yetiştirmekte hiç gecikmeyecekti. Ürperdim ve kız kardeşime bir göz attım.

O da bunu fark etti ve birlikte, yere düşen bir kütüğün üzerinden atladık. Tıpkı uçarken olduğu gibi, burada da mükemmel bir uyum sergilemiştik. Bu işte beraber olmak çok güzel bir histi. İkimizi bir araya getiren şeyin böylesine korkunç bir olay olması üzücüydü.

Ayaklarımız yumuşak bir sesle nemli toprağa değdi. Bizi besleyen sisin, avucumuzun içi gibi bildiğimiz ağaçların arasından geçiyorduk.

Sürüyü arkamda bırakmanın ve Will'i görmenin hevesiyle, ben önden gidiyordum.

Önce hissettim.

Ağaçların arasından çıkmadan önce derimin gerilmesinden ve boğazımda birdenbire ortaya çıkan o sıcaklıktan, orada olduğunu biliyordum.

Sonra gördüm.

Ve durdum, nefes nefeseydim. Gözlerim, ona olan açlığımı tam anlamıyla gözler önüne seriyordu. O da bana döndü; yüzünde apaçık bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Geleceğimi düşünmemişti, oysa şimdi sırtımda kabarık bir çantayla karşısında duruyordum. Yüzümden ve gözlerimden ne kadar istekli olduğum okunuyor, almak istediği cevabı bana sormadan duyabiliyordu.

İlk hamleyi kim yaptı bilmiyorum ama bir anda kendimizi birbirimizin kollarında bulduk, dudaklarımız birbirine kenetlenmiş, karışmış, kaynaşmıştı. Ellerimiz birbirimizin vücudunda, yeniden tanımaya, hatırlamaya çalışır gibi geziniyor, sanki karşımızdakinin etten kemikten gerçek bir insan olduğunu doğrulamaya çalışıyorduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Parmaklarını saçlarıma doladı; ben de onu daha tutkulu öpmeye başladım, dudaklarını ısırıyordum.

Ağzımın içine doğru, tüm bedenimi dalga dalga gezen ve bana her şeyi unutturan hafif bir ses çıkardı. *Bu* hariç her şeyi unutturan bir ses. Dudaklarıma değen dudakları.

Tamra boğazını temizleyince Will hemen sıçradı ve beni korumak için arkasına aldı. Gülümsedim, gereksiz de olsa beni koruma içgüdüsüyle hareket etmesi hoşuma gitmişti.

Kolunu tuttum. "Sakin ol. Tamra da bizimle geliyor."

"Tamra?"

Başımı salladım. "Evet. Sonra anlatırım. Şimdi, birileri yokluğumuzu fark etmeden gitsek iyi olur."

Will kollarımın arasından sıyrılıp arazi aracına doğru ilerlemeye başladı.

"Bana insanının bu olduğunu söyleme sakın. Nidia'nın gölgelendirdiği çocuk?"

Duyduğum soğuk ses karşısında donakalmıştım.

Yavaşça dönerek Will'in elini bıraktım ve toparlandım.

Corbin ağaçların arasından ilerlerken, benim içimden de alevler yükselmeye başlamıştı. Yüzünde tebessümden eser yoktu ama memnuniyetini gözlerinden okuyabiliyordunuz.

"Hata yapacağını biliyordum ve o anı kaçırmak istemedim." Gözleri Will'e kaydı. "Demek biz zavallı draki erkeklerine pas vermeme sebebin bu."

Tamra duraksayarak adımı söyledi, kafası karışmıştı. "Jacinda?"

Elimle susmasını işaret ettikten sonra Corbin'e döndüm ve burada olmasının ne demek olduğunu bildiğimden güçlükle yutkundum. Kaçışımızı garanti altına almak için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kollarım iki yanımda sallanıyordu. "Peşimizden gelmemeliydin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, belli ki gelmeliymişim. Amcam, sürünün ateş püskürteni ile gölgelendiricisinin kaçışını durdurduğum için beni ödüllendirecek." Burun delikleri genişliyor, mor siyah bakışları beni tarıyordu. "Seni artık Cassian bile kurtaramaz. Artık onun değilsin. Benimsin, tıpkı söylediğim gibi."

O sırada Will'in çatlayan sesi duyuldu, Tamra gibi tereddütlü de değildi. "Ona dokunursan seni öldürürüm." Kelimeler havada çınlıyordu, tıpkı aylar önce yine bu ormanda tanıdığım o kötücül ve karanlık avcınınkiler gibi.

Teknik olarak bir insanın Corbin gibi güçlü bir oniks drakisini alt edebilmesi saçma görünüyordu ama o anda hatırladım ki Will sıradan bir insan değil daha fazlasıydı... yabana atılmayacak bir şey.

Corbin, bakışlarını Will'e çevirdi. Yüzlerce yıllık düşmanına bakarken yüzünü nefret dolu ve saldırgan bir ifade kaplamıştı. İnsan derisi bulanıklaşıp bir anda kayboldu. Elleriyle tişörtünü yakaladı ve vahşi bir sesle parçalayarak çıkartıp kömür karası draki derisini gözler önüne serdi. Havaya sıçradığı an, etrafa dalga dalga enerji yayıyordu.

Will, kavga etmeye hazır bir şekilde öne atılıyordu ki ben araya girdim ve içimi yakıp kavuran sıcaklığı serbest bıraktım. Henüz dönüşmediğim için çıkarabildiğim tek şey, alevler yerine buhar olmuştu. O da bir işe yaramadı zaten. Corbin buharı hemen dağıtıp ben daha dönemeden uçtu ve arkama geçti. Sırtıma sert bir tekme savurunca bağırdım.

Yere düşmüştüm. Çarpışmanın etkisi o kadar kuvvetliydi ki dişlerim zangırdamış, çenem toprağa sürtünmüştü. Öksürerek ağzıma giren toprakları tükürdüm. Tamra hemen yanıma gelip diz çöktü ve kalkmama yardım etti.

Gürültülü bir kükreme sesi havayı doldurdu, içimde bir şeyler parçalanıyordu sanki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Will'in, Corbin'i bacaklarından yakalayıp yere indirecek kadar yükseğe sıçrayışını izliyordum.

Corbin küfür ederek kanatlarını çırpmaya başladı, yeniden yükselmeye çalışıyordu ama pes etmeye niyeti olmayan Will, tüm gücüyle onu aşağı çekmeye devam etti ve kolları birbirine dolanmış olarak yere düştüler.

Yerde Will, Corbin'in üzerine oturup onu dövmeye, birbiri ardına yumruk savurmaya başladı. Çarpışan kemiklerden çıkan ezilme sesi mide bulandırıcıydı. Çenemdeki acıyı unuttum, tek hissettiğim şey kalbimdeki ağrıydı. Göğsüm yine yanmaya başlıyor, alevler ağzıma doğru yükseliyordu.

Corbin acıdan kıvranıyordu, bir süre sonra bir bütün olarak görünecek kadar bulanıklaşacak bir hızla yuvarlanmaya başladılar.

Corbin nihayet kurtulmayı başarıp ayağa kalktı. Kemerli burnu kan içindeydi, gözleriyse öfkeyle parlıyordu. Will'in üzerine, avını parçalamaya hazır bir şahin gibi atıldı.

Olduğu yerde kıvrılan Will, kendini korumaya çalışıyordu. Ama o an bile, hissettiği duygu yoğunluğunu yansıtan yüzü çok güzeldi ve kalbimi acıtıyordu.

Corbin pençelerini saldırmaya hazır bir pozisyona getirdi; tırnakları birer bıçak gibi parıldıyordu. Öldürmeye hazırdı.

"Will!" diye bağırdım uyarmak için.

Corbin bir karaltı halinde öne atılıp yumruk savurdu.

Will haykırarak kolunu tuttu. Tamra'yla benim birbirimize sokulup beklediğimiz yerden çok sayıda derin yarası olduğunu ve sırrını gözler önüne seren kanının aktığını görebiliyordum... parmaklarının arasından sızan mor sıvının parıltısını.

Corbin de görmüştü, hırladı. "Kanımızın senin damarlarında akabilmesi için kaç draki öldürdün, avcı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Corbin, hayır!" diye bağırdım.

"Kapa çeneni, Jacinda. Damarlarındaki o kanın her bir damlasını nasıl akıtacağımı izle!"

Boğazım daralıyor, alevler nefes almamı engelliyordu. Tenim gerilince kendimi bırakıp drakimin ortaya çıkmasına izin verdim.

Tamra'nın yanından ayrıldım ve bluzumun yarattığı hapishaneden kurtuldum. Corbin'e doğru atıldığım sırada, kanatlarım da saklandıkları yerden çıkıyorlardı. O, Will'e saldırmak üzere, pençelerini boğazına doğrultmuş atılırken ben de ona doğru uzanıyordum. Ve kalbimde ani bir sancı hissedince başarılı olamayacağımı anladım.

Göğsümden gelen bir çığlık, ateşle ve dumanla karışarak serbest kalmış; pençeye benzer parmaklarım esneyip uzanmalarına rağmen, havadan başka bir şey yakalayamamışlardı.

Corbin tam Will'e değmek üzereydi ki Will elini kaldırıp aralarına topraktan bir duvar ördü.

Koyu renk toprağın dallarla ve çimen parçalarıyla birleştirerek oluşturduğu, neredeyse etrafımızı saran ağaçlar kadar yüksek olan bu büyük dalga Corbin'i geri itip havada birkaç metre savurdu ve korkunç bir sesle yere attı.

Nefes nefese yere kapandım ve yağan toz topraktan korunmak için başımı ellerimle kapattım. Biraz uzağımdaki Tamra da aynı şeyi yapıyordu. Toz bulutunun doğrultusunda olmasak da, etrafa saçılanlardan payımızı alıyorduk.

Dağılmakta olan toz bulutuna doğru gözlerimi kısarak baktım ve Will'i buldum. Göz göze geldiğimizde gördüğüm şaşkınlık, benim düşüncelerimi yansıtıyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Tamra.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Corbin yeniden ayağa kalkmıştı. Kafasındaki derin yarayı parmaklarıyla hafifçe yoklayıp ellerine baktı, kanadığını görünce yüz ifadesi değişip sertleşmişti. Haykırarak havaya yükseldi.

Will... *yaptığı şey her neyse onu* yeniden yapma fırsatı bulana kadar, ikinci bir karartı görüşümü bozdu. O kadar hızlı geçmişti ki ilk anda Will'in kaldırdığı tozun devamı olduğunu sandım.

Sonra delice etrafa bakınarak nesneyi takip ettim ve nerede olduğunu buldum. Ama *nesne değil*, Cassian'dı.

Corbin'in üzerine atıldı ve onu yere serdi.

Birbirlerine girmişlerdi. Draki formlarında son derece güzel ve vahşi görünen bu antik yaratıklar, deriye benzer titreyen kanatlarıyla simsiyah bir yumak olmuşlardı.

Corbin uluyarak pençelerini çıkardı. Tırnaklarını kuzeninin boğazına geçirmeye çalışırken dudaklarından tükürükler saçılıyordu. Nefesimi tutmuştum, tek yapabildiğim seyretmekti.

Her şey çok çabuk oldu. Göz açıp kapayana kadar... ama kımıldayamamıştım.

Cassian el yordamıyla yeri tarayıp büyük bir taş buldu ve vahşi bir hareketle kafasına vurdu. Corbin olduğu yerde kalakaldı, başı yana doğru düşüyordu.

Tereddütle bir adım öne çıktım. "O... sen..."

Cassian açılıp kapanan burun delikleriyle nefes nefese, omuzunun üzerinden bana baktı. "Hayır. Birazdan kendine gelir."

Derin bir nefes alıp tek hamlede doğruldu. Kanatları, kocaman yelkenler gibi arkasında sallanıyordu, o anda bunun Cassian için daha doğal olduğunu, drakiyken kendini insan olduğu zamanlardan daha rahat hissettiğini fark ettim. Bir süre ben de kendimi böyle hissetmiştim ama şimdi hangisini tercih ettiğimden emin olamıyor, daha çok insan mı yoksa draki mi olduğumu bilemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacinda," dedi Will yanıma gelerek. Uzanıp kolumu omzuna doladım ve Cassian'a bakarak bu hareketimin her şeyi anlatmasına izin verdim.

Cassian bize bakıyor, ben de gözlerimi ondan ayırmadan hissettiği şeylerin bana geçmesine ve beni etkilemesine engel olmaya çalışıyordum. Ama yine de, sızan bir şeyler olmuştu. Öfke. Pişmanlık. Acı.

Üzgünüm kelimesi dilimin ucuna kadar geldi ama söyleyemedim. Will'e duyduğum hislerden ötürü özür dileyecek değildim.

"Gidiyorsun," dedi o kaba ve gırtlaktan gelen sesiyle.

Göz açıp kapayıncaya kadar, draki kılığımdan sıyrılıp yeniden insana dönüştüm. "Evet." Tamra yanımda durmuş, yırtılmış tişörtümü giymeme yardım ediyordu.

Cassian da gözlerini benden ayırmadan aynı şeyi yapıp insana dönüştü, üzerinde yalnızca yırtık pantolonuyla karşımda duruyordu. Tamra'ya baktı. "O da mı gidiyor?"

"Ben buradayım," diye atıldı Tamra. "Yokmuşum gibi konuşmana gerek yok."

Cassian'ın bakışlarını takip ettim. Tamra'nın gözleri, birer buz parçası gibi parıldıyordu... ona karşı hissettiği çekimin tamamen sona erdiğini düşünmeye başlamıştım.

"Sürüden ayrılıyor musun?" Soruyu kime yönelttiğini anlayamamıştım.

"Tüm bu olanlardan sonra bir de soruyor musun?" dedim elimi sallayarak. "Neden kalayım?"

"Çünkü senin isteklerinden daha büyük ve daha önemli şeyler var," diye yanıtladı, imalı gözleri Will'deydi.

"*İsteklerini* bir kenara bırakmaktan söz edecek son kişi sensin," dedi Tamra, sesi zehir gibiydi. "Jacinda'yı istedin ve aldığından da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

emin oldun. Bunun sürüyle hiç alakası yoktu. Senden başka kimseyle alakası yoktu."

"Neden bahsediyor?" diye hırladı Will, elimi sıkıyordu.

"Bunu şimdi mi yapmak istiyorsunuz gerçekten?" diye sordum onlara bakıp Corbin'i işaret ederek. "Her an uyanabilir, ayrıca sürü arazisine de çok yakınız."

Will'in çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum. Gözlerini Cassian'dan ayırmadan beni arabasına doğru itti. "Haklısın. Hadi, gidelim buradan."

Ama Cassian'ın sesi peşimi bırakmıyordu. "Kaç, Jacinda. Bu işte epey iyisin zaten."

Yanımda duran Will gerilse de patlayan Tamra olmuştu. Dönüp öfkeyle haykırdı. "Bu kadar kendini beğenmiş olma! Nereye gittiğimizi bilmek ister misin? Hiçbirimiz de oraya gitmek *istemiyoruz*, inan bana. Aslında Jacinda'yı gözetlediği için tamamen hak ettiğini bulmuş olan o yaramaz kız kardeşini kurtarmaya gidiyoruz."

"Miram'ı mı?" Hemen bana döndü. "Bu doğru mu? Miram'ı mı kurtaracaksınız?" Gözlerini Will'e çevirdi. "O ölmedi mi yani?"

Will bir süre sessiz kaldı, ben de nefesimi tutuyordum. Nihayet cevapladı. "Yaşıyor."

Cassian'ın gözlerinde, birkaç saniye önce orada olamayan bir hafiflik vardı. Rahatladığını hissedebiliyordum. "O zaman ben de sizinle geliyorum."

"Ne?" diye sordu Tamra, arabaya doğru giden Cassian'ın peşine takılarak. "Hiç sanmıyorum!"

"O benim kardeşim," diyerek döndü Cassian; sesi gergin çıkıyor, dudakları neredeyse hiç kımıldamıyordu.

Tamra çaresizce Will'le bana baktı, yalvarışı gözlerinden okunuyordu: *Gelmesine izin vermeyin.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu tehlikeli bir iş," diye uyardım.

"Jacinda," diye tısladı Tamra.

Cassian bana bakarken, tehlikenin onu korkutmasının zor olacağını hatırladım.

Ve karar vermesini bekleyerek Will'e döndüm. Bu, liderliğini onun yaptığı bir görevdi. Başparmağımla bileğine küçük bir daire çizdim, o da elimi tek bir kez sıkıp arabaya ilerledi ve beni yolcu koltuğuna oturttu. "Gitsek iyi olur."

Cassian, asık bir suratla başını sallayarak aracın arka koltuğuna geçti.

Tamra da, homurdanarak da olsa arabaya binip Cassian'dan olabildiğince uzağa oturdu.

Will arabayı çalıştırdı ve bizi o açıklıktan kurtarırken bir eliyle benim elimi tuttu. Ben de parmaklarımı onunkilere doladım, eklem yerlerinde kuruyan mor kanı görebiliyordum. Kime ait olduğunu anlayamasam da, görüntü kalbimi sıkıştırmaya yetmişti.

Gözümü oradan ayırıp Will'in yüzüne baktım; gözleri yine çakmak çakmak bakıyor, akıl sır ermez derinliklerinde kaybolmanıza sebep oluyordu. O anda kendime, bunun doğru olduğunu söyledim. Will. Ben. *Biz*... bu yolculukta beraberdik.

Birkaç dakika sonra harekete geçmiştik; olabilecek en tuhaf dörtlü olarak dağ yolunda ilerliyor, giderek incelen sisin içinden geçiyorduk... Biz aşağı inerek, sürüden uzaklaştıkça Nidia'nın bizi koruyan sisi de dağılıp gidiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

27

Sürüden son kaçışımda hissettiğim tek şey umutsuzluktu. Bir daha asla bir bütün olamayacağım hissiyle birlikte gelen bir kasvet. Sürü olmadan bir hiç olacağım düşüncesi. O zaman kaçan ben değildim, annem beni zorla götürüyordu.

Ama bu kez farklıydı. Şimdi *ben* kaçıyordum. Ben. Kendi isteğimle. Olabildiğince hızlı. Sürü yokken özgürdüm. Kendimi haftalardır hiç olmadığım kadar eksiksiz hissediyordum. Kalbim umutla doluydu.

Will elimi tutuyor, Cassian ve Tamra ise arka koltukta sessizce oturuyordu. Aramızdaki gerginlik, arkamızda bıraktığımız sis kadar yoğundu.

Arkamda oturan Cassian'ın varlığını hissedebiliyordum. Öfkeli bir kararlılık, benim daha hafif olan duygularıma karışıyordu. Kendiminkilere odaklanıp onu dışarıda bırakmayı denedim.

Will'in, benimkinin etrafına sarılı olan eline bakıyordum. Çok güçlüydü. Corbin'in bu kuvvet karşısında nasıl şaşırdığını düşünüp bunu sindirmeye çalıştım. Daha önce de Will'in gücünün kanıtını görmüştüm; Büyük Kaya'da Cassian'la kavga ederlerken. O zamanlar bunu antrenmanlı oluşuna vermiş olsam da, şu anda o kadar emin değildim. Bugünden sonra fikrim değişmişti. Toprağa neler yaptığını gördükten sonra.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kan nakli esnasında Will'in birçok draki yeteneği kazanmış olması mümkün müydü? Bir oniks drakisinin gücünü *ve* toprak drakisinin toprağı kontrol etme yeteneğini almış olabilir miydi? Bu kulağa imkânsızmış gibi gelebilirdi... ama ben ne gördüğümü biliyordum. Toprağı havalandırmıştı. Tıpkı bir toprak drakisinin yapabileceği gibi. Bu hiç aklıma gelmemişti.

Ama Tamra da tanık olmuştu. Her şeyin sebebi kandı, yani öyle olmalıydı. Başka ne açıklaması olabilirdi ki? Gölgelendirilmeye karşı bağışıklığı vardı, olağanüstü derecede güçlüydü, toprağı kontrol edebiliyordu... Tüm bunları tek bir drakinin yapması imkânsızdı.

İçinde başka neler gizlediğini... merak etmeye başlamıştım. Kanında başka neler vardı?

Bunu onunla konuşmak istiyordum ama yalnız kaldığımız zaman. Cassian'ın neler hissettiğini bildiğim için bu naklin Will'e hayata tutunmak için ikinci bir şanstan fazlasını vermiş olma olasılığını gündeme getirmek istemiyordum.

Uzayıp giden sessizlikte, ben de bunu düşünüyordum.

Cassian, "Oraya varmamız ne kadar sürer?" diye sorunca sessizlik de bozulmuş oldu.

"Ne kadar oyalandığımıza bağlı," dedi Will.

"Oyalanmayacağız," dedi Cassian hemen.

Will'e bakınca çenesindeki kasların yine gerildiğini gördüm ve parmaklarını hafifçe sıkarak sabırlı olmasını istedim. Atıldığımız macera yeteri kadar zorluydu zaten. Hepimiz, iyi geçinmeye çalışmak zorundaydık.

Tamra homurdandı. "İlla komuta edecek."

Dönüp ona baktım. Cassian'dan, aracın elverdiği ölçüde uzakta durabilmek için kapıya yaslanmış, kollarını bağlamıştı. Yeniden önüme dönüp derin bir nefes aldım.

Bu uzun bir yolculuk olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saatlerce yola devam ettik ve yalnızca bir kez, benzin alıp yemek yemek için durduk. Ön koltukta kesik kesik uyumaya çalışıyor, yarı baygın zihnimi kurcalayan bulanık, dehşetengiz görüntülerle boğuşuyordum.

Yeniden o kamyonetteydim. Miram'la birlikte. İçerisi sıcak ve havasızdı. Tüm gözeneklerim, o dar alanda bir nebze olsun rahatlayabilmek için yalvarıyordu. Miram iniltilere boğulmuştu, bense ellerimin ve dizlerimin üzerinde emekleyerek ona ulaşmaya çalışıyordum. Ama yanına gidip de omzuna dokunarak onu kendime çevirince Miram olmadığını görüyordum.

Babamdı.

Cam gibi parlayan gözleri bomboş bakıyor, ne kadar seslensem de, sarssam da uyanmıyordu. Babam değil, bir taş parçasıydı sanki.

Aniden uyandım, nefes nefeseydim.

Will yanımda, eli de elimin üzerindeydi. "İyi misin?"

Uykumdan ayılmaya çalışarak başımı salladım ama rüyanın beni ne kadar rahatsız ettiğini gizleyemiyordum. Etrafıma bakınınca durmuş olduğumuzu fark ettim. Will arabanın dışında duruyor ve üzerime eğilmiş bana bakıyordu.

"Neredeyiz? Ne yapıyoruz?"

"Geceyi burada geçirmek için durduk," dedi. Karanlığın içine doğru bakınca Cassian'ın geceye iliştirilmiş gibi duran silüetini gördüm. "Hadi."

Arabadan indim ve Will elimi tuttu. Tamra da inip ceketine sarınırken kapıyı hızla çarpmıştı. "Çok soğuk."

"Battaniyem var, ateş de yakabiliriz."

Gecenin soğuğu ürpermeme neden olmuştu, burada hava daha serindi. Bin kilometre güneyde verdiğimiz son moladan beri, sıcaklığın hissedilir derecede düştüğünü söylemek hiç zor değildi. Uzakta, gecenin karanlığında mor duran, keskin zirveli dağlar gökyüzünü yarıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamra ellerine hohladı. "Çatısı ve dört duvarı olan bir yerde kalamaz mıydık?"

"Sürüden uzaklaşana kadar gözden uzak durmalı, dikkat çekmemeliyiz."

Cassian'ın o derinden gelen sesini duyunca döndüm. Bakışları da geceye uyum sağlar gibi simsiyah ve capcanlıydı. Ve her zamanki gibi anlaşılmazdı ama *ben* anlayabiliyordum. Öfkesini, çaresizliğini hissedebiliyordum.

"Haklı." Will başını sallayınca ikisinin herhangi bir konuda aynı fikirde olduklarını görmenin ne kadar şaşırtıcı olduğunu fark ettim. "Hadi, kamp kuralım."

"Ben ateş yakmak için odun toplayayım." Cassian ağaçların arasında kayboldu, bunu istediğini biliyordum. Kendine biraz zaman tanımayı. Will'le beni birlikte görmek istemediğini.

Tamra'yla ben, Will'in battaniyeleri sermesine yardım edip ateş için taşlarla bir çember oluşturduk. Sonra Will ortadan kayboldu ve yolda bir benzin istasyonundan aldığımız atıştırmalıklarla birlikte geri döndü. Tamra da hemen bir paket patates cipsi alıp battaniyelerin üzerine yerleşti.

Cassian dönünce ben de bir battaniyeye kurulup Will'le ikisinin ateş yakmaya çalışmasını seyretmeye koyuldum. Birbirlerini öldürmeye çalışmadan beraberce iş yapıyor olmaları da son derece şaşırtıcıydı ve bana umut veriyordu. Birbirimize sarılabileceğimize ve her şeyin yoluna gireceğine dair.

Alevleri kuvvetlendirmeleri pek de kolay olmamıştı, en azından uzunca bir süre. Kalkıp yanlarına yaklaştım ve titrek alevlerin üzerine, canlanmalarına yetecek kadar buhar üfledim. Will ile Cassian anında geri çekilmişlerdi.

Tamra gülerek yanıma geldi ve ellerini ateşe tuttu. "Güzel. Gecenin yarısını bununla geçireceklerini düşünmeye başlamıştım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gösterişçi," diye mırıldandı Will kolunu omzuma dolayarak ve birlikte battaniyenin üzerine oturduk. Kollarının sıcaklığında soğuğu hissetmek mümkün değildi.

Cassian abur cubur torbasını karıştırmaya başladı. Ben de göz ucuyla onu izliyor, ne kadar huzursuz olduğunu hissediyordum. Bir şişe meyve suyu aldıktan sonra yeniden ormana daldı ve gözden kayboldu. Bir yanım kendini suçlu hissediyor ve peşinden gidip içini rahatlatmam gerektiğini söylüyordu. Biz artık bağlanmıştık. Sahte veya değil, beni Will'le görmek onun için zor olmalıydı.

Ama Will'den, haddinden fazla bir süre ayrı kalmıştım zaten. Kımıldamak, kollarının sunduğu o rahatlıktan uzaklaşmak istemiyordum. Henüz değil. Hiçbir zaman değil.

"Hadi bir şeyler yiyelim." Uzanıp çantayı yanımıza çekti. "Ne istersin? Kek mi cips mi?"

En son ne zaman abur cubur yediğimi hatırlamıyordum. Chaparral'dan beri yememiş olmalıydım. Elinden bir paket hazır kek kaptım.

"Bunu seçeceğini biliyordum."

"Neden?"

Dudakları benimkilere doğru yaklaştı. "Tatlı tatlıyı çeker."

Will, üzerimin açılmamasına dikkat edip beni kendine daha da yaklaştırdı. Keki paylaştık ve karanlık gecede kayıp giden gri bulutları izledik. Burnum karıncalanana kadar çilekli gazoz içtim.

"Sanırım bu, hiç gerçekleştiremediğimiz o randevu," diye mırıldandı, nefesi yanağımı ısıtıyordu.

İlk resmî buluşmamızın Xander ve kuzenleri tarafından bölündüğünü hatırlayınca gülümsedim. "Eh, bana söz verdiğin o Yunan restoranında değiliz belki ama genel olarak oldukça iyi vakit geçiriyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çilekli gazoz, kek ve cips. Daha iyilerine layıksın."

Tamra homurdanarak doğruldu ve battaniyesiyle yiyeceklerini aldı. "Ben arabada uyuyacağım. İkinizin bütün gece kumrular gibi öpüşüp koklaşmasını çekemem." Arabaya doğru yürürken bana göz kırptı ve gerçekten kızmadığını, sadece bizi baş başa bırakmaya çalıştığını fark ettim.

Uzunca bir süre sarmaş dolaş oturup geceyi seyrettik ve hiç konuşmadık. "Bir gün o da olacak, Jacinda."

"Ne?"

"Normal bir randevu."

Gülümsedim. "Ben normal bir şey hayal etmiyorum, Will. Sadece birlikte olmak istiyorum. Güvende. Mutlu."

Ellerini saçlarımda gezdirdi. "Olacağız."

Olacağız. Enkros üssüne ulaşıp Miram'ı kurtardıktan sonra. Annemi bulduktan sonra. Kafamı biraz boşaltıp düşüncelerimin gökyüzünde hızla hareket eden bulutlar gibi dağılmasına izin verdim. Will'in parmakları, nazik hareketlerle saçlarımda geziniyor, dokunuşları ninni gibi geliyordu.

"Sorun çıkmayacak. Hepimizi rahatça içeri sokup çıkarabilirim. Enkros nasıl işler, iyi biliyorum."

Bana onları, karşılaşacağımız düşmanı biraz daha anlatmasını istemem gerektiğini biliyordum. Cassian'la bağlanmamızdan söz etmem gerektiğini biliyordum ama ben ne kadar karşı koymaya çalışsam da göz kapaklarım ağırlaşmaya devam ediyordu. Will'e dair aklımda kalan son görüntü, gözlerini kocaman açmış halde etrafını izleyişiydi.

Bir titremeyle uyandım ama titreyen Will mi yoksa ben miydim, anlayamıyordum. Birbirimizin kollarına dolanmış yatıyorduk ve kimin nerede başlayıp nerede bittiğini kestirmek zordu. Onun bedeninin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rahatlığından sıyrılıp ateşe üfledim ve alevleri canlandırdım. Sonra olduğum yere kıvrılarak etrafa bir göz attım, Will'le ikimiz hâlâ yalnızdık.

Kalkıp arabaya gittim, kardeşim arka koltukta uyumuş, battaniyeyi de boynuna kadar çekmişti. Cassian yanında yoktu. Gökyüzü gri mavi bir renge bürünmüş, güneşin doğuşu yaklaşmıştı. Tüm geceyi ormanda yalnız başına mı geçirmişti?

Kaşlarımı çatıp onun gittiği yöne doğru ilerlemeye koyuldum ve orman beni hemen yuttu. Ama korkmuyordum. Ne doğadan ne de orada yalnız başıma olmaktan. Ayaklarım ormanın zemininde ilerliyor, çam iğneleriyle dolu yumuşak zemini arşınlıyordu. Ağırlığımla çıtırdayan dalların sesi bir ritim tutturmuştu.

Düşünmeden ilerliyordum ama yolum belliydi sanki, ağaç yığınının arasında bir amacım varmış gibi ilerliyordum ve beni asıl yönlendiren şey, Cassian'ın hissiydi. Yakında olduğunu hissedebiliyordum. Onu hissedebiliyordum. Uzaktan hafif bir ses duyuldu.

Bu çok da belirgin bir gürültü değildi, etrafımda o kadar çok ses vardı ki ona çok fazla dikkat etmemiştim. Ormanda sesler olması doğal bir şeydi.

Sonra bir kez daha duyuldu.

Durmasam da dinlemeye koyuldum, yüzümü sesin geldiği tarafa çevirmiştim. Yapraklar ve dallar, ağır bir şeyin altında ezilip çıtırdıyordu. Bu küçük bir hayvan değildi. Yerlerde gezinen bir sincap ya da Cassian da.

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Durup nefesimi tuttum ve her yanımı saran ağaçların birer hayalete benzeyen silüetlerini taramaya başladıktan sonra nefesimi verip eğildim ve kendimi olabildiğince küçülterek beklemeye başladım.

Parmaklarım zemini yokluyor, gerekirse destek alıp sıçramaya hazırlanıyorlardı. Kemiklerim o tanıdık çekilmeyi hissetmeye, derimse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerilip yok olmaya ve daha sert olan draki derimle yer değişmeye hazırlanıyordu.

Ses giderek arttı. Bir şey, yerdeki yaprakların üzerinde paldır küldür yürüyordu.

Kımıldamadım, küçülüp tam da beklediğim gibi, manzaranın bir parçası haline gelmiştim.

Nihayet sesin kaynağını görebiliyordum.

Kocaman, siyah bir ayı, iki ağacın arasında sendeleyerek yürüyor; parlak burnuyla yolunu bulmak için yerleri kokluyordu. Yaratık, koyu renkli parlak kafasını kaldırdı. Kulakları dikilmiş, burun delikleri açılıp kapanmaya başlamıştı. Havayı kokluyor, kokumu alıyordu. Beni fark etti.

Ve burnundan soluyarak öfkeli adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Ayağa kalkıp gözlerinin içine baktım ve içimdeki hayvanı hissettirmeye çalıştım... benim de onun gibi bir yaratık olduğumu, karşı koymaya hazır olduğumu. Başını öne eğdi, saldırmaya hazırdı. Nefes bile alamadığım bir an boyunca birbirimize baktık. Tüm vücuduma adrenalin pompalanıyordu.

Birdenbire başka bir ses daha geldi. Cassian ağaçların arasından çıktı ve adımı haykırarak bana doğru gelip elimi tuttu. Göğsünden kopan hırıltının ardından dönüp yüzüne baktığımda, yarı yarıya dönüşmüş olduğunu gördüm. Ejder gözlerinin dikey çizgileri kötülükle titriyordu. O ehlîleştirilmemiş gücü içime dolmaya, bana da kendimi daha güçlü hissettirmeye başladı. Birlikte ayının karşısında duruyor, bir ittifak kurmuş gibi hareket ediyorduk.

Ayı, bizi süzmeye devam ettiği dakikalardan sonra homurdandı ve koyu renk, cin gibi bakan gözlerini başka yöne kaydırıp dönerek bizden uzaklaştı ve daha ilginç bir şeyler aramaya koyuldu. Arkasından bakıp o kalın kürkün altındaki kaslarının hareketini hayranlıkla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

izlerken, ikimizden biri böylesine güzel bir canlıyı yok etmek zorunda kalmadığı için seviniyordum.

Cassian'ın yüzüne bakarken dudaklarıma bir tebessüm yerleşmişti ki Will'i gördüm. Arkamızda durmuş, daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifadeyle bizi izliyordu. Şüphe. Acı. Hepsi orada, yüzündeki çizgilerde gizliydi.

Elimi Cassian'ın elinden kurtarıp bacağıma sildim, dokunuşunun izlerinden kurtulmak ister gibi. "Will..." Ne kadar zamandır orada durup bizi izlediğini soracaktım ki vazgeçtim. Bu, beni suçlu gibi gösterirdi. Oysa ben yanlış hiçbir şey yapmamıştım. *Gerçeği saklamak dışında.*

Cassian'a sordu: "Başının dertte olduğunu nereden bildin? Jacinda'nın başının dertte olduğunu söyleyerek ormana dalmadan sadece beş saniye önce yanımıza gelmiştin... *biliyordun*. Nasıl?"

Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyordu. Cassian, bunu açıklaması gerekenin ben olduğumu ima edercesine bana baktı.

"Jacinda," dedi Will üzerine basa basa, bir cevap bekliyordu. Gerçeği bekliyordu. Her ne kadar ben söylemeyi istemesem de.

Gözlerimi kapatıp havayı ciğerlerime çektim. Bir noktada neler olup bittiğini söylemem gerekeceğini biliyordum. "Geri döndüğüm zaman bir şey oldu."

Will'in gözlerinden ihtiyatlı olduğu okunuyordu, neler söyleyeceğime dair bir fikri olduğunu düşünmeye başlamıştım. En azından bundan hoşlanmayacağına dair. "Ne?"

"Kanatlarımı kesmeye karar verdiler."

Çenesinin gerildiğini görebiliyordum. "Sana zarar verdiler mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır ama annem onlara karşı geldi ve onu sürüden kovdular."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve? Başka ne var?" diye sordu hemen, dahasının olduğunu, esas önemli olan kısmı atladığımı biliyordu. "Ne oldu da kanatlarını kesmediler?"

Gerisini bir çırpıda anlattım, ne kadar hızlı söylersem o kadar iyi olur, o kadar az acıtır diye düşünüyordum. "Cassian başka bir alternatif bulunca fikir değiştirdiler."

"Alternatif mi?" Will artık bana bakmıyordu, gözlerini Cassian'a dikmişti. Kendini her ihtimale karşı hazırlıyor gibi yüzü kaskatı kesildi.

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkunuyordum. "Evet. Alternatif olarak... bağlanmamızı önerdi."

"Bağlanmak?" Yeniden bana dönmüştü. "Evlenmek gibi mi?"

"Bir draki için evet, ikisi hemen hemen aynı şeydir." Sadece aralarındaki iletişim *daha güçlü* olabilir, bir evlilikten fazlası olabilir, bu ritüel çiftlerin arasında duygusal bir köprü kurabilir...

Ama bunların hiçbirini söylemedim. Henüz olmazdı. *Yavaş yavaş sindirmesine izin veriyordum.*

Etrafta dolanıp sert adımlarla yürüdü ve bir ağacın yanında durdu. Çaresizce sırtının sert hatlarına bakıyordum, ağacın sert kabuğuna bir yumruk savurunca olduğum yerde sıçradım.

İleri atılıp umutsuzca koluna yapıştım. "Ya sahte bir bağlanma töreni yapacaktık ya da kanatlarım kesilecekti." Elini alıp ezilen ve kanamaya başlayan eklem yerlerine baktım. "Lütfen anla, Will."

Derin bir nefes alıp yavaşça başını salladı ve döndü. "Anlıyorum. Gerçekten." Ama bana değil, arkamda duran Cassian'a bakıyordu. "Ve seni suçlamıyorum, Jacinda. Bu sahte bir bağlanma," dedi sert bir ifadeyle, başını sallıyordu. "Gerçek değil."

Göğsümdeki sıkışma hissi geçmiş, biraz olsun rahatlamıştım. Will anlıyordu, aramızı düzeltecek, iyi olacaktık. Buna inanıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ta ki Cassian'ın derinden gelen sesi araya girip yüzümdeki gülümsemeyi silene kadar.

"Artık başladığımıza göre neden ona her şeyi anlatmıyorsun, Jacinda?"

Cassian'a bakıyordum.

"Anlatmadığın ne var?" diye sordu Will, elimi tutan parmakları gevşiyordu. Bundan, benden uzaklaşmasından nefret ediyordum.

Elini geri alıp eskisinden de sıkı tuttum. "Hiçbir şey. Her şeyi söyledim." Batıl inanç saçmalığı olmayan her şeyi. Her draki çiftinin arasında böyle bir bağ oluşmuyordu, bu kesinlikle gerçekleşecek bir şey değildi. Neden bahsedecektim ki? Sadece son zamanlarda Cassian'ın duygularını daha çok hissedebildiğimi düşündüğüm için mi? O tehlikede olduğumu hissettiği için mi?

"Senin tehlikede olduğunu nereden bildiğimi öğrenmek istiyor, Jacinda. Sebebini söylesene."

Will'in gerildiğini görmemek imkânsızdı. Kopmak üzere olan bir yay gibi görünüyordu.

"Bazıları..." Boğazımı temizledim. "Bazıları, drakiler bağlandığında...aralarında bir çeşit iletişim kurulduğunu söylüyor."

"İletişim mi?" Will başını eğdi, hareket doğası gereği tehlikeli görünüyordu, her an saldırabilirmiş gibi.

"Duygusal bir bağ," diye açıkladım.

Önce hiçbir şey söylemedi, gözlerini Cassian'a dikmiş bakıyordu. "*Bazıları* inanıyor demek? *Sen* neye inanıyorsun? Doğrusu ne, Jacinda?"

"Yani bu herkeste farklı işleyen bir durum. Her..."

"İkiniz için nasıl peki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Azarlar gibi sorduğu soru, beni ürpertmişti. "Bu..." Yalan söylemek *istiyordum*. Onu incitmemek. Ama hepsinden öte, onunla aramızdaki şeyin artık Cassian'la bağlanmamızdan önceki kadar kuvvetli *olmadığını* düşünmesini istemiyordum. Çünkü bu doğru *olamazdı*.

Ama yine de, yalan söyleyemedim. Will'e bunu yapamazdım.

Yutkunarak kabul ettim. "Bağlandığımızdan beri... bir şey var. Onunla aynı frekansa gelmiş gibiyim."

Will başını yavaşça sallayarak benden uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, uzaklaştığını görmenin yarattığı panikle.

Ah, Tanrım, hayır. Bunca şeyi o şimdi pes etsin diye yaşamamıştım ben. Cassian'a döndüm. "Mutlu musun?"

Başını iki yana salladı, beni daha çok sinirlendirense gözlerindeki acıma duygusu olmuştu. "Bilmesi gerekiyordu. Üzgünüm Jac..."

"Üzülme," diye çıkıştım. "Bana üzülme. Benim senin acımana ihtiyacım yok. Will ve ben iyi olacağız."

Bu sözlerimden sonra ben de Will'in peşine düştüm. Hızlı adımlarla yürüyor, ağaçların arasından kendine yol açıyordu.

"Hey! Ormanda ayı var, biliyorsun," diye bağırdım uyararak.

Cevap vermedi.

"Will! Nereye gidiyorsun?"

Ona yetişmek için hızlandım ve kolunu tuttum. O dönmese, ben yüzünü kendime çevirecektim.

"Ne yapmamı bekliyorsun, Jacinda?" diye patladı. "Cassian'la bağlandığını bildiğim halde yüzüme bir gülümseme mi yerleştirmeliyim, ah, tabii bir de bunun otomatik olarak ona âşık olduğun anlamına gelmesi var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben öyle demedim!" Kollarımı savuruyordum. "Bu doğru *değil*!"

"Neden açıklamıyorsun o zaman?" Kollarını geniş göğsünde birleştirdi. "Duygusal olarak bağlanmak başka ne anlama geliyor olabilir?"

"Bir pislik gibi davranmasan açıklayabilirdim!" Göğsüne dokunarak onu ittim.

Uzunca bir süre bana baktı. Dudakları gülümseyecek gibi kıvrılıyordu. "Tamam. Açıkla bakalım."

"Bağlandığımızdan beri onu daha iyi anlamaya başladım, hepsi bu... Bazen ne hissettiğini sezebiliyor, hissedebiliyorum. Bu kadar. *Hepsi* bu."

"Sürekli o ne hissediyorsa sen de onu mu hissediyorsun?"

"Aslında sadece gerçekten yoğun olarak hissettiği şeyleri hissediyorum. Her şeyi değil yani."

Hâlâ şüpheli bakıyordu. Bu yüzden yaklaşıp sesimi de yumuşatarak parmaklarımı gergin olan kollarında gezdirdim. "Bu sana karşı hissettiklerimi değiştirmiyor."

Geri çekilip kollarını yanına bıraktı ve aramızdaki temasa bir son verdi.

Benden kaçmasına izin veremezdim. Buraya kadar geldikten sonra, ikimiz için savaşmam gereken kişi o bile olsa, buna hazırdım. "Benim sana karşı hislerimi değiştirmemişken sen *senin* hislerini değiştirmesine izin mi vereceksin?"

Bana bakıyordu, gözleri gecenin karanlığında bir fener gibi ışıldıyordu. Ve ne düşündüğünü anlayamıyordum. Yaklaşıp eline dokundum, sadece parmaklarımız birbirini tanımaya çalışıyor gibiydi... deniyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Serçe parmağını benimkine dolayınca tuttuğum nefesi bir anda bıraktım, kalbimdeki ağrı biraz olsun hafiflemişti.

"Ben buradayım," diye hatırlattım. "Senin yanında. Cassian'ı da sürüyle birlikte terk etmiştim. Kaçış planımda ona yer yoktu, hatırlıyor musun?"

Will iç geçirip eliyle saçlarını düzeltti. "Evet. Biliyorum. Tanrım, Jacinda. Ben seninle birlikte olmaya hazırım... yolumuza çıkan bir şey olmadan."

Kollarına atıldım. "Öyle olacağız. Şu andan itibaren. Bir daha hiç ayrılmayacağız. Miram'ı kurtardıktan sonra sadece sen ve ben olacağız."

"Sadece sen ve ben. Bu güzel olurdu."

Rahatlayarak nefesimi bıraktım. Karşı konulmaz bir ağlama isteği bedenimi ele geçirmek üzereydi. O ana kadar, gerçeği söylediğimde bana sırtını dönmesinden ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Ve bu, şimdiye kadar onun için hissettiğim her şeyi doğruluyor, bunun doğru olduğunu kanıtlıyordu. Onun. *Bizim.*

Uzunca bir süre birbirimize sarılarak durduk. Ta ki korna iki kez çalınana kadar.

"Tamra," diye düşündüm.

"Pekâlâ. Hadi gidelim." Will elimi tutup beni arabaya götürdü.

"Barıştınız mı?" diye sordu Tamra arabaya bindiğimizde. Ya bağrışmamızı duymuştu ya da Cassian ona olan biteni anlatmıştı.

"İyiyiz," dedim konuyu kapatmasını söyleyen bir bakışla.

"*İyiyiz*," diye tekrarladı Will de, Cassian'a bakarak.

Cassian da istifini bozmadan ona karşılık verdi.

"Güzel," dedi Tamra başını sallayarak. "Hadi, yola koyulalım. Şu küçük cadıyı ne kadar çabuk kurtarırsak, biz de o kadar çabuk kurtuluruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden kurtulacağımızı sorma zahmetine girmedim. Ya da kimden. Tamra için artık hepsi aynıydı. Sürü. Cassian.

Kısa bir süre sonra yeniden harekete gemiş, otoyolda, doğan güneşe doğru tam gaz ilerlemeye başlamıştık.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28

Uzunca bir süre sonra, Will'in arabasını daha iyi günler görmüş bir kamyonetle değiştirişimizin ardından, aracın arkasında uyuyan Tamra ile Cassian'a baktım. Paslı ve çürük zeminin üzerine serdikleri battaniyelerin üstüne uzanmışlardı.

"Daha ne kadar var?" diye sordum fısıldayarak.

"Yarın gece orada olabiliriz. Durmadan devam edersek."

"Güzel."

Zemin ayakkabılarımın altında tıngırdıyordu, dizlerimi göğsüme çektim. Paramparça olmuş kumaşın üzerinde hareket ederken, Will'in arazi aracının konforlu koltuklarını özlememeye çalıştım. Bu sadece kısa süreli bir şeydi. Arabayı kamyonların park ettiği bir otoparka çekmiştik, Miram'ı kurtardıktan sonra geri alacaktık.

Derin bir nefes alarak başımı koltuğa yasladım. Bunu ne kadar çabuk halledersek, Cassian ve Miram da eve o kadar çabuk dönerdi. Will, Tamra ve ben de annemi bulup kendimize yeni bir hayat kurmaya başlayabilirdik. Pencereden dışarı bakıp da pırıl pırıl havayı görünce neredeyse rahatlamıştım, bitmek tükenmek bilmeyen bir sisle sarılı olmamak güzeldi.

Will elimi tutmak için uzandı. Başparmağı bileğimde geziniyor ve bu basit temas bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Birbirimize sıcacık bir bakış attık, onun da aynı şeyleri hissettiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyordum. Arkada uyuyan ikiliye bir göz atınca Will'le baş başa kalmamızın vakit alacağını anladım ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Tehlikeli bir işe atılıyorduk ve sağ çıkamayabilirdik.

Kafamdaki soruları hissetmişçesine, "Daha önce babamla birlikte teslimata gitmiştim. İçeri girmek oldukça kolay."

"Beni endişelendiren bu değil."

"Çıkarız da. Bir avcının drakilerden birini kaçırmak isteyeceğini düşünmezler. Teslim eder, paramızı alır çıkarız." Başını evet anlamında sallar gibi yaptı ve söylediklerine kendisinin bile inanmıyor olabileceğini düşündüm. "Kaçacak ve sonrasında da birlikte olacağız. Cassian olmadan."

Karşı yönden gelen bir arabanın farları, Will'in yüzünü aydınlattı. Sözleri yeterli değilse bile, yüzündeki ifade, Cassian'la bağlandığım için beni suçlamadığına inanmama yetmişti. Ama bunu atlattığını da söyleyemezdim ve Cassian sürüye dönüp... ben *onunla* kalana kadar da atlatamayacaktı.

"Sana bunun gerçek olmadığını söyledim."

"Biliyorum. Seni buna zorladılar. Bu yüzden hiçbir anlamı yok." Yumuşak bir öpücük kondurmak için elimi dudaklarına götürdü. "Neden biraz uyumuyorsun?"

"Kullanamayacak kadar yorgun olmadığına emin misin?"

"Cassian bir süre direksiyona geçmeyi teklif etti. Bir saat sonra koltuğu ona devredeceğim."

Gözlerimi kapatınca uyuyamayacağıma emin oldum.

Aklımdan geçen son düşünce buydu.

Omzumu tutan güçlü bir el, beni uyandırdı. Sıçrayarak doğrulup etrafıma bakındım, vücudumdaki her bir kas gerilmiş, savunmaya, kaçmaya, *uçmaya* hazırlanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geldik," dedi Will.

Ben ne zaman bu kadar kendimi korumaya, saldırıya hazır beklemeye başladım? Cevabı bulmaya çalışmıyordum. Karşılaşmak üzere olduğumuz şeyleri düşünürsek, bu güzel bir özellikti.

Sağa sola bakındım. Dar, etrafı ağaçlarla çevrili toprak bir yola park etmiştik. Tamra aramıza girdi ve düşüncelerimi seslendirdi. "Burada hiçbir şey yok."

Will başını eğmişti. "Ön kapıya gidip korna çalacağımı düşünmediniz herhalde, değil mi?"

Tamra homurdandı. "Hünerlerini görelim o zaman, korkusuz lider."

Şaşkınlıkla kız kardeşime bakıyordum. Önemsiz bir şey yapıyormuşuz gibi davranıyordu. Sanki öylesine bir gezintiye çıkmışız da kırlara ya da öyle bir yere gidiyormuşuz gibi.

Will kamyonetten indi. Cassian zaten dışarıdaydı, havayı koklar gibi başını kaldırmıştı. Ve sanırım, gerçekten de öyle yapıyordu.

Will kamyonetin arka kapılarını açtı ve bir yığın silahın üzerini örten battaniyeleri kaldırdı. Bu cephaneliği araba değiştirdiğimiz sırada görmüş olmama rağmen hâlâ yüreğim ağzıma geliyordu.

Cassian hiç vakit kaybetmeden silahları yoklamaya, hangisini alacağına karar vermeye çalışmaya başlamıştı. Bense Will'le ikisini tabancalar, bıçaklar ve yaylar üzerine erkeksi bir sohbet içinde görmenin, eski silah arkadaşları gibi bunların artılarını eksilerini tartışmalarının şoku içindeydim.

Tamra'yla birbirimize bakıp gözlerimizi devirdik.

Birkaç dakika sonra boğazımı temizleyip sordum. "İçeri girerken ateş falan mı açacağız?"

"Evet," dedi Tamra. "Bunun sadece bir gözlem turu olacağını sanıyordum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim diye."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle zaten. Bu sadece bir önlem." Will, kot pantolonunun altından bacağına bir bileklik bağlayıp ona da tabanca yerleştirdi. Sakin hareketleri karşısında ürperiyor, bunu daha önce de yapmış olduğunu hatırlıyordum. Cassian da aynı şeyleri tekrarlarken, silah kullanmayı bilip bilmediğini sormamak için zor durdum. Silahlar sürüdeki hayatımızın bir parçası değildi ama beni durduran bir şey vardı. Beyler ilk kez, bir konuda fikir birliği yapıyorlardı ve ben bunu mahvetmek istemiyordum.

Will, dört adet dürbün çıkarıp bize uzattı ve bana göz kırptı. "Şimdilik etrafa bir bakalım, sonra planımızı yaparız."

Will kamyonetin kapılarını çarparak kapadı ve bize yolu gösterdi. Biz ağaçların gölgesinde ilerlerken uzun çalılar da bacaklarımıza dolanıyor, sanki bizi gitmekten alıkoymaya çalışıyorlardı.

Hava, alışık olduğumdan da soğuktu, bu yüzden ceketime sarınmıştım. Hayatımda ilk defa, gerçek bir parkaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Ağaçlar incelmeye başlamıştı, Will bir elini kaldırınca durduk. "Buradan itibaren emekleyerek gitmemiz lazım," dedi, eğimli bir araziden başka hiçbir şey olmayan bir yönü işaret ederek. "Nöbetçileri var, sürekli etrafı gözetliyorlar. Sen onları göremesen bile onlar seni görür. Bizimse gözden uzak olmamız lazım."

Derim gerilmiş ve tüylerim diken diken olmuştu, ellerimiz ve dizlerimizin üzerinde emekleyerek aşağı iniyorduk. Nihayet bir tepenin üzerinde durduk, altımızda vadiye gömülmüş ufak bir şehir vardı.

"Burası neresi?" diye sordu Tamra dürbünüyle bakarak.

"Yeniay Vadisi," dedi Will. "Nüfus: Dokuz yüz yetmiş sekiz."

"Hayat yok gibi görünüyor," dedi Cassian.

"Öyle sayılır zaten," dedi Will altımızdaki renkli vadiyi göstererek. "Bakkal. Yeniay Vadisi Okulu, her sınıf aynı binada. Ortak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

salon. Joel'in Mangal Yeri ve Barı. Şuradaki Antonio'nun pizzaları oldukça güzeldir. Babamla amcam teslimata gittiklerinde, onları orada beklerdim. İki kişiden fazlası teslimata gidemez. Ve şuradaki büyük binayı görüyor musunuz? Kasabanın bir numaralı iş yeri burasıdır: YVTM. Yeniay Vadisi Tıbbi Malzemeler."

Soluk beyaz taşlardan yapılmış son derece zararsız görünen fabrikaya bir göz gezdirdim. Ama üstü tamamen dikenli tellerle çevrili yüksek çit, o kadar da masum değildi. Üniformalı bir güvenlik görevlisinin durduğu kulübe, görebildiğim kadarıyla giriş çıkış yapılabilecek tek noktaydı. Devasa otoparkın yarısını dolduran arabalar, bulunduğumuz yerden bakınca birer nokta gibi görünüyordu.

"Çoğunlukla tıbbi malzemeler satıyorlar. Sıradan bir doktorun ofisinde kullanılan türde şeyler. Şırıngalar. Bazı ameliyat gereçleri."

"Enkrosun üssü *bu* mu?" diye sordu Cassian. "Paravan bir kuruluş mu?"

"Evet," dedi Will, dudakları kederli bir çizgiye dönüşmüştü. Eliyle tüm vadiyi işaret etti. "Hepsi öyle. Tüm kasaba. Buradaki herkes orada çalışan birinin ya akrabası ya da tanıdığıdır."

Tenim alev alev yanıp kaşınıyor; altımızda uzanan vadiye, hakkında çok az şey bilirken, neye benzediğine dair en ufak bir fikrim yokken bile yıllarca korktuğum yere bakarken, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Ve bu, hayal ettiğim hapishane benzeri kaleden on kat daha korkunçtu. Buranın şeytani yanı, masum bir kılıfın altına gizlenmişti.

Orada öylece duruyor, son derece medeni ve normal bir topluluk gibi görünüyordu. Oysa tüm bunların altında, işkence ve ölüm vardı.

Babamın yüzü gözlerimin önüne geldi. Onu getirdikleri yer de burası mıydı? Ve Miram'ı? Ve ikisi de bu duvarların arkasında mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üzerime tatsız bir kararlılık çöktü. Benim. Cassian'ın. Şu noktada bunun bir önemi yoktu. Burada ikimiz de aynı şeyi hissediyorduk. Birdenbire bu, Miram'ı kurtarmaktan öte bir şey haline gelmişti.

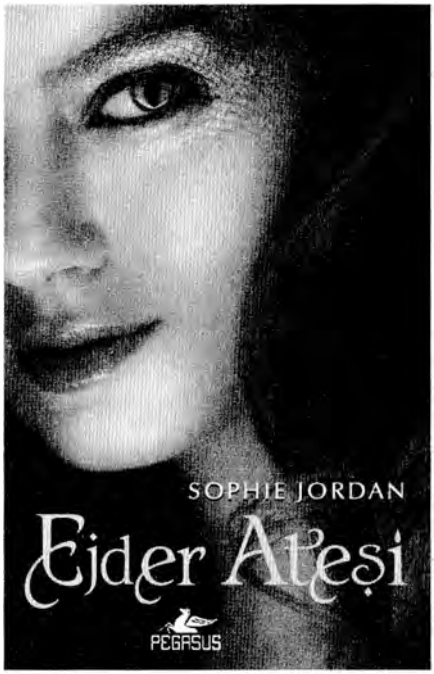
Will'in bana baktığını hissedince ona döndüm. O da biliyordu ve benimleydi. Bu işte birlikteydik. Artık her şeyde birlikteydik.

"Hadi yıkalım şurayı," diye mırıldandım. "Hepsini."

Will bana gülümseyince ne kadar şanslı olduğumu ve neleri atlattığımı düşündüm. İçim ısınmıştı. Kız kardeşim yanımdaydı. Cassian bile yanımdaydı. Bu işe tek başıma bulaşmıyor, Miram gibi bir kurban olmuyordum. Ya da babam gibi bir tutsak. Üsse sızacak ve Miram'ı kurtaracaktık. Birbirimizin arkasını kollayarak. Dahası her şeyi yapabileceğimize inanıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

GİZLİ BİR GERÇEK, EZELÎ DÜŞMANLAR
LANETLİ BİR AŞK

Efsanevi güçler ve nefes kesici bir romantizm, tüm beklentileri aşan ve sevgisi kadim bir uçuruma köprü ören bir kızın öyküsünde can buluyor.

"Muhteşem ve ustaca yazılmış! O kadar büyüleyici bir dünya ki hiç terk etmek istemeyeceksiniz!"

—Kerrelyn Sparks

"Jordan heyecan dolu, doğaüstü bir yasak aşk ve tutkuyu anlatıyor. Jacinda tıpkı hikâyesi gibi güçlü ve yürekli. Okurlar bu nefes kesici romanı bir solukta okuyacak. Muhteşem bir serinin başlangıcı olan Ejder Ateşi'ni kaçırmayın."

—Romantic Times